

॥ રામકલીર ॥

પદ્મનાભજી - અદ્યારુજીના કીર્તન

આધ-સંપાદક:- સ્વામી યદુનાથ જગન્નાથ મહરાજ

સંપાદક :- સ્વામી જગદીશચંદ્ર યદુનાથ

શ્રી ધાર પુનિયાદ, તા. ડાભોઈ

જી. વડોદરા, ગુજરાત

વિકામ સંવત ૨૦૭૫

દ.સ. ૨૦૧૬

ચેત્ર સુદ ૬, રામનાથ

૧૪/ એપ્રિલ

પ્રથમ આવૃત્તિ

પ્રત : - ૧૫૦૦

કોપી રાઈટ ©

પ્રકાશક :-

સદગુરુ શ્રી જીવણજી મહારાજ મેમોરીયલ ફાઉન્ડેશન

સર્વ હક્ક સ્વાධિન

સ્વામી શ્રી જગદીશચંદ્ર યદુનાથ

મુ. પુનિયાદ ધામ, પો. નાના ફોંફળીયા

વા.કંડારી તા. ડાભોઈ જિ. વડોદરા (ગુજરાત)

પીન-૩૬૧૨૧૦ ફેન નં.

મો.: - ૦૭૨૦૧૬૬૨૧૮૨

સ્નેહાર્પણઃ :-

શુભ ચિંતક ભક્ત પરિવાર

મુદ્રક :

વિપુલ ગ્રાફિક્સ, માંજલપુર વડોદરા.

॥ વચન એજ પરમાત્મા છે ॥

તેનેયં વાક્યમયી મૂર્તિઃ પ્રત્યક્ષા વર્તતે હઉણે: ૧
 સેવાચછ્વાણાત् પાઠાત् દર્શનાત् પાપનાશિની ૧૧
 તાવત् સંસારચેડસ્થિમન् ભ્રમતોઽજ્ઞાનતઃ પુમાન ૧
 યાવત् કિર્ણિગતં નાસ્તિ અદ્યયારૂ - કીર્તન-ક્ષાળામ् ૧૧

વચન એ પરમાત્મા છે. તદનુસાર અદ્યારસ્થિની વાણી સર્વોચ્ચ
 સર્વેશ્વરની વાક્યમયી મૂર્તિ છે. માટે અદ્યારસ્થિની વાણીનું શ્રવણ, મનન,
 નિહિદ્યાસન કરવાથી, એનો પાઠ કરવાથી, એનાં દર્શન કરવાથી તથા
 એની સેવા કરવાથી, સમસ્ત પાપોનો નાશ થઈ જાય છે. કારણ એ સાક્ષાત
 શ્રી હરિની વાક્યમયી મૂર્તિ છે.

રામકબીર

બે બોલ (પ્રથમાવૃત્તિમાંથી)

ભગવત્ત્રામ સમરણ તથા માતા પિતાના પૂજન વડે ગજીનન ગણપતિ દરેક દેવમાં પ્રથમ પૂજય છે. અધ્યારણાએ પ્રથમ ગણપતિનો રાસ કર્યો, પણ સર્વેશ્વર એવા રામ અને કૃષણની વંદના ભૂલ્યા, માટે પોતાના નામનો અભોગ લખ્યો છે. માટે વાળી આગળ ચાલી નહિં, માટે વિનતિ કરી, પછી ૨૭ પદોની રચના થઈ.

આ પદોમાં કાવ્યોના બધા ગુણો છે, અને દરેક પદ મંત્રાત્મક છે. વાસનાવાળા જીવની વાસના છૂટે છે માટે ૨૮ પદને જીવણજીએ પસંદ કર્યા છે, અને પોતાના શિષ્યોને અધ્યારણાના પદનો સંગ્રહ કરવાની આજા કરી છે.

બુદ્ધિમાન શિષ્યોએ સંગ્રહ કરી પાઠમાં તેને રાખ્યાં છે. આળસુ અને પ્રમાદી શિષ્યોએ પ્રમાદમાં ખોયો છે. અધ્યારણાનો સંગ્રહ કરી ઉપયોગમાં લીધો તે વાસનાવાળા પ્રેતની પ્રેત યોનિમાંથી મુક્ત થઈ રહે છે.

જગાઈશભાઈએ ગુટકો છપાવી, ઉદા ભક્તો ઉપર કૃપા વરસાવી છે. તે ગુટકા માટે આ બે બોલ છે, અને તે માટે મારા શુભાશિષ છે. આટલું વાંચી ઉદા ભગત સાવધ થાય. અધ્યારણ ગાય છે.

દેખાડ્યો રે દેખાડ્યો રે શ્રી ગુરુએ ભંડાર, પરબ્રહ્મ સમરણ રૂપિયો

સમરણ રૂપી ભંડાર, હોવા છતાં ભગત દુઃખી ન હોવા જોઈએ, કારણ ભંડાર એમણો જ છે. હવે આ ચેતવણી પછી હું આરામ કરીશ. કારણ મેં માંદગીની પથારીએથી જગદીશના આગ્રહથી બે બોલ લખ્યા છે, માટે સદ્ગુર્યોગ કરજો. આ ગુટકાનાં અને જીવણજીનાં વચ્ચન પાળજો. ૨૮ પદનો સંગ્રહ કરજો. મારા રામકબીર છે. દરેક ઉદા ભગતને મારા રામકબીર.

આભાર દર્શનના:- આ ગુટકાના પ્રકારણમાં ભગત હરગોવિંદભાઈ રામદાસે, (સીયાબાગ) ઘણી મદદ કરી છે, તથા પંડિત શ્રી મોતીદાસજીએ પણ ઘણો સહકાર આપ્યો છે તે બદલ હું તેઓનો આભાર માનું છું.

પાટણ પદ્ધો અવતરો । જે ગોકુલનો કાન ॥
સુખ સાગર સદા જીવણા । જે દિયો સુદામા દાન ॥૧॥

યદુનાથના રામકબીર.

રામકબીર, કીર્તિન કેકારવ

કુ ૪-તં પદ્મનાભ પરબ્રહ્મેતિ મધુરં મધુરાક્ષરમ् ।

આરુહ્ય કવિતા શાખાં વન્દે ધનરાજ કોકિલમ् ॥

કવિતાની ડાળીઓ ઉપર બેસી રામચંદ્રજીના ગુણ સમૂહોનું ગાન કરનાર વાલ્મીકિ રૂપી કોયતની જેમ ધનરાજ અધ્યારજી રૂપી ભગવાન પદ્મનાભના ગુણગાનનું જે કુંજન કર્યું છે તેના ટહુકા આજે પણ પ્રેમી કે જ્ઞાની ભક્તોના હઠથને ભીજીવે છે.

જેની સાખ જીવણજી મહારાજ પૂરે છે. ધનરાજજ્ઞા જ્ઞાન ચક્ષુઓ દ્વારા ભગવાન પદ્મનાભના ગુણવિગ્રહનું દર્શન કરતા પહેલાં સદ્ગુરુ જીવણજી મહારાજે પદ્મનાભના અવતાર અંગે જે કહ્યું છે તેનું દર્શન કરીએ.

જુ ગ સરાપો જોગડે । ગુજર્ર ખંડ ગુમાર ॥

શાપ ઉતારો જીવણા । લીનો પદ્મનાભ અવતાર ॥૧॥

કળિકાળમાં ઘેલી ગુજરાત (ગુજર્ર ખંડ ગુમાર)ના ભોળપણનો ગેરલાભ શાકત સંપ્રદાયની હિંસાએ, શૈવ સંપ્રદાયના કાપાલિક કે ભૈરવાદિક, વામ માર્ગના વ્યભિચારે કે પછી જૈનેતર દર્શનની

કરમ ધરમની વાસનાઓએ લેવા માડેલો. જે ગુજરાત માટે એક શાપ હતો. જેનું નિવારણ કરવા માટે જ ભગવાન પદ્મનાભનો અવતાર થયેલો છે.

દક્ષયજ્ઞમાં પ્રજાપતિએ શિવદ્વૈષને લીધે કર્મહીનતાનો શાપ મેળવેલો. જેનું નિવારણ કરવાનું ભગવાને શ્રીમુખે વચન આપેલું કે હે પ્રજાપતિ કળિયુગમાં હું તમારા કુળમાં અવતાર લઈ તમારા કુળને કર્મહીન દશામાંથી ઉગારીશ. જે કાર્ય પદ્મનાભ અવતાર દ્વારા થયું.

જન્મ આપનાર જનેતાનું ઋણ ફેરી માતા દેવભૂતિને શાશ્વત જ્ઞાનનો પરિચય કરાવી નશ્બર દેહનો મોહ છોડાવનાર સાંઘ્ય દર્શનના પ્રવર્તક ભગવાન કપિલની કર્મભૂમિનું ક્ષેત્ર પાટણ અને સિદ્ધપાટણ રહ્યું છે. જેથી સરસ્વતી તટની આ પવિત્ર ભૂમિને ધર્મારણનું બિલ્દ પ્રાપ્ત થયેલું છે. અહીંયાં જ્ઞાન, ભક્તિ અને વૈરાઘ્યની સંસ્કૃતિને પાંગરવાનું પ્રાપ્ત થયું છે.

જ્ઞાન ભક્તિ તેમજ વૈરાઘ્યનો સમન્વય કરનાર ગુરુ શિષ્યની બેલડી ભગવાન દત્તાત્ર્ય અને યદુની પાવન પરંપરા પણ આજ છે. ભગવાન દત્તાત્રેયના પાવન દર્શને પિતાના શાપથી દુઃખ પામેલા યદુની અનુભૂતિના શબ્દો આજે પણ ગાજે છે. “આપ કોણ છો આપના દર્શનથી મારા સર્વ વિકારો લય પામે છે. ત્રિવિધ તાપો સભી જય છે.” ભવ તરવા માટે આવાં દર્શનની આજે પણ જરૂર છે. હરકોઈ મોક્ષમાર્ગના પ્રવાસી તથા ધનરાજ અધ્યારણ પણ ભગવાન પદ્મનાભના દર્શનથી આવી જ સ્થિતિ અનુભવે છે.

દેવને ધેંહધાટ હોય રે સ્વામી । શ્રી પદ્મનાભ પસાયો કરી ॥

પદ્મનાભ પસાયો કરીને । જમનાં તે જોખમ ગયાં ટલી ॥૧॥

સદગુરુ જીવણાજી મહારાજે કહ્યું છે પાટણ પદ્મો પ્રગટ્યો ગોકુલનો જે કહાન તે હકીકતને ધનરાજ પોતે અનુમોદન આ પ્રમાણે કડવાને અંતે આપે છે.

અવતરિયા છે રે અવતરિયા છે રે ॥

ગોકુલના કહાન શ્રી પદ્મનાભ પુરુષોત્તમ ॥૨॥

પ્રજ્ઞ ભૂમિમાં પ્રગટેલાં કૃષણ તત્ત્વને સંતો ભક્તો આંબા સાથે સરખાવે છે. ભક્ત કવિ નરસિંહ મહેતા પણ કહે છે “શ્રીયા ગોકુલ આંબો મોર્ચો...” એવી જ રીતે પાટણના ધર્મારણ્યમાં પ્રગટ થયેલા પદ્મનાભને માટે પણ કહે છે.

પાટણ આંબો મોરીયો । ઝીટચો જાતાવાડ ॥

ફળ લાગ્યાં છે માળવે । વેડચો છે ગુજરાત ॥૧॥

કૃષણની જેમ પદ્મનાભાજી પણ આંબા સ્વરૂપ છે. આંબો રસાળ ભૂમિમાં ઉંગે છે. સમયનું અતુમાન પામે ત્યારે તે મોરી ઉઠે છે. આંબાના મોરની ફૂલ મંજરીઓથી કોયલ આઈથાય છે. તેમ કવિઓ ભગવાનના ગુણ ચરિત્રથી ખેંચાય છે. મોરેલા આંબાને કાંઠાં ઝીટીને વાડોલીયું કરવું પડે છે. જાતાવાડ આવું વાડોલીયું છે. જીવણાજી મહારાજે સૌ પ્રથમ મારવાડમાં શિષ્યો કરીને ફળ લગાડ્યાં અને ગુજરાતમાં તે ફળોને વેડીને આપ્યાં.

(9)

આ ફળની ઓળખ ધનરાજ આ પ્રમાણે આપે છે-

તિલક તુલસી નામ આયુધ | ઓધયાં શ્રીનાથ ||
સમૃત બોલે સાંભલો | આપિયા વૈષણવ હાથ ||૨||

સદગુર જીવણજી મહરાજ આ પ્રમાણે કહે છે-

રામાવતારે વૃક્ષ નીપનો | કૃષણાવતારે સફલ ફલો ||
સો ફલ જુલાહે ચાખીઓ | તાંહાં નામ બૂંદ જીવણ જડો ||૩||

આમ બૂંદ-કુટી કૂકરી પાકવાનું છેલ્લું ધર નામ જીવણજીને પ્રામ થયું. ભગવાન પદ્મનાભ ઝીપી આંબાનું ભગવન્નામ ઝીપી ફળ જીવણજીને પ્રામ થયું તે ભગવાન પદ્મનાભ આજ છે. તિલક તુલસી રામનામ સંત સંગત એ પદારથ ચાર તે સાર વર્સ્તનો સંગ્રહ કીધો. - (સમાગમ)

રામ, કૃષણ, કબીર પદ્મનાભ અને જીવણજી આ એક જ પરબ્રહ્મની જુદા જુદા સમયે બક્તોના મનોરથ માટે પ્રગટ થયેલી સ્વરૂપ ઝાંખી છે.

એમ નિત નવા તુજવેષ | નામે સેવ દેવ મુરાર ||
ભક્ત જાણી નવ ઉવેખે | તે એકલો સંસાર ||૪||

નારદ ભક્તિ સૂત્રમાં કળિયુગમાં ભક્તિ માર્ગનું સૂત્ર આ પ્રમાણે કર્યું છે “કલિ કેવલ કીર્તનમ્” ધનરાજ અદ્યારજી પણ એ પરમ તત્ત્વને વશ કરવાનો માર્ગ આ પ્રમાણે બતાવે છે.

તેણ કે મ કીજે વશ આપ | જેણ બ્રહ્મા શંકરનો બાપ ||

તેહ તણી સુરત છે એમ । જહાં હું જ તહાં મુજ નામ ॥૫॥

જહાં જહા રે જન લે નામ । તહાં તહાં તે મારો ઢામ ॥

સદગુરુ જીવણજી મહારાજ જે સામીએ પરિનાભજી સાથે ધરાવે છે તેવું જ સામીએ
કબીરજી સાથે પણ ધરાવે છે. જ્યારે કબીરજી અને પરિનાભજી એ જનસમાજમાં એક બીજાથી
છૂટી પડેલી કડીઓ જગાય છે આ કડીઓને સાંકળવાનું કાર્ય જીવણજી મહારાજે આ પ્રમાણે કર્યું
છે.

બંબ બાહરો જીવણા । ડોલે સરે ન કાજ ॥

ચકવે દાસ કબીરજી । કે પરિનાભકો રાજ ॥૬॥

બંબ એટદે પ્રતિબિંબ, વસ્તુ અને પ્રતિબિંબ એક બીજાથી બિન્ન નથી પણ છાયા પ્રતિછાયા
છે. તે બન્ને વચ્ચે જે અલગતાનો આભાસ દેખાય છે તે કૃત્રિમ બનાવટી છે. કબીરજી અને
પરિનાભ વચ્ચે આવી અલગતાનું અનુમાન કરવું એ મૂર્ખામી છે.

ધનરાજે ભગવાન પરિનાભને જે ભક્તિની કાવ્યમાળા ચઢાવી છે. જેના ફૂલો કે મણકા એ જે
કીર્તન રૂપે છે. આ કિર્તનોથી પરથ્રલનો પાર પમાય છે તે કેકારવની સંઘા અને સ્વરૂપનું હવે રસ
દર્શન કરીએ.

આ પદોની સંઘા અઠ્યાવીસ છે તે કેમ છે ? ચાર વેદ છ શાસ્ત્ર અને અઢાર પુરાણ જેનો
સરવાળો અઠ્યાવીસ છે આ અઠ્યાવીસ પદો પણ તેમના પ્રતીક રૂપે હોઈ સાર રૂપ છે એમ

અનુમાન છે પણ નિર્જામ ભક્તિ તત્ત્વને ઉપાસના ઉપર મૂકાયેલો વિશેષ ભાર તેમજ કૃત્રિમ શાસ્ત્ર અને દર્શનનો પ્રબળ વિરોધી સ્તૂર દરેક પદ માંથી સંભળાય છે વેદ પુરાણ અને શોકભાવનમાં જ તેની સમીક્ષા થયેલી છે. અધ્યારણજીની આ પદ રચનાઓ પાછળનો ઉદ્દેશ સદગુરુ જીવણજીની દાખિએ “કુંડ અહ્યાવીસ જીવણા જે જનકે દિયા છોડાય” જણાય છે.

કિર્તનોની સંખ્યાનો ઉદ્દેશ કર્યો હવે કિર્તનોના હાઈનુ થોડું રસદર્શન કરી એ આ અહ્યાવીસ કિર્તનોમાં સમૂહ સ્વરૂપમાં પાંચ રાસ, ત્રણ ઘોળ, બે ભાવન, બે કારજ અને ચાર કડવાં છે જેથી વધારે ધ્યાન ખેચાય છે. તે સિવાય બીજાં કિર્તનો પણ પોતાની આગવી વિશેષતા ધરાવે છે.

પાંચ રાસ:- અહીં રાસની સંખ્યા પાંચ છે શ્રીમદ્ ભાગવતમાં પણ તે પાંચ હોવાથી રસપંચાધ્યાયી તરર્કિ ગ્રચલિત છે રાસનું અવિધાન ભગવાને કામહેવના ગર્વ ખંડન માટે કરેલું છે. જીવને પંચવિષયના વિકારમાંથી છોડાવવાનું કાર્ય રાસથી થાય છે. કામહેવના પાંચ શાસ્ત્ર છે વિષયો રૂપી શાસ્ત્રોને કૃષ્ણાયંદ્રે રાસ દ્વારા બૂઝા કરેલા છે.

ત્રણ ઘોળ:-

સદગુરુ જીવણજી મહારાજે ઘોળને ગ્રંથ શિરોમણિ કહ્યો છે. ઘોળ રાગનું પ્રાગાટ્ય આનંદ સાગરને ઉભાટાવે છે કોઈ પણ લચ્છ સમયે ઘોળનું ગાન વિશેષ ધ્યાન ખેંચે છે ઘોળના શ્રવણાથી દેહભાન બૂલાય છે જેને યોગીઓ સહજ સમાધિ કહે છે. આ સ્થિતિમાં રાગદ્રેષ વિરામ પામે છે અનહંદ આનંદની હેલી ઉભાટે છે. ઘોળ મંગલ, ગુરુદેવ, સૂર્યહીન કે રામકૃષ્ણા જેવા ઈષ્ટદેવનાં જ

(12)

ગવાય છે. અધ્યાર્થજી વડુધોળ, પદમધોળ, અને પૃથ્વીધોળ દ્વારા એ લક્ષ્ય પ્રાપ્ત કરે છે. સંત સોહણો અને ધોળ એક બીજા સાથે જોડાયેલા છે.

બે કારજા:-

જીવના કારજ (કાર્ય) બે છે કે એક કર્મબંધન રૂપી જન્મ મરણના ચકમાંથી છૂટવાનું અને બીજું ઈશ્ટની પ્રાપ્તિ કરવાનું. લોઢી કારજના ચરખાથી જ ગર્ભ ટાળવાના ઉપાય પ્રાપ્ત થાય છે. જે માટે પાણ્ય શરણ હારિ પરબ્રહ્મરાય જરૂરી છે ઈશ્ટેવનો નિશ્ચય કરે તેને શરણે જવાની ભાવનાની અભિવ્યક્તિ વડી કારજમાં આ પ્રમાણે છે.

તે હારિ પરબ્રહ્મ જે પરબ્રહ્મ સ્વામી પદ્મનાભજ તમ શરણં

જીવ આત્મા અને પરમાત્માનો વિચાર હેલી, સાહેલી અને ધોડતીમાં દર્શાવ્યો છે, જ્યારે બ્રહ્માદ્દલી ઢેલા બ્રહ્મને વિનંતિ છે.

બે ભોવનઃ:- શોક ભાવનમાં હરિહર બ્રહ્માદિકને રડાવનાર કાલની ગતિ જ્યાં અભિરામ પામે છે તે માટેનું સાધન આ પ્રમાણે બતાવ્યું છે.

જે હરિનામ સદા જપે, સેવે તુલસી રે સંત

ગોપી ચંદ્ર શિર વહે રે, દાષ્ટિ ન આવે રે કાલ

હર્ષ ભાવનમાં શાશ્વત સુખ માટે અભિલ વિશ્વમત એક થઈને ગુણું શરણ પામવાનું અને આત્મતત્ત્વના ચિંતન દ્વારા હરિમંત્રનું આરાધન કરવાનું દર્શાવ્યું છે.

ચાર કડવાં:- પરબ્રહ્મ પદબંધ કડવામાં પૂર્ણબ્રહ્મ કૃષણનું એ સ્વરૂપ દર્શન પ્રભુની ભક્ત વત્સલતા તેમજ ભક્તની આમન્યા જગન્ના માટે બ્રહ્માએ ધર્મરાજને આપેલી આજા જોઈ પ્રભુના ભક્તની મહત્ત્વા સમજાય છે. હરિ એક જ છે. જે આપણા કોડ (મહેચછા) પૂરે છે. જેથી ચરાયર ભક્તિ ઉપજે છે. ભવના બંધન ભક્તિથી છૂટે છે.

મોક્ષ ઝૂપી બીડાની પૂર્વ શરત નિર્ભયતા હોય છે. કાળ સામે નિર્ભયતા પ્રભુના સંતો પાસે હોય છે. આવા બીડાનો અધિકાર બ્રહ્માદિક કે શિવને પણ નથી.

હરિનો નિશ્ચય એકત્વ અને તેના ઉપર અટલ વિશ્વાસ એ આરતીની ભૂમિકા છે. ભોગી ભક્તિની સોરંગી (પીઠી) જેના લાલ રંગથી બનેલા ફક્કડ પુરુષને આત્મધર્મ જ્ઞાગે છે. જેથી મનવાંચિત ફલની પ્રાપ્તિ થાય છે.

ખાંડણામાં વાસના એજ જન્મ મરણ માટે કારણભૂત છે. વૈષણવ બનવા માટે સંત સંગતની આવશ્યકતા દર્શાવી છે. ઉમાવલો સ્વરૂપ દર્શન કરે છે. નિષ્કામ ભક્તિઝૂપી હિંદોલાના લક્ષ્ય સ્થાનની પ્રાપ્તિ માટે પસાવલામાં દર્શાવેલી અભ્યર્થનાની શરતો ભાવિક ભક્તે હદ્યપૂર્વક ગ્રહણ કરવી જોઈએ.

મારા હદ્યને ક્ષોભ થાય છે કે સ્થળ સંકોચના વિચારે જ્ઞાસુઓ માટે કિર્તન રસ દર્શન તૂમિના ઓડકાર નહિ આપી શકે. ગાગર થકી સાગર ભરવાનો આ પ્રયત્ન છે. રસનાં કુંડાં ભરવા સુધી વિસ્તરે એવી પ્રભુ પ્રાર્થના.

આ કિર્તનની નવી આવૃત્તિમાં કેટલાંક કીર્તનોમાં થયેલો ફેરફાર નિત્ય ઉપાસના વાળા ઉપાસકોનું ધ્યાન ખેંચશે. પ્રેમ પૂર્વક આ નવી આવૃત્તિને સૌ અનુસરે એવી હદ્ય પૂર્વકની વિનતિ. નવી આવૃત્તિમાં શક્ય એટલી જુની હસ્તપ્રતો સાથે મેળવણી કરી છે. જીવણજી મહારાજે તેમની હાજરીમાં હરિદાસ નહિયાદા પાસે લખાવેલી પ્રતને કેંદ્રમાં રાખીને ખૂબ જરૂરી એવા ફેરફાર કર્યા છે સૌથી જુની પ્રત પાટણની છે. નિષ્કામ ભક્તિના હિંટોલે બેસવાનો લહાવો સૌ ભક્તો લે. પરમાત્માની પ્રાપ્તિના માર્ગે અગ્રેસર થનાર સમાજને રસ્તો બતાવનાર સદગુરુ જીવણજી મહારાજની અનહદ કૃપા સૌને પ્રામ થાય એજ અભ્યર્થના.

રાત દિવસ ઓસો જાણીને અનુસરો
 હરિ હરિ છાંડી સંસાર એ વણસતો એ
 નામ મહિમા ફલ અંત ન લાભે એ
 હરિ હરિ પ્રતીત માને ફૂલ પામીએ એ
 મંગલમય માંગલ્ય કરો
 જગદીશના સાદર રામકબીર
 શ્રી ધામ પુનિયાદ

અથ ક્રીંક

સહગુરુ શ્રી જીવણજી મહારાજ મેમોરીયલ ફાઉન્ડેશન દ્વારા સૌ પ્રથમ ૨૦૦૪ માં ચોથી આવૃત્તિ પ્રકાશિત કરવામાં આવી હતી ત્યાર પછી પાંચમી આવૃત્તિ આપી સતત વધતી જતી માગ અનુસાર ખ્યાલ આવે છે કે ગુટકાનો કેટલો લોક બોઝ્ય ઉપયોગ છે. આજે અદ્યારુજી ના કીર્તન સાથે સહગુરુ શ્રી જીવણજી મહારાજ દ્વારા પ્રભોધિત સાખીઓ સાથે નો સંયુક્ત ગુટકો પ્રગટ કરતાં આનંદ થાય છે. પ્રથમ ત્રણ આવૃત્તિનો સમય ગાળો ગણો લાંબો હતો ૧૬૬૨ થી ૧૬૬૪ જ્યારે છેદ્દી ચાર આવૃત્તિ નો સમય બતાવે છે કે સમાજમાં અદ્યારુજી કેટલા પ્રચલિત છે, અને આ કીર્તનો જીવનમાં કેટલા વણાય ગયા છે ! બીજા ધર્મો તરફના આકર્ષણું બાદ પણ આપણા માટે આ પદો અને પારાયણ કેટલું ઉપયોગી છે તેનું અનુમાન ન કરી શકાય. કેમ કે અદ્યારુ આપણનું જીવણ છે. દરરોજ અદ્યારુની આવશ્કતા આપણને પડે છે, સવાર થી સાંજ ગમે ત્યારે આ પદોનો પાઠ કરી શકાય છે. મેં નોંધ્યું છે કે ઘણા પરિવારોમાં સાંજે અથવા રાત્રે જ્યારે પણ સમય મળે ત્યારે પારાયણ કરી લેવાનો રિવાજ પ્રચલિત છે, પરંપરાગત ઝિંડ થી પર જઈને અદ્યારુજી મહારાજ આપણને અનેરો આદ્યાત્મિક આનંદ આપે છે. જેનું કોઈ મૂલ્ય નક્કી ન કરી શકાય. અમૂલ્ય એવો આ આદ્યાત્મિક વારસો આપના શબ્દ પ્રયોગ કરતા હતા પરંતુ સુમરણા નો અર્થ સાચું મરણ એવો થાય છે, પરંતુ સમરણ એમ બોલવું જોઈએ કેમકે સમરણ નો અર્થ ઈશ્વર નામ સમરણ એવો થાય છે માટે ભાવિક ભક્તોને નમ્ર અપીલ કે જેમની પાસે જુના ગુટકા છે, તેમને આ ભૂલો સુધારીને પાઠ કરવો.

સમાજમાં અદ્યારુજીના કીર્તન સાથે સાખીઓની પણ માગણી થતી હતી આ અગીયાર વિશ્રામ સાથેની આવૃત્તિ પ્રકાશિત કરવામાં નામ જાહેર નહિ કરવાની શરત સાથે અનામી ભગત પરિવારના અનન્ય સહકાર બદલ સમગ્ર પરિવારનો સહ્યાદ્ય પૂર્વક સહગુરુ શ્રી જીવણજી મહારાજ મેમોરીયલ ફાઉન્ડેશન વતી આભાર

વ્યક્ત કરું છું, તેમજ આ ગ્રંથના પ્રકાશનમાં પ્રૂફ રીડીગમાં સહકાર આપવા બદલ કનુભાઈ વૃદ્ધાવનભાઈ ભગત (ચલામલી) નો ખાસ આભાર વ્યક્ત કરું છું. સદગુરુ શ્રી જીવણજી મહારાજની અનંત કૃપા તેમના પરિવાર ઉપર થાવ એવા આર્થિકચન પાઠવું છું,

સદગુરુ શ્રી જીવણજી મહારાજ મેમોરીયલ ફાઉન્ડેશન અગામી આવનાર સમયમાં બીજા કેટલાક નવા પ્રકાશનો પ્રસિદ્ધ કરી રહ્યું છે, અને સમાજ માંથી અમોને આ માટે અગણિત નિવ્યાજ સહકાર મળી રહ્યો છે, જે બદલ અમો સમાજનો પણ અતેથી આભાર માનીએ છીએ. પુસ્તકો ઉપરાંત બીજા પ્રકાશનો વગેરે માટે અમારો સંપર્ક વેબ સાઈટ ઉપર પણ કરી શકો છો www.ramkabir.guru અને www.ramkabir.org વેબ સાઈટ ઉપર બહું જ નજીકના સમય માં અમારું તમામ સાહિત્ય ઓન લાઈન (online) ઉપલબ્ધ થશે. A p D' f s google play stor માં કેટલાક પુસ્તકો ડાઉનલોડ કરીને વાંચી શકો છો, Apple i Phone માં અમારા પ્રયત્નો ચાલુ છે. અમારી વેબ સાઈટ માં સમાજ ઉપયોગી માહિતી આપવાનો અમારો પ્રયાસ છે. આ માટે અમો સમાજનો સહકાર માણીએ છીએ.

આપણો શુભકંક્ષી
સ્વામી ગ્રેમજીવન જગદીશચંદ્ર
તા. ૪ એપ્રિલ ૨૦૧૬
વડોદરા.

અનુષ્ઠાનિકા

અ.ન.

(વિશ્રામ-પહેલો)

પૃષ્ઠ

૧.	ગુજરાતીપતિનો રાસ	૧
૨.	વિનાતિ	૮
૩.	બ્રહ્માદૂરી	૧૨
૪.	હેલી	૧૪
૫.	સાહેલી	૧૭
૬.	ઘોડલી	૧૮
૭.	વાળી	૨૧

(વિશ્રામ બીજો)

૮.	આરતી	૨૪
૯.	બીજું	૨૫

(18)

૧૦.	કુવાં (૧)	૨૭
	કુવાં (૨)	૩૯
	કુવાં (૩)	૩૭
	કુવાં (૪)	૪૩
	(વિશ્રામ ત્રીજો)	
૧૧.	વડીકારણ	૪૯
૧૨.	લોટીકારણ	૫૨
૧૩.	હરખ ભાવન	૫૩
૧૪.	શોક ભાવન	૫૦
૧૫.	વેદપુરાણ	૬૪
૧૬.	સોનંગી	૬૦
	(વિશ્રામ ચોથો)	
૧૭.	પૂઢવી ઘોળ	૭૫

૧૮.	વડું ઘોળ	૮૬
૧૯.	પદમ ઘોળ	૨૦૩
(વિશ્રામ પાંચમો)		
૨૦.	વાડીનો રાસ	૨૦૯
૨૧.	લધુ રાસ	૨૧૫
૨૨.	ચતુર વદનનો રાસ	૨૧૬
૨૩.	અહરિશનો રાસ	૨૨૭
૨૪.	સંત સોહાગો	૨૨૪
૨૫.	પસરાવલો	૨૩૦
૨૬.	ઉમાવલો	૨૩૨
૨૭.	ખાંડણાં	૨૩૩
૨૮.	હિંદોલા	૨૩૬

૨૬.	અર્જુન ગીતા	૧૩૮
૩૦.	નામ પ્રતાપની પરચરી	૧૪૬
૩૧.	આરતી	૧૪૯
૩૨.	શરણું	૧૫૧
૩૩.	પ્રસાદની સાખી	૧૫૩
૩૪.	કંઠી બાંધવાની સાખી	૧૫૪

॥ અનંતશ્રી વિભૂષિત શ્રી જીવણજી મહારાજની કૃપાથી ॥
 ॥ શ્રી પદ્મનાભજીના અધ્યાર્થજીના કીર્તન ॥

દેવહૂતિકું	જીવણા । ભયે	કપિલ મુનિ	અવતાર ॥
દત્તાત્રેય	ચદુકે	ભયે । પદ્મનાભ	ધનરાજ ॥૧॥
આપ આપણા	લિયા	ઓલખી । પદ્મનાભ	ધનરાજ ॥
સ્વાભી સેવક	મળી	જીવણા । કિયો	બક્તકો
અધ્યારુ	પાટણ	ભયે । રાયખાનકે	કાજ ॥૨॥
પદ્મનાભકી		પ્રીતમાં । છોડ	દીવાન ॥
જુગ	સરાપો	દિયા	સબ માન ॥૩॥
શાપ	ઉતારો	જોગડે । ગુજર	ખંડ ગુમાર ॥
કલજુગ	બહોત	લીનો	પદ્મનાભ અવતાર ॥૪॥
પાટણમાં	કિપા	સુરત	ધરી મેરે શામ ॥
ધન્ય	કરી	ધરી	નામ ॥૫॥
આગળ	પદ્મનાભને	ઇંગલના	રસ્તિયા ॥
પાછળ ઝાડ	જુંડને	પચમાં	પોતે વસીયા ॥૬॥

(22)

॥ સંપુટ ॥

સ્વામી કૃપા કરો અતિ ધણી ॥ સ્વામી ॥ ભાજો અનેક વિચાર ॥
અચલ ભક્તિ દે તાહેરી । જે છે મુક્તિ બંડાર ॥ પાયે ॥૧॥

॥ આરતિ ॥

આનંદ આરતિ હરખ અપારા । હરિજન આયે મેરે પ્રાણ આધારા ॥
સંતો દરશાન મેરે ત્રણા તાપ નિવારે । જનમ મરણ ભવસાગર તારો ॥૧॥
શાક પાક ભલી ભોજન પાવો । સંત સંગત ભલી હરિગુણ ગાવો ॥
ઘેર ઘેર મંગલ હોત બધાઈ । જનજીવણ તણાં બલ બલ જાઈ ॥૨॥

॥ रामकबीराय नमः ॥

॥ श्री १०८ ज्ञवण्डाशु भहाराजनी कृपाथी ॥

॥ अथ श्री अद्यास्तु भहाराज रथित कीर्तन ॥

॥ अथ श्री गङ्गवा गांडापतिनो रास ॥१॥

गङ्गवा गांडापति देव भहोदर। विघ्न निवारण स्वाभी सहोदर ॥
चरणे प्रणाम करे सो ॥ हरि हरि ॥१॥
वीणा पुस्तक कर आरोपे। हंस चढ़ी कविने कर निरोपे ॥
लोपे जडभति कंदो ॥ हरि हरि ॥२॥
सरस्यती देवी चरणे शिर नाभी। जे॑ह प्रसाद कवित गुण पाभी ॥
स्वाभी गाईसुं गुण गोविंदो ॥ हरि हरि ॥३॥
जे॑हो सचराचर ज्ञुप निपाया। जल थल भिन्नल भुवन समाया ॥
लायो भोह जुवालो ॥ हरि हरि ॥४॥
पंड रहो जे ज्ञुप निहालो। उवट जातो तेहने वालो ॥
टाले सेवुं संसारो ॥ हरि हरि ॥५॥
क्षणु बहु ब्रह्मांड घडे ने विनाशे। आप विभु ते त्रिभुवन वासे ॥
हासे करे विनोदो ॥ हरि हरि ॥६॥

ਕਨਲ ਛੇ ਪਣ ਜੁਵ ਨ ਚਾਹੇ । ਕਰ्भ ਤਣੇ ਮਦੇ ਤੇ ਨ ਆਰਾਹੇ ॥
 ਬਾਹੇ ਅੰਤਸ ਕਾਲੋ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ॥੭॥
 ਅਭਗਤਾ ਜਨਪੇ ਕਰ्भ ਕਰਾਵੇ । ਕਰ्भ ਭੋਗਵਵਾ ਏਹ ਧਰਾਵੇ ॥
 ਸੇਵਕ ਕਰ्भ ਕਸਾਨੋ ? ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ॥੮॥
 ਰੋਮ ਰੋਮ ਬਹੁ ਬਲਾਂਡ ਸਮਾਚਾ । ਬਲਾਂਡਿਕ ਸਨਕਾਂਡਿਕ ਧਾਅੇ ॥
 ਪਾਰ ਨ ਪਾਮੇ ਤੇ ਹੋ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ॥੯॥
 ਤੇ ਸ਼ਵਾਮੀ ਪਿੰਡ ਬਲਾਂਡ ਸਮਾਣੋ । ਅਖਿ ਸੁਰ ਦਾਨਵ ਨਰ ਨ ਕਲਾਣੋ ॥
 ਜਾਣੋ ਆਪੇ ਆਪੋ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ॥੧੦॥
 ਹਰਿ ਸੇਵੇ ਸੁਖ ਨਿਸ਼ਚ ਜਾਣੋ । ਵਣਾਸਤੁੰ ਅੇਹ ਕਸੁੰ ਮਨ ਆਣੋ ॥
 ਆਲੇ ਅਮ੃ਤ ਮਾ ਢੋਲੋ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ॥੧੧॥
 ਈਂਝੀ ਗਮਤੁੰ ਚੰਤ ਨਿਵਾਰੋ । ਛਦੇ ਵਚਨ ਕਰਿ ਵਿਖਣੁ ਵਿਚਾਰੋ ॥
 ਪਾਰ ਹੋਥ ਭਵ ਜਲੋ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ॥੧੨॥
 ਮਰਣ ਝੈ ਸ਼ਾਖਾਸੁਰ ਮਾਥੋ । ਸਧਪਣੇ ਭਵਸਾਗਰ ਤਾਥੋ ॥
 ਵਾਰੁ ਭੁਵਨ ਅਧਮੋ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ॥੧੩॥
 ਕੂਰ੍ਭ ਝੈ ਮੰਦਰਗਿਰਿ ਸਾਹੂ । ਪਸ਼ੁ ਸੁਰ ਦਾਨਵ ਅਵਗਾਹੂ ॥
 ਗਾਘੁੰ ਕ੍ਸੀਰ ਸਮੁਕ੍ਰੋ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ॥੧੪॥

પ્રલય સમય જલ ભૂમિ અવગાહી । આદ વરાહ દાઢાએ સાહી ॥
 ચાહી ભુવન વિનાશો ॥ હરિ હરિ ॥૧૫॥

હિરણ્યકશિપુ ત્રણુ ભુવનવિદિતો । જેણે સમર્યા ગણ સુરપતિ જીત્યો ॥
 વિત્યો તે મુનિ શાપો ॥ હરિ હરિ ॥૧૬॥

પુત્ર હેત મનોરથ સારો । નરસિંહ ઝે નહોર વિડારો ॥
 માર્યો દાનપ રાયો ॥ હરિ હરિ ॥૧૭॥

ઈંક્ર કાજ બલ જાગ વિનાસું । વામન બલિ પાતાલ નિવાસું ॥
 વાસો નિરભે લોકો ॥ હરિ હરિ ॥૧૮॥

પરશુરામે ક્ષત્રિપત મોડચો । ઋખિવરનો અપરાધ વછોડચો ॥
 જોડચો વાડવ લોકો ॥ હરિ હરિ ॥૧૯॥

રધુનૃપકુલ અવતાર જ લીધો । સુરપતિ મન મનોરથ સીધો ॥
 કીધો દેવ પસાવો ॥ હરિ હરિ ॥૨૦॥

દશરથ પરમાનંદ વિચારે । અપુત્રીયું દુઃખ શોક નિવારે ॥
 ચાર તેહને કુલ દીપો ॥ હરિ હરિ ॥૨૧॥

જેહ નામે શ્રુતિ પાઠ નિરોપે । સ્મરણ માત્ર અઘનાશન ટોલે ॥
 બોલે વેદ પુરાણો ॥ હરિ હરિ ॥૨૨॥

રામચન્દ્ર તહાં દિન દિન વાધે । હેલા દેવ કારજ સર્વ સાધે ॥
 આરાધે નિજ ધર્મો ॥ હરિ હરિ ॥૨૩॥
 લીલા મુનિવર જાગ નિહાલો । દાનવ તણો હરિએ ઉપક્રમ ટાલો ॥
 વાલો અહલ્યા દેહો ॥ હરિ હરિ ॥૨૪॥
 લીલા ત્રિપુર ધનુષ જેણો ભાગ્યું । ઘોષ ત્રિભુવન કંપવા લાગ્યું ॥
 ભાગ્યું હેલા વિનોદો ॥ હરિ હરિ ॥૨૫॥
 ત્રિભુવન ઓચ્છિવ હોથ નિરંતર । સીતાવર અતિ ત્રિભુવન સુંદર ॥
 સુર નર મન આનંદો ॥ હરિ હરિ ॥૨૬॥
 ચાર સહોદર પરણી ચાલ્યા । પરશુરામ હઈડે અતિ સાલ્યા ॥
 હાલ્યા પર્વત શૈલો ॥ હરિ હરિ ॥૨૭॥
 પરશુરામે પરમેશ્વર જાણયા । ધનુષ્ય ચઢાવી નિશ્ચય આણયા ॥
 જાણયા એ સુર સારો ॥ હરિ હરિ ॥૨૮॥
 લીલા દેવ અચોદ્યા આલ્યા । વર સુંદર મોતીડે વધાલ્યા ॥
 ભાલ્યા જમ શશીદૃપો ॥ હરિ હરિ ॥૨૯॥
 જળેતા વચન નૃપ બાંધ્યો દેખી । અચોદ્યા તણું રાજ ઉવેખી ॥
 વેષ લિયો વનવાસો ॥ હરિ હરિ ॥૩૦॥

લક્ષમણ સીતા સહિત સનાતન । ચાલ્યા પ્રભુ ચિત્રકૂટ ગિરિ વન ॥
 જનક ગયા સુરલોકો ॥ હરિ હરિ ॥૩૧॥
 માતૃ વંશથી ભરત અણાવ્યા । પટા અભિષેક તેહને સંભાવ્યા ॥
 આવ્યા જહાં શ્રીરામો ॥ હરિ હરિ ॥૩૨॥
 કૃપા કરી પ્રભુ નગર પદ્ધારો । સ્વામીજુ તાતનું રાજ સિધારો ॥
 ભરત વિનય પર બોલે ॥ હરિ હરિ ॥૩૩॥
 રામચન્દ્રે શિખામણ આપી । ભરત પાદુકા આસન થાપી ॥
 આપી અભુક્ત કામો ॥ હરિ હરિ ॥૩૪॥
 ચિત્રકૂટથી ચાલ્યા સ્વામી । લીલાપતિ દક્ષિણ દેશ પામી ॥
 પામી બહુ ઋષિ માનો ॥ હરિ હરિ ॥૩૫॥
 શાસન દીધું કુંભજમુન । રામચન્દ્ર ગયા પંચવટી વન ॥
 મન આનંદ ધરે જો ॥ હરિ હરિ ॥૩૬॥
 કામાકુલી નિશાચરી આપી । શૂર્પાખા લક્ષમણે સંભાવી ॥
 શ્રવણ નાસિકા છેધાં ॥ હરિ હરિ ॥૩૭॥
 ચૌદ સહસ્ર રાક્ષસ રણ સોધી । લંકાપુરી તેણે દુઃખે વિરોધી ॥
 કીધી કૃત્ય મારીયે ॥ હરિ હરિ ॥૩૮॥

વાનરપતિની કંધા કાપી । તેણે ઠામ સુકંધર થાપી ॥
 આપી અવિચલ રાજો ॥ હરિ હરિ ॥૫૮॥
 માલ્યવાન ગિરિ ભરત સુકંધર । લંકાપુરી દહી આવ્યો કપિવાનર ॥
 વાનર સેન મલે જો ॥ હરિ હરિ ॥૫૯॥
 રામચન્દ્ર દલ પહોતા સાગર । બાંધથો સેતુ તહાં નલ વાનર ॥
 પાર ગયા ક્ષણ માંહે ॥ હરિ હરિ ॥૬૦॥
 રજનીચર પડચો સમરાંગણ । પરિવારાસું હણિયો રાવણ ॥
 બાણ દશો સિર છેદે ॥ હરિ હરિ ॥૬૧॥
 સકલ ભુપન આનંદ ન માય । રામચન્દ્ર સીતા લેઈ જાય ॥
 નગર અયોધ્યા માંહે ॥ હરિ હરિ ॥૬૩॥
 કૃષ્ણ રૂપે ગોકુલ અવતરિયા । ગોવરધન પર્વત કર ધરિયા ॥
 વરિયા ગોપી ગોવિંદો ॥ હરિ હરિ ॥૬૪॥
 ભોર પીછ મુગટ શિર સોહે । નિજ માયા દેવ ત્રિભુપન સોહે ॥
 સોહે ગુંજાફલ હારો ॥ હરિ હરિ ॥૬૫॥
 હાથ વાંસળી શિંગુ વાયે । ગોવાલે પરવરિયા જાયે ॥
 લાહે પરબુલ્લ વેદો ॥ હરિ હરિ ॥૬૬॥

સર્વ ઝે હરિ રંગે રાચે । વૃંદાવન ગોપી વરચે નાચે ॥
 સાચો સો અે બુણાચારી ॥ હરિ હરિ ॥૪૭॥
 અકલ અસંભવ ઓસો દીઠો । બાલ કેલિ ગોકુલમાં પેઠો ॥
 બેઠો ધૂવ શુક ચંતો ॥ હરિ હરિ ॥૪૮॥
 અનંત ચાલો અગીઆર વરીસો । તેણે તેડે અફૂર સરીસો ॥
 છવીસમો ગોવિંદો ॥ હરિ હરિ ॥૪૯॥
 શ્વામલ પરબુલ દેહ વહોણો । ભહીકારણ રઢ માંડે સલૂણો ॥
 ઊણો નહિ કદાપો ॥ હરિ હરિ ॥૫૦॥
 બુઝ ઝે હરિ દ્યાન વિચારે । કલંકી ઝે થવન સંઘારે ॥
 સાર કરે નિજ લોકો ॥ હરિ હરિ ॥૫૧॥
 શ્વામલવરણ હરિ હદિયા મેહેલો । ત્રિભુવનપતિ હરિ નામે ખેલો ॥
 જીલો પરમાનંદો ॥ હરિ હરિ ॥૫૨॥
 વિષણુ ભક્તિ મુક્તિ ફલ કાજે । રાસ કર્યો પંડે ધનરાજે ॥
 કાજ કરો હરિ નામે ॥ હરિ હરિ ॥૫૩॥

॥ ઈતિ શ્રી ગરૂપા ગાણપતિનો રાસ સંપૂર્ણ ॥૧॥

॥ અથશ્રી વિનતિ ॥૨॥

આદિ અનાદિ એક તું ॥ સ્વામી ભાહરા ॥ આદિ ॥
 નિરંજન નિરાકાર ॥ હરિહર બૃહા તે હવા ॥
 સ્વામી તું છે અપાર ॥ પાયે લાગી કરું વિનતિ ॥૧॥
 તહારો પાર કોઈ નવ લહે ॥ સ્વામી ॥ પરબૃહા અવિધાર ॥
 તું સરખો કર તાહેરો ॥ ભાયા રહિત સંસાર ॥ પાયે ॥૨॥
 આપણાપું તે ગોપવું ॥ સ્વામી ॥ વાહ્યો સીયલ સંસાર ॥
 જાગ દાન અદ્યાતમ ॥ નથી ગર્ભનો પાર ॥ પાયે ॥૩॥
 ભુવન રલો એ આતમા ॥ સ્વામી ॥ તું ન જાણો સાર ॥
 ધણી વિછોળા મારિયો ॥ ચહુ ખાણ મોઝાર ॥ પાયે ॥૪॥
 બૃહાદિક શિવ આતમા ॥ સ્વામી ॥ જે ધરે રે શરીર ॥
 કંઈ મોટો કંઈ નાનકો ॥ સ્વામી અકલ તું વીર ॥ પાયે ॥૫॥
 વગતો કીધો એ આતમા ॥ સ્વામી ॥ ગુણો હવો ખંડ ॥
 ચોરાસી લક્ષ જીવ થયા ॥ તેણે ભર્યા રે બૃહાંડ ॥ પાયે ॥૬॥

બૃહાંડ મૂક્યું આપધુ ॥ સ્વામી ॥ પડચો મોહ સંસાર ॥
 હું ભારું કરે અંધલો ॥ અંધ અેહ ગમાર ॥ પાયે ॥૭॥
 સ્વામી દયાલ તું ઓલંગો ॥ સ્વામી ॥ સમરથ શું રે વિચાર ॥
 તું આગલ શું ભાહેણું ॥ હું નથી એક વાર ॥ પાયે ॥૮॥
 આપણાપે થાય અણાણતો ॥ સ્વામી ॥ માંહે મહેલે તુજ ॥
 હવે ગમતું કર તાહેણું ॥ ઓધરે અેહ અબૂજ ॥ પાયે ॥૯॥
 ક્ષુધા તૃષાદિક આકલો ॥ સ્વામી ॥ કરે સુખ તણી આશ ॥
 તેણો વળી ઘટ પામશો ॥ અધોમુખ દશ માસ ॥ પાયે ॥૧૦॥
 ક્ષણુ ક્ષણુ જન્મે ને ક્ષણુ મરે ॥ સ્વામી ॥ ચઢે કાલને હાથ ॥
 ઠામ ઠામ કરે ભાહેણું ॥ તે નહિ આવે સાથ ॥ પાયે ॥૧૧॥
 ઘર એ જીવ વરાંસિયું ॥ સ્વામી ॥ હવું આપણી રાયું ॥
 ભક્તિ વિહોણું તાહેરી ॥ જમે દીધું ઘાયું ॥ પાયે ॥૧૨॥
 સ્વામી ફૂપા કરો અતિ ઘણી ॥ સ્વામી ॥ ભાજો અનેક વિચાર ॥
 અચલ ભક્તિ દે તાહેરી ॥ જે છે મુક્તિ બંડાર ॥ પાયે ॥૧૩॥
 વૈકુંઠ બૃહાંડ જીવે ॥ સ્વામી ॥ પેખે વિષણુ અનંત ॥
 રાજા અખેપદ તણો ॥ તેને સેવે સંત ॥ પાયે ॥૧૪॥

તાહરાં સ્વરૂપનો પાર નહિ ॥ સ્વામી ॥ બહુ લીલા બ્રહ્માંડ ॥
 ભક્ત જ્યાં જેવું મન ધર ॥ તહાં તેવે પિંડ ॥ પાયે ॥૧૫॥
 આપણાપું જે દાખવે ॥ સ્વામી ॥ તેહને તેસો પસાઓ ॥
 તાહરાં સ્વરૂપ જ તું લહે ॥ તું છે ગરૂપો રાવુ ॥ પાયે ॥૧૬॥
 દુષ્ટ સાધુને દૂભવે ॥ સ્વામી ॥ ધાય તુહજ વાહાર ॥
 તે જોગે તેહેવાં રૂપ ધરી ॥ દુઃખ ફેડે તે વાર ॥ પાયે ॥૧૭॥
 મરણ કૂર્મ વરાહ તું ॥ સ્વામી ॥ નરસિંહ એક વાર ॥
 વામન ત્રિકં પરશુરામ ॥ રઘુકુલ અવતાર ॥ પાયે ॥૧૮॥
 નર નારાયણ કૃષ્ણ તું ॥ સ્વામી ॥ બુદ્ધ કલંકી રૂપ ॥
 તું મલે દેખે તાહરં ॥ પરબ્રહ્મ સ્વરૂપ ॥ પાયે ॥૧૯॥
 ગરૂપ વાહન છે તાહરે ॥ સ્વામી ॥ કૌસ્તુલ ભણિ હાર ॥
 શ્રીવત્સ લાંછન ઝળહને ॥ અહેવાં રૂપ કંઈ વાર ॥ પાયો ॥૨૦॥
 બ્રહ્માદિકને પ્રત્યક્ષ હવા ॥ સ્વામી ॥ સુખે પોઢ્યા શેષ ॥
 લક્ષ્મી ચરણ સેવા કર ॥ અવા તારા વેષ ॥ પાયે ॥૨૧॥
 તાહરા આધારે જીવ છે ॥ સ્વામી ॥ પંચવિશભો જેહ ॥
 પ્રકૃતિ છાંડીને જે જપે ॥ દેખે પરબ્રહ્મ તેહ ॥ પાયે ॥૨૨॥

પ્રકૃતિ ઉપર જહાં પ્રેમ છે ॥ સ્વાભી ॥ કરશે બહુ ધર્મ ॥
 તેણો વળી ઘટ પામશે ॥ ભોગવશે કર્મ ॥ પાયે ॥૨૩॥
 પ્રકૃતિ કારાગૃહ લેખવે ॥ સ્વાભી ॥ ઝૂરે તુછ નિવાસ ॥
 અંત લગી જો અેમ રહે ॥ સત ભુવન નિવાસ ॥ પાયે ॥૨૪॥
 પ્રકૃતિ પરી જા પાપની ॥ સ્વાભી ॥ હજુ ન મૂકે કાંઈ ॥
 શાદ ધણીનો રોલવે ॥ વંછે તેહ ઘર જાય ॥ પાયે ॥૨૫॥
 પ્રકૃતિ કહે સુણો આતમા ॥ સ્વાભી ॥ મુજ કી હો દોષ ॥
 વાંછી તે હું અનેક વાર ॥ હવે કાં કરે રોસ ॥ પાયે ॥૨૬॥
 પ્રકૃતિ પુરુષ અેમ બોલતાં ॥ સ્વાભી ॥ તૂટચો પૂર્વ સનેહ ॥
 આતમા પરબ્રહ્મ જઈ ભલ્યો ॥ પંચ ભાગે થયો દેહ ॥ પાયે ॥૨૭॥
 જમ છે બોલ્યું તાહણં ॥ સ્વાભી ॥ જુગ એહજ ધર્મ ॥
 તુજ વિન જપ તપ દાન દયા ॥ તે સધણાં કર્મ ॥ પાયે ॥૨૮॥
 જુગ જુગ દર્શન જૂજવાં ॥ સ્વાભી ॥ વણસે જુગ અંત ॥
 વેદ ન વણસે વણસતાં ॥ બહુ જુગ કલ્પાંત ॥ પાયે ॥૨૯॥
 વિષણુનું બોલ્યું વેદ છે ॥ સ્વાભી ॥ જેહ ન લાલે પાર ॥
 જેને આધારે બ્રહ્માંડ રહ્યાં ॥ સાચો તેહ આધાર ॥ પાયે ॥૩૦॥

તુજ ફૂપાથકી રહિત છે ॥સ્વામી ॥ લોપે રાજ આદેશ ॥
 ધર્મ આપ ઘૂમાડિયું ॥માને બોધ જ નેસ ॥ પાચે ॥૩૧॥
 અણાણતો આતમા વિનવે ॥સ્વામી ॥ ઓધારજો તાત ॥ ॥
 તું સમરથ હવે પામીઓ ॥આદર એહજ વાત ॥ પાચે ॥૩૨॥

॥ ઈતિ શ્રી વિનતિ સંપૂર્ણ ॥૨॥
 ॥ અથશ્રી બ્રહ્માઙ્ગલી ॥૩॥

રાજા પરબ્રહ્મ ગાઈયે ॥તુરે બ્રહ્માઙ્ગલી ॥દેવ અનોપમ એક ॥૧॥
 હણિ હર બ્રહ્મા જે જપે ॥તુરે બ્રહ્માઙ્ગલી ॥પાર નહિ ગુણ જેહ ॥૨॥
 જમ નવ બૂજે કંથવો ॥તુરે બ્રહ્માઙ્ગલી ॥સૂરજ બિંબ પ્રમાણ ॥૩॥
 સુર દાનવ અભ નવ બૂજે ॥તુરે ॥ તુહજ એક સુજાણ ॥૪॥
 પિંડ બ્રહ્માંડ ભરી રહ્યો ॥તુરે ॥ જેહ થકી બહુ જુવ ॥૫॥
 પુનરપિ જેણે તિપજે ॥તુરે ॥ ક્ષય પામે જુગ અંત ॥૬॥
 પુનરપિ કર્મભે તાણિયો ॥તુરે ॥ પડિયો મોહ જુવાલ ॥૭॥
 ચોરાસી લક્ષ ભોગવે ॥તુરે ॥ ગર્ભ તણો નહિ પાર ॥૮॥
 તૃણ કરસણ કણ નીપજે ॥તુરે ॥ જલધર ભોમ સંજોગ ॥૯॥

જલધર જેહ ન જાણીઓ ॥ તુરે ॥ કરસણ છે રે અચેત ॥૧૦॥
 એણો નિદરસન ઊપન્યું ॥ તુરે ॥ તે કેમ જાણો રે જીવ ॥૧૧॥
 નામ શરણ પામી રહ્યો ॥ તુરે ॥ આપ જણાવે જેહ ॥૧૨॥
 જલચર જીવ જીવે ઘણું ॥ તુરે ॥ જીવ ન જાણો ભેદ ॥૧૩॥
 જેહ બોલે જુગ સંચરે ॥ તુરે ॥ પ્રસરે એણો સંસાર ॥૧૪॥
 પાન પાન રસ મોકલે ॥ તુરે ॥ મૂલ તણું જલ પેખ ॥૧૫॥
 વિવિધ કુસુમ ફલ નીપજે ॥ તુરે ॥ કાષ કઠણ માંહે પેખ ॥૧૬॥
 પચ દધિ ઘૃત દે તૃણ ચરે ॥ તુરે ॥ નિભિત ચઢાવે ધેન ॥૧૭॥
 બુંદ વડે ઘટ નીપજે ॥ તુરે ॥ રંગે રમે નરનાર ॥૧૮॥
 લોક પાલ પંચ મહાભૂત ॥ તુરે ॥ પાલે તુહજ અખંડ ॥૧૯॥
 અનેક જુગ અેમ નીપજે ॥ તુરે ॥ સબલો તાહરો બોલ ॥૨૦॥
 તું નિર્ગુણ અેમ જાણીઓ ॥ તુરે ॥ તું આગાલ નહિ કોઈ ॥૨૧॥
 નિભિત અચેતને દેઈને ॥ તુરે ॥ કાજ સર્વે હોયે અંત્ય ॥૨૨॥
 સૂરજ તેજે પેખીઓ ॥ તુરે ॥ હું દેખું કહે રે અજાણ ॥૨૩॥
 આંખ છતે થયો આંધલો ॥ તુરે ॥ રવિ વિન થયો અંધકાર ॥૨૪॥
 એણો સાચે સહુ તે હોય ॥ તુરે ॥ ગુણ વિન સત સ્વરૂપ ॥૨૫॥

ਕੋਠ ਬਛਾਂਡ ਭਾਜੇ ਘਡੇ ॥ ਤੁਰੇ ॥ ਗੁਣਾ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰ ਬਛਾ ॥ ੨੫ ॥
 ਮਨ ਚੰਤੇ ਅੇਮ ਨੀਪਯੇ ॥ ਤੁਰੇ ॥ ਅਣਾਇਤਾਂ ਬਛਾਂਡ ਵਿਸ਼ਟਾਰ ॥ ੨੬ ॥
 ਗੜਵਾ ਤਾਣਰੋ ਤਾਣਰਾਨੋ ॥ ਤੁਰੇ ॥ ਜਾਣੋ ਤੁਹੈ ਵਿਚਾਰ ॥ ੨੭ ॥
 ਅਕਲ ਅਸੰਭਵ ਜਾਣੀਅਥੇ ॥ ਤੁਰੇ ॥ ਨਾਮ ਸ਼ਰਣਾ ਛੇ ਜੁਧ ॥ ੨੮ ॥
 ਦੂਬਵਾਂਧੋ ਤੁਹ ਅਜਾਣਾਵੇ ॥ ਤੁਰੇ ॥ ਝੁਪਾ ਕਰੀ ਧੋ ਵਿਸ਼ਾਮ ॥ ੩੦ ॥
 ਤਾਰਾ ਮਨੇ ਤੁਂ ਓਧਰੇ ॥ ਤੁਰੇ ॥ ਲੇ ਲਾਗੇ ਤੁਝ ਨਾਮ ॥ ੩੧ ॥
 ਭੋਲੀ ਭਗਤੇ ਲੇਟਿਥੋ ॥ ਤੁਰੇ ॥ ਪ੍ਰਤਿਕਥ ਪਰਭਾਉ ਅਨਾਏ ॥ ੩੨ ॥
 ਤਾਰਾ ਮਨ ਵਣਾ ਨਵ ਦੇਖੇ ॥ ਤੁਰੇ ॥ ਸਵਪਨੇ ਸਨਕਾਇਕ ਜੋਗੀ ॥ ੩੩ ॥
 ਝਾਨ ਤੇਜ਼ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥ ਤੁਰੇ ॥ ਸੇਵੀ ਜੇ ਨਿਜ ਪਰਭਾਉ ॥ ੩੪ ॥
 ਵਾਯੁ ਗੰਧ ਮਾਂਹੇ ਸੰਚਰੇ ॥ ਤੁਰੇ ॥ ਗੰਧ ਮੂਕੇ ਨਿਜ ਤੁਪ ॥ ੩੫ ॥
 ਤੇਮ ਹਰਿ ਗੁਣਾਮਾਂ ਸਾਂਚਰੇ ॥ ਤੁਰੇ ॥ ਨਿਰਗੁਣਾ ਜਪੇ ਤੁਝ ਨਾਮ ॥ ੩੬ ॥

॥ ਈਤਿ ਸ਼੍ਰੀ ਬਲਾਤਲੀ ਸਂਪੂਰਕੁ ॥ ੩ ॥

॥ ਅਥਅਥੀ ਹੇਲੀ ॥ ੪ ॥

ਹੇਲੀ ਰੇ ਪਰਭਾਉ ਅਵਿਗਤ ਜੇਹ	।	ਤੇਹ ਪਛੇਲੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੇ ॥ ੧ ॥
ਹੇਲੀ ਰੇ ਜੇਨਾ ਤ੍ਰਣੇ ਅੰਸ਼	।	ਸਰਜੇ ਪਾਲੇਨੇ ਸੰਵਾਰੇ ਅੇ ॥ ੨ ॥

ਛੇਲੀ ਰੇ ਬੁਲਾਇਕ ਛੇ ਜੁਵ । ਤੇਹ ਤਥੋ ਗੋਚਰ ਨਹਿ ਅੇ ॥੩॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਆਦਿ ਅੇਕਲਮਲ । ਵਾਪ ਮਾਡ ਬਹੁ ਅਤਿ ਘਣਾਂ ਅੇ ॥੪॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਨਿਸ਼ਚ ਛੇ ਅਵਿਨਾਸ । ਛਾਸੇ ਛਤੁਂ ਅਛਤੁਂ ਕਰੇ ਅੇ ॥੫॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਸੇਵੇ ਸੁਰ ਨਰ ਨਾਗ । ਸਹੁ ਤਾਹਾਰੇ ਆਵਸੇ ਰਹੁ ਅੇ ॥੬॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਸਨਕਾਇਕ ਮੁਨਿ ਜੋਗੀ । ਜੋਤਾਂ ਪਾਰ ਪਾਮੇ ਨਹਿ ਅੇ ॥੭॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਜੇਥੀ ਵਗੂਤੁਂ ਥਾਚ । ਤੇਥੋ ਵਲੀ ਸਹੁ ਆਥਮੇ ਅੇ ॥੮॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਅਕਲ ਅਲਖ ਅਭੇਦ । ਵੇਦ ਨਿਰੰਤਰ ਸਤੁਤਿ ਕਰੇ ਅੇ ॥੯॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਤੁਮ ਤੋ ਛੇ ਵਣਾ ਆਹਾਰ । ਸੁਖ ਸਘਲਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਅੇ ॥੧੦॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਜੰਮ ਮਰਣਾ ਨਹਿ ਜੇਹ । ਜੇਣੋ ਅੇ ਬੇਹੁ ਸਰਜਿਧਾਂ ਅੇ ॥੧੧॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਕੀਰਤ ਕੀਜੇ ਜੇਹ । ਬਲ ਗੁਣ ਸਤਵੀਅੇ ਹਰਿ ਤਥਾ ਅੇ ॥੧੨॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਸਰਵ ਤਥੋ ਜੇ ਬਾਪ । ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਨਹਿ ਜੇਹ ਤਥੋ ਅੇ ॥੧੩॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਸਰਵ ਤਥੋ ਜੇਹ ਸਵਾਮੀ । ਸਵਾਮੀ ਤੇਹ ਤਥੋ ਕੋ ਨਥੀ ਅੇ ॥੧੪॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਸਰਵ ਉਝਰੋ ਜੇਹ । ਤੇਹ ਉਝਰੋ ਸਰਯਥੋ ਨਥੀ ਅੇ ॥੧੫॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਜੇਹ ਥਮਲ ਨਹਿ ਕੋਥ । ਤੇਹ ਤੇਣੀ ਉਪਮਾ ਕੀ ਕਹੁਂ ਅੇ ॥੧੬॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਤਥੋ ਵਾਹਿਓ ਵਿਸ਼ਾ । ਮੋਹ ਜੁਵਾਲ ਵਿਡੁਬੀਓ ਅੇ ॥੧੭॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਝੁਪੇ ਅੜੁਪੇ ਅਨੰਤ । ਕਹੇਤਾਂ ਕਹੇਵੋ ਕੇਹੇਵਾਚ ਨਹਿ ਅੇ ॥੧੮॥

ਛੇਲੀ ਰੇ ਜੇਹ ਨ ਪਿਛੇ ਵੇਦ । ਜੋਗੇਥਰ ਮਨ ਦੁਰਲਭੁ ਅੇ ॥੧੯॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਐਸੋ ਬਣੀ ਨਿਤ ਸੇਵ । ਤੁਝ ਸਦਾਅੇ ਛੇ ਹੁਂ ਨਹਿ ਅੇ ॥੨੦॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਅਏਣੀ ਪੇਰੇ ਫੇਡਨੇ ਆਪ । ਬਾਪ ਸੇਵੋ ਸੰਭਾਰਸੇ ਅੇ ॥੨੧॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਅਹਨਿੰਸ਼ ਪ੍ਰਣਾਮੁ ਜੇਹ । ਅਹਨਿੰਸ਼ ਪਰਬ੍ਰਾਹਮ ਜਪ ਕਲੁ ਅੇ ॥੨੨॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਅੰਤ ਸਮੇ ਛੇ ਜੁਵ । ਕਰਮਨੋ ਤਾਣਯੋ ਜੁਗ ਲਮੇ ਅੇ ॥੨੩॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਭਰਮੋ ਭਾਗਯੋ ਜੁਵ । ਕਾਮ ਕੋਧ ਮਦ ਪਰਹਿਰ੍ਯਾ ਅੇ ॥੨੪॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਨਿਰਿਧ ਤੁਹਝ ਅੇਕ । ਕੀਜਤਾਂ ਕਰ ਲਾਗੇ ਨਹਿ ਅੇ ॥੨੫॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਸਮਰਥ ਸਰਜਨਹਾਰ । ਕਰ ਸਹੇਵੁ ਸ਼ਿਰ ਸਰਜਿਥਾਂ ਅੇ ॥੨੬॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਧਰਮ ਤਣੀ ਸਿਥਤਿ ਛੇਤ । ਅੇਕੇ ਅੰਸ਼ੇ ਅਵਤਾਰੀ ਅੇ ॥੨੭॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਪਰ ਉਪਕਾਰੇ ਕਾਜ । ਚਰਿਤ ਅਨੌਪਮ ਤਾਹਰਾਂ ਅੇ ॥੨੮॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਤਾਹਰੇ ਨਥੀ ਕਸ਼ੁ ਕਾਜ । ਰਾਗ ਛੇਖ ਮਦ ਤੁਝ ਨਹਿ ਅੇ ॥੨੯॥
 ਛੇਲੀ ਰੇ ਤੁਝ ਨਹਿ ਅਪਰਾਧ । ਰਾਜਾਜੁ ਚਿਤਵੇ ਤੇ ਕਰੇ ਅੇ ॥੩੦॥

॥ ਛਤਿ ਸ਼੍ਰੀ ਛੇਲੀ ਸਾਂਪ੍ਰਾਈ ॥੪॥

॥ અથ શ્રી સાહેલી ॥૫॥

ગાઈએ તે પરમાત્મા । સાહેલકી રે । ગરૂઓ તે ગુણાનો ભંડાર ॥૧॥
 નામે સમરણ જેહ તણો । સાહેલકી રે । આત્મા છૂટે સંસાર ॥૨॥
 આપણાપું જેણી જુગત છે । સાહેલકી રે । તેમ તેણે રાજ્યા છે પ્રાણ ॥૩॥
 જે કારણ તેં માંડિયું । સાહેલકી રે । સહુ જાણે તુહજ સુજાણા ॥૪॥
 હેલા વિધિ હર સરજિચા । સાહેલકી રે । સુરનર કહીએ માત્ર ॥૫॥
 સહુ આધાર છે જેહ તણો । સાહેલકી રે । તે કયમ મૂકીએ બાપ ॥૬॥
 દુહવ્યો બોલે આત્મા । સાહેલકી રે । સુણો પરમાત્મા તાત ॥૭॥
 તુજ સમીપ છોડિયિયું । સાહેલકી રે । માહેરો સો અપરાધ ॥૮॥
 ઘર સુખ કાંચે વિસારિયું । સાહેલકી રે । ભૂલાયો કાં એ વનમાંહી ॥૯॥
 કેટલા કાલ વિભિન્નીઓ । સાહેલકી રે । શત્રુ કામાદિક હાથ ॥૧૦॥
 એણે વન લોભચી દવ બલે । સાહેલકી રે । વિલસે એ પારધી કાલ ॥૧૧॥
 માયા મૂકી હરણલી । સાહેલકી રે । માંડિયું કર્મનું જાલ ॥૧૨॥
 જાલે પડચો હવે આકલો । સાહેલકી રે । મોદ્દો જુવ અચેત ॥૧૩॥
 આગલી પાછલી સુધ નહિ । સાહેલકી રે । નહિ એહને આપણું ચેત ॥૧૪॥

સુરનર જાલથી તરફકે । સાહેલડી રે । દેહ ધરાવીએ જેહ ॥૧૫॥
 કલ્પના કરતી છેદીએ । સાહેલડી રે । ગર્ભ ખંડિત હોય દેહ ॥૧૬॥
 દેહ ધરો સુખ પ્રાપ્ત તે । સાહેલડી રે । તાતીએ તેલ કઢાય ॥૧૭॥
 આપણા દોષ ન દાખવે । સાહેલડી રે । વીચે જે આપણા માંહે ॥૧૮॥
 કાલ ખાય નિત તલી તલી । સાહેલડી રે । હજુ અ ન ચેતે રે આપ ॥૧૯॥
 એવડે દુઃખે કાંઈ પાડિયું । સાહેલડી રે । સાર કરોને હવે બાપ ॥૨૦॥
 નામે ભાંજને દેહડી । સાહેલડી રે । સ્મરણો ટાલ વિકાર ॥૨૧॥
 તું સરખું કર તાહેલં । સાહેલડી રે । લે હવે લાખેસ મ વાર ॥૨૨॥

॥ ઈતિ શ્રી સાહેલી સંપૂર્ણ ॥૫॥

॥ અથ શ્રી ઘોડલી ॥૬॥

ઘોડલી પરબ્રહ્મ લાગેલું ધ્યાન । માન ભત્સર મદ પરહંચ ॥
 ઘોડલી પાભિયું હરિ શરણ । ॥૧॥
 ઘોડલી સૂન કીધો સંસાર । ધ્યાન નિરંતર ઉપન્યું ॥ ઘો. ॥૨॥
 ઘોડલી બેઠિયો ત્રિગુણાતીત । ગુણ રે સંઘાત વિલોહિયા ॥ ઘો. ॥૩॥

ઘોડલી ઊગિયો જ્ઞાન આદિત । વીતી રે ભાચા રાતડી ॥ ઘો. ॥૪॥
 ઘોડલી નિરભલ થયું મનચંદ્ર । ઉત્તર્યું મોહનું આભલું ॥ ઘો. ॥૫॥
 ઘોડલી મોહ વિત્યો હેમાવંત । વિષળુ ભગત મધુ અવતર્યો ॥ ઘો. ॥૬॥
 ઘોડલી સમરણ મલ્યો રે સમીપ । મન રવિ ઉત્તર ચાલિયું ॥ ઘો. ॥૭॥
 ઘોડલી મોરિયા ગુણ રે સહકાર । વાસી રે કોચલ વાસના ॥ ઘો. ॥૮॥
 ઘોડલી ઉલટ્યો પરમ આનંદ । હોલી રે કામાદિક સમી ॥ ઘો. ॥૯॥
 ઘોડલી ધર્મ સંતોષ વિચાર । તત્કષણ વરખ શોભા લહે ॥ ઘો. ॥૧૦॥
 ઘોડલી ભાજુઆ અવર વિચાર । પરબ્રહ્મ ચેતન મન મલ્યું ॥ ઘો. ॥૧૧॥
 ઘોડલી જેહ ન પ્રિષે રે કોચ । અપ્રિષણા ભણી ઓલગો ॥ ઘો. ॥૧૨॥
 ઘોડલી કેમ હોચ મુક્તિ નિત્ય । મુક્તિ નાયક સમર્થા વિના ॥ ઘો. ॥૧૩॥
 ઘોડલી નરક ભાઘ્યો ગર્ભવાસ । આવાગવન નિવારિયા ॥ ઘો. ॥૧૪॥
 ઘોડલી જા ઘટ ઝૃપ અનંત । ગુરુ વચને સહુ એક હોએ ॥ ઘો. ॥૧૫॥
 ઘોડલી કાલે ભૂકી રે આશ । જમ છાંડી અલગો રહ્યો ॥ ઘો. ॥૧૬॥
 ઘોડલી દેવતા દે અતિમાન । લેખું રે વાલ્યું જમ તણું ॥ ઘો. ॥૧૭॥
 ઘોડલી બાપે કીધી રે સાર । વગત ટાલિ કને રાખિયો ॥ ઘો. ॥૧૮॥

ઘોડલી મુગત તણી પેર જાણા । નિશ્ચલ સુખ છે અતિ ઘણું ॥ ઘો. ||૧૬॥
 ઘોડલી કર વિના માડે રે વિશ્વ । પગ વિના સચરાચર ફિરે ॥ ઘો. ||૨૦॥
 ઘોડલી મુખ વિના બોલે સાર । લોચન વિના દેખે સહુ ॥ ઘો. ||૨૧॥
 ઘોડલી ઉદર પાખે કરે આહાર । ઈન્જી વિના સુખ ભોગવે ॥ ઘો. ||૨૨॥
 ઘોડલી રૂપ પાખે કરે રાજ । સોહે શાણગાર પહેર્યા વિના ॥ ઘો. ||૨૩॥
 ઘોડલી ઈચ્છા વન કરે ભાવ । નિત આનંદે સોઓ રમે ॥ ઘો. ||૨૪॥
 ઘોડલી મન વિના જાણો સર્વ । શ્રવણ પાખે સહુ સાંભલે ॥ ઘો. ||૨૫॥
 ઘોડલી આતમા નવ ધરે દેહ । જોરે પામે પરમાતમા ॥ ઘો. ||૨૬॥
 ઘોડલી સમરણ દીપક રાખ । માચા લોભ કારણ ઘણા ॥ ઘો. ||૨૭॥
 ઘોડલી દીપક રહ્યો ઘર માંહી । કાજ સીધ્યું ત્યારે જુવનું ॥ ઘો. ||૨૮॥
 ઘોડલી મહેલ સંસારના કામ । સુખ હોય વણાસે વળી ॥ ઘો. ||૨૯॥
 ઘોડલી છાંડી અનિત્ય સંસાર । સાર જાણું પરમાતમા ॥ ઘો. ||૩૦॥
 ઘોડલી જન્મ ભરણ નહિ દુઃખ । હરખે પરબ્રહ્મ સેવીએ ॥ ઘો. ||૩૧॥
 ઘોડલી સમરણ અંતર રાખ । જેણો અવનીશ્વર પાભીએ ॥ ઘો. ||૩૨॥

ઘોડલી અણાઇતું કીધું આપ । બાપ તણે મને મળ્યું ॥ ઘો. ||૩૩||
 ઘોડલી અંત લગી રહે ધ્યાન । પદ પામે પરબ્રહ્મ તણ્યું ॥ ઘો. ||૩૪||
 ઘોડલી ભગત માગે ઈછાં એહ । વગત ફીટી સહુ એક હોય ॥ ઘો. ||૩૫||
 ઘોડલી નિશ્ચય સાંભલે જેહ । દુર્લભ મુક્તિ પામે સુખે ॥ ઘો. ||૩૬||

॥ ઈતિ શ્રી ઘોડલી સંપૂર્ણ ॥૬॥
 ॥ અથ શ્રી વાર્ણી ॥૭॥

પરબ્રહ્મ વાણી રે પરણી એ । બ્રહ્માંડ જથ જથકાર રે ॥
 ચાર ખાણ હવી નિર્ભલી । ભાગ્યો મોહ સંસાર રે ॥૧॥
 લેખાં તે વાલ્યાં જમ તણાં । ઊઠીયા નરક વેહેપાર રે ॥
 બંધન છૂટચાં રે જુવનાં । સહું મુગતું હોએ આવાર રે ॥૨॥
 મુક્તા સૌ સ્થાપર જંગમ । મુક્તા સુર નર નાગ રે ॥
 મુક્તા સમ અષિ નવગ્રહે । મુક્તા મુનિપર જાગ રે ॥૩॥
 હરિ હર બ્રહ્મા આનંદિયા । ઘેર ઘેર ઓરછય હોય રે ॥
 ઉલટ હોય રે અતિ ઘણો । ગાઈકું વાણીનો નાહો રે ॥૪॥

ਘੇਰ ਘੇਰ ਗੂਡੀਓ ਉਛਲੇ । ਤਰਿਧਾ ਤੋਰਏ ਬਾਰ ਰੇ ॥
 ਬਛਾਂਦ ਝੂਲ ਝਗਰ ਭਚਾਂ । ਛਾਂ ਰੇ ਰਤ ਹਰਖ ਧਰੇ ਜੋ ਰੇ ॥੫॥
 ਦੇਵਚੰਦਨ ਹੋਥ ਛਾਂਟਏਂ । ਹਰਖੀਧਾ ਬਾਰੇਝ ਮੇਧ ਰੇ ॥
 ਸ਼ਾਂਖ ਪੰਚਾਚਣ ਪੂਰੀਓ । ਭੁਵਨ ਗਾਜ਼ਧੋ ਨਿਰ ਨਿਰਧੋਖ ਰੇ ॥੬॥
 ਲਕਭੀਨਾਥ ਨਾਰਾਚਣ । ਅਤਿ ਹਰਖਾ ਮਨ ਮਨ ਮਾਂਹੇ ਰੇ ॥
 ਸ਼ਾਂਕਰ ਤਾਏਕਵ ਨਾਚੀਅਾ । ਵਧਾਪਿਧੋ ਭੁਵਨ ਵਿਸਤਾਰ ਰੇ ॥੭॥
 ਮੁਗਟ ਵਛੂਟੀ ਰੇ ਗੰਗਾ । ਸਲਕੀਓ ਵਾਸੁਕਿ ਨਾਗ ਰੇ ॥
 ਸਹਿ ਅਠਾਸੀ ਰੇ ਸਰਸਾ । ਬਛਾ ਵੇਦ ਭਣੇ ਜੋ ਰੇ ॥੮॥
 ਜਣਾਂ ਲਗੀ ਹਿਤੋ ਕੁੰਵਾਰਕੋ । ਪਰਬਛ ਵਾਣੀਨੋ ਭਰਥਾਰ ਰੇ ॥
 ਤਣਾਂ ਲਗੀ ਸੰਕਲ ਬੰਧਨ । ਸੁਖ ਨਹਿ ਅੇਕ ਅੇਕ ਵਾਰ ਰੇ ॥੯॥
 ਸੁਖੀਅਾਂ ਤੇ ਸੀਅਲ ਬਛਾਂਦ ਹਵਾਂ । ਹਵੇ ਪਰਏਾ ਜੋਗ ਜਗਨਾਥ ਰੇ ॥
 ਆਨੰਦ ਪਰਮਾਨੰਦ ਹਵੋ । ਭਾਗਧਾਂ ਸੰਕਲ ਮਹਾ ਦੁਃਖ ਰੇ ॥੧੦॥
 ਦੁਃਖ ਤੇ ਭਾਗਧਾਂ ਰੇ ਦੋਹੇਲਾਂ । ਆਤਮਾ ਨਿਰਮਲ ਹਵੋ ਰੇ ॥
 ਤੁਪ ਤੇ ਲਖ ਚੋਰਾਸੀਨਾਂ । ਓਡਵਲਾਂ ਸਵੇਂ ਸਵੇਂ ਭਾਗਧਾਂ ਰੇ ॥੧੧॥
 ਭਾਗੀ ਤ੍ਰਿਲੁਵਨ ਕਲਪਨਾ । ਅੇਕ ਜ ਹਵੋ ਆਨੰਦ ਰੇ ॥
 ਜਥ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਰਬਛ । ਜਥ ਜਥ ਜਗਦਾਧਾਰ ਰੇ ॥੧੨॥

બ્રહ્માંડ કોડ છે ઘોડલી । ધેર ધેર મંગલ ચાર રે ॥
 નહિ દિન રાત ન વેલા । નહિ પલ જુગ કલ કલ્પાંત રે ॥૧૩॥
 ક્ષુધા તૃખા નહિ નિશ્રા । ચિંતા નહિ ઘર ઘર ધંધો રે ॥
 સચરાચર સહુ તૃપતુ । સુખ પરમાનંદ હષ્ટ રે ॥૧૪॥
 અવર કાંઈ નવ જોઈએ । ગોતાં સહુ કોનાં ભાગ્યાં રે ॥
 રાજાજુ બેઠા છે પરબ્રહ્મ । આગલ સંતો ભાનીતા રે ॥૧૫॥
 અવર ગુણો સહુ જપ કરો । ચતુર્ભુજ ઢ્યપ ધરે જો રે ॥
 અવર મુખે નહિ બોલવું । કેવલ રામ જપજો રે ॥૧૬॥
 જન્મ જરા મૃત ભય નહિ । અવર નહિ કસું કસું કાજ રે ॥
 ઓકજ તું અવનીશ્વર । આનંદિયા સર્વે સર્વે સંતો રે ॥૧૭॥

॥ ઈતિ વાણી સંપૂર્ણ ॥૭ ॥

પંચાહ્લ પારાયણ પ્રથમ વિશ્રાભ સંપૂર્ણ

॥અથ શ્રી આરતી ॥ ૮ ॥

પરબ્રહ્મ પદ્મનાભ પુણ્યોતમ પેઢે નહિ એ । હરિ અવિગત ગોવિંદ ચંત ॥
 સાર કરો શ્રીપતિ ધણી એ । ॥૧॥

હરિ ચતુર્ભૂજ શ્યામલ વરણા । શાર્દુંગધર સોહામણો એ ॥
 હરિ ઝાડલો વૈકુંઠાચ । દુષ્કૃત હરણા દામોદરો એ ॥૨॥

હરિ નિરંજન નિરાકાર । નિષ્કલંક પુણ્ય આરાહીએ એ ॥
 હરિ ગાઈયે ઝાડકા રાચુ । શ્યામલવરણા સોહામણો એ ॥૩॥

હરિ સેવો સમરથ સાર । પાર જેહનો કોઈ નવ લહે એ ॥
 હરિ સોઈ એ છે અવિનાશ । વાસ આપે વૈકુંઠનો ધણી એ ॥૪॥

હરિ માધવ મુકુંદ મોરાર । ભાહાવ દેવ સોહામણો એ ॥
 હરિ ભક્તિ મુક્તિ દાતાર । નારાયણ છે નિરમલો એ ॥૫॥

સદ । શાર્દુંગધર સુવિચાર । પારલો કહાનૈયા આત્મા એ ॥
 ઔ આવેગે મલાયેસ વાર । તારને ત્રિભુવન ટલવલે એ ॥૬॥

જુવડો મોહ્યો છે કલ્પના માંહે । કલિકાલે જુવ ઝંપિયો એ ॥
 હરિ વિના ના લહે કમ રે ઉસાસ । સાસધો સ્વામી શાર્દુંગધર એ ॥૭॥

ਸਦ। ਵੈਖਣਾਵ ਮਨ ਰੇ ਉਛਾਹ। ਆਨੰਦ ਅੰਗੇ ਉਲਟ ਅੇ॥
 ਭਲੇ ਆਵਿਧਾ ਪਰਬੁਛਾ ਰਾਚ। ਵਹਾਲੁੰ ਵੈਖਣਾਵਜਨਮਾਂ ਪਰਵਰ्यੁੰ ਅੇ॥੮॥
 ਛਰਿਨੋ ਪਰਤਥੋ ਜਥ ਜਥ ਕਾਰ। ਸਾਰ ਬੋਲ ਹਵੇ ਸੁਮਧੁਰਲੁੰ ਅੇ॥
 ਛਰਿਨੋ ਆਵਥੋ ਰੇ ਮਨ ਵਿਸ਼ਾਸ। ਪਾਸਾ ਛੂਟਵਾ ਚੋਛੇ ਖਾਣਾ ਅੇ॥੯॥
 ਬਾਪ ਧੇਰ ਧੇਰ ਵੈਕੁੰਠਵਾਸ। ਦਾਸ ਤਮਾਰਾ ਵਿਨਵੇ ਅੇ॥
 ਭਲੇ ਆਵਿਧਾ ਪਰਬੁਛਾ ਰਾਚ। ਸਮਰਥ ਧਣੀਨੇ ਸੰਤੇ ਸੇਵੀਆ ਅੇ॥੧੦॥

॥ ਈਤਿ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰਤੀ ਸਂਪੂਰਿ ॥੮॥
 ॥ ਅਥ ਸ਼੍ਰੀ ਬੀਝੁੰ ॥੯॥

ਪਰਬੁਛਾ ਰਾਚੁ ਵਖਾਣੀਅੇ ਰੇ। ਰੁਇਥਾ ਕਮਲ ਗੋਪਾਲ ॥
 ਕਥਾਂ ਏਕ ਨਾਮ ਨਾ ਮਣੇਲਿਅੇ ਰੇ। ਅੇਮ ਵਂਚੁ ਰੇ ਏਣੀ ਪੇਰ ਕਾਲ ॥੧॥
 ਸੰਤ ਸੰਗਤ ਗੰਗਾ ਸੇਵਿਅੇ। ਸਹਿ ਨਾਮ ਗੋਪੀਚੰਦਨ ਤੁਲਸੀ ॥
 ਤ੍ਰਿਵੇਣੀ ਸੰਗਮ ਨਿਤ ਝੀਲਿਥੇ। ਸੰਤ ਸੰਗਤ ਗੰਗਾ ਸੇਵੀਅੇ ॥੨॥
 ਹੁਂ ਮਾਲੁੰ ਨਹਿ ਮੁਗਤਪੁਰੀ ਰੇ। ਸਾਥੀ ਅੇਹ ਜ ਕਾਸ਼ੀ ॥
 ਏਣੇ ਅਦਿਆਤਮੇ ਜੇ ਰਹਾ। ਦੁਃਖ ਛੂਟਵਾ ਰੇ ਤੇ ਗਰਭਵਾਸ ॥ਸੰਤ. ॥੩॥

ਰਾਤ ਕਲਪਨਾ ਦੋਹੇਲੀ ਰੇ । ਭਾਥਾ ਨਿਕਾਥੇ ਜੁਗ ਧਾਰੋ ॥
 ਹਈ ਸ਼ੋਕ ਬੇਹੁ ਸ਼ਵਪਨਕਾਂ । ਅੇਮ ਜਾਝੀ ਰੇ ਜਾਨ ਵਿਚਾਰ ॥ ਸਾਂਤ. ॥੪॥
 ਸ਼੍ਰੀ ਪਦਮਨਾਭੇ ਜੇ ਜਗਾਧਿਆ ਰੇ । ਤੇਹਨੇ ਰਥਾਈ ਵਿਹਾਈ ॥
 ਨਿਕਾ ਸ਼ਵਪਨ ਬੇਹੁ ਛਾਂਡੀਆਂ । ਅੇਮ ਉਧੋ ਰੇ ਪਰਭਾਣ ਭਾਏ ॥ ਸਾਂਤ. ॥੫॥
 ਪਰਭਾਣ ਦਿਨਕਰ ਸਦਾ ਤਪੇ । ਤਹਾਂ ਰਥਾਈ ਨਹਿ ਅੇਕ ਵਾਰ ॥
 ਅਹਨਿੰਸਾ ਸਮਰਏ ਤਾਹਲੁਂ । ਅੇਮ ਵਿਤਿਓ ਰੇ ਮੋਹ ਅੰਧਕਾਰ ॥ ਸਾਂਤ. ॥੬॥
 ਬੁਖਾਇਕ ਸ਼ਿਵ ਮੂਲਗਾ ਰੇ । ਈਨਕਾਇਕ ਰਵਿ ਚੰਕ੍ਰ ॥
 ਮਰਏ ਭਥੇ ਤੇ ਸਦਾ ਬੀਹੇ । ਅੇਕ ਨਿਰਿਥ ਰੇ ਤਾਹਿ ਸਾਂਤ ॥ ਸਾਂਤ. ॥੭॥
 ਸ਼੍ਰੀ ਪਦਮਨਾਭ ਅੇਮ ਔਚਰਿਆ ਰੇ । ਅੇਹਜ ਜਾਨ ਵਿਚਾਰ ॥
 ਸਹਸ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ਿਥਾਂ । ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰ ਰੇ ਸਹਮੇਂ ਸਾਰ ॥ ਸਾਂਤ. ॥੮॥

॥ ਈਤਿ ਸ਼੍ਰੀ ਬੀਨੁ ਸਂਪੂਰਕ ॥੯॥

॥ ਅਥ ਸ਼੍ਰੀ ਛਤਕਾਂ ॥੧॥੧੦॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਭਕਿਤ ਸੋਹਾਮਣੀ ਅੇ । ਵਾਂਛੇ ਧਰਿ ਮੁਨਿ ਦੇਵ ॥
 ਤੇਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਿਨਾ ਕੇ ਮ ਲਹੇ ਅੇ । ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੁਵ ਕੋਡੇ ਭਵ ਅਵਤਾਰੋ ਅੇ । ਹਰਿ ਵਿਨਾ ਨ ਲਹੇ ਪਾਰ ॥
 ਸਾਂਤ ਸਾਂਗਤੇ ਹਰਜੁ ਪਾਭੀਓ ਅੇ । ॥੨॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਭਰਥ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਅਨੁਸਰੋ ਅੇ । ਭਾਗਯੋ ਅਤਿ ਸਾਂਦੇਹ ॥
 ਭਯ ਸਘਲਾ ਹਵੇ ਨਿਰਦਲਾ ਅੇ । ॥੩॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਰਵਰਾ ਜੁਵ ਵਿਕੰਬਿਚੋ ਅੇ । ਸੇਵਧਾ ਹਰਿ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ॥
 ਬੁਲਾ ਹਰਾਇਕ ਵਰਾ ਹਵਾਅੇ । ॥੪॥

॥ ਆਏ ॥੧॥

ਹਰਿ ਤੇ ਹਰਿਹਰ ਬੁਲਾ ਅਗੋਚਰੁ ਅੇ । ਚਰਾਚਰ ਗੁਰੁ ਅੇ ॥
 ਗੁਰੁਅੋ ਤੇ ਪ੍ਰਲੁ ਨਿਰਾਕਾਰ । ॥੧॥

ਹਰਿ ਤੇ ਸਨਕ ਪ੍ਰਮੁਖ ਮੁਨਿਵਲਭੁ ਅੇ । ਅਤਿ ਦੁਰਲੰਭੁ ਅੇ ॥
 ਕੋਠਿ ਬੁਲਾਂਦ ਆਧਾਰ । ॥੨॥

હરિ તે નભ જલધર જેસું શામલું એ । અતિ નિર્ભલું એ ॥
 જદુકુલ નંદનું બાલ ॥ ૩॥

હરિ તે ઝડપો કહાન સોહામણો એ । રળિયામણો
 ખેલે જો રંગ ગોપાલ ॥ ૪॥

॥ આદ ॥૨॥

ખેલે ખેલે જો રંગે ગોપાલ નિરંજન । અંજનવાન શરીરો ॥૧॥

હરિ તે જગત જીવન અકલ અસંભવ । ભવ રિપુ જાદવ વીરો ॥૨॥

હરિ તે જાદવ વીર ભવ જલ નિધિ તારે । તે ચારે ગાય પીડારો ॥૩॥

હરિનું વેણ મધુરં । મધુરે સ્વરે ત્રિભુવન મોહે ॥

ન લહે બૃહાદિક પારો ॥ ૪॥

॥ આદ ॥૩॥

પરબ્રહ્મ પરમાનંદ । સ્વામી ગુણ નિધિ ગોપી ગોવિંદ ॥
 જાદવનંદનું એ । હરિ તે ત્રિભુવન વંદનું એ ॥૧॥

ਪਰਭਾਣ ਪਰਮਾਨੰਦ । ਸਵਾਭੀ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗੋਪੀ ਗੋਵਿੰਦ ॥
 ਜਾਇਵਨਾਂਦਨੁ ਅੇ । ਹਰਿ ਤੇ ਤ੍ਰਿਭੁਵਨ ਵੰਦਨੁ ਅੇ ॥੧॥
 ਸਮਰਥ ਅਤਿ ਬਲਵੰਤ । ਸਵਾਭੀ ਅਵਿਗਤ ਅੇਕ ਅਨੰਤ ॥
 ਤ੍ਰਿਦਸ਼ ਅਗੋਚਰਣ ਅੇ । ਹਰਿ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰ ਅਪਰੰਪਣ ਅੇ ॥੨॥
 ਗੁਖਾਂ ਗੁਖਾਂ ਬੁਖਾਂਦ ਅਨੇਕ । ਸਵਾਭੀ ਵਾਪਕ ਤੁੰ ਹਰਿ ਅੇਕ ॥
 ਰਮੇਨੇ ਅਲਗ ਥਧੋ ਅੇ । ਹਰਿ ਤੇ ਕੋਣੋ ਨ ਦੀਠਡੋ ਅੇ ॥੩॥
 ਆਏ ਛੇ ਅਵਿਗਤ ਝੁਪ । ਸਵਾਭੀ ਹਰਿ ਹਰ ਬੁਝ ਸਵਝੁਪ ॥
 ਆਪਣਾਪੇ ਵਿਖਰੇ ਅੇ । ਹਰਿ ਤੇ ਤ੍ਰਿਭੁਵਨ ਵਿਸ਼ਟਰੇ ਅੇ ॥੪॥
 // ਅ੫੮ //੪//

ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮਾ । ਆਤਮਾ ਕੇ ਰੋ ਤਾਤ ॥
 ਵਾਸੁਦੇਵ ਹਰਿ ਪਰਭਾਣ । ਬੁਝਾ ਮਹੇਸ਼ਵਰ ਨਾਥ ॥੧॥
 ਆਪਣਾਪੇ ਛੋ ਰੇ ਅਵਿਗਤ । ਵਿਗਤਾ ਕੀਧਾ ਅਵਤਾਰ ॥
 ਬੁਝਾਇਕ ਸੁਰ ਮਾਨਵ । ਦਾਨਵ ਨ ਲਈ ਪਾਰ ॥੨॥
 ਸ਼ੁਕ ਸਨਕਾਇਕ ਸੇਵੇ ਰੇ । ਦੇਵ ਅਨੋਪਮ ਅੇਕ ॥
 ਝੁਪ ਘਣਾਂ ਛੇ ਜੇਹ ਤਣਾਂ । ਤੇਹ ਤਣਾਂ ਨਾਮ ਅਨੇਕ ॥੩॥

સચરાચર જેણો ભોલવ્યું। ભૂલવ્યું વિવિધ વિચાર ॥
 પ્રકૃતિ તણો ગુણો વાહિયો। મોહિયો ભમે રે સંસાર ॥૪॥
 સ્થાપર જંગમ ત્યાપીને। આપિયું કાલ ને હાથ ॥
 ગર્ભ સંકષ દુઃખાદુષ્ટત સુષ્ટત કીધાં સાથ ॥૫॥
 જંમ ભરણ વશ આતમા। આતમ જ્ઞાન અજાણ ॥
 સાર વચન જેને આપીને। સ્થાપીઅં વેદ પુરાણ ॥૬॥
 એક અદ્યાતમ વાહીઓ રે। વણ સ્વામી પરજ્ઞાન ॥
 સીયલ અવનીશ્વર છાંડીને। ભાંડીયું નિશ્વલ દ્યાન ॥૭॥
 સ્વામીજુ તમો છો અવર નથી। નથી કો સીયલ સંસાર ॥
 વગત પરિ કરો કારમી। વારોજુ ગર્ભ અવતાર ॥૮॥

// અદ્ય //૫//

સુર મુનિ અંતરિક્ષ સ્તવે રે ગોકુલ। હરિ તે અતિ રે અકલ ॥
 હરિ હરિ ર્ભે રે ગોવિંદ આનંદ લર્યો અં ॥૧॥
 આપણાપે રમતો પીડારાં રમાડે। હરિ તે ર્ભે ને રમાડે ॥
 હરિ તે જભે ને જમાડે। હરિનો ગગન બ્રહ્માદિક વિચાર કરે અં ॥૨॥

અકલ રમત માંડી ગોકુળ માંહે । રમત બ્રહ્માદિક ચાહે ॥
 હરિ આપણાપે અડે ન આભડે એ । ||૩||
 બ્રહ્મા વણ હરંતો મહેલો । વડેરો પીડાર હરિ તે સરજનહાર ॥
 હરિ હરિ હેલાયે કોટિ બ્રહ્માંડ ઘડે એ । ||૪||

// અણ ॥ ૬ //

રંગ લાગ્યો રે રંગ લાગ્યો રે । સ્વામી પરબ્રહ્મા દ્યાન ॥
 કર્મ ભારગ જોઈ મૂકીઓ । ||૧||
 તહાં નથી અરે તહાં નથી અરે । લહિયો કાંઈ સાર ॥
 પાર ન દીસે રે ભવ તણો । ||૨||
 મન રાતું રે મન રાતું રે । આગે અનેક વાર ॥
 પુત્ર કલત્ર ધન જોબને । ||૩||
 તે વણસંતુ રે તે વણસંતુ રે । સુખ સહુ ઓ આલ ॥
 ઓમ જોઈ રંગ ઉત્થો । ||૪||

// અણ ॥ ૭ //

પરમાત્મા રે પરમાત્મા રે । સ્વામી તું પરબ્રહ્મા ॥
 બ્રહ્મા મહેશ્વર સરજુયા । ||૧||

તું તાહલં રે તું તાહલં રે | સ્વામી છે સહુ એ વાર ||
 સાર કરો હવે આપણી | ॥૨॥
 તે સઘલી રે તે સઘલી અરે | પેરે વિખલં આપ ||
 આપ આપણે અવિગત હવો | ॥૩॥
 તું ગરૂપો રે તું ગરૂપો રે | જેહવા જુ ગદાધાર ||
 દુઃખ સહે તો લાજે નહિ | ॥૪॥

// અદા // ૮ //

॥ ઈતિ શ્રી કડવું સંપૂર્ણ ॥૧॥

॥ અથ શ્રી કડવું ॥૨॥

હરિ હરિ કોટ બળાંડપતિ કહાનુઓ એ | ગરૂપો જાદવ રાય ||
 વેદ ઉપનિષદે ગાઈએ એ | ॥૧॥
 હરિ હરિ ઋષિ ઉપહાર કરી જે જજે એ | કીધાં જાણ અજાણ ||
 ભાગંતો પરતક્ષ ઓલખ્યો એ | ॥૨॥
 હરિ હરિ જગાન પુલષ્ય તે અબલાએ ઓલખ્યા એ | કીધી અજાણે જાણ ||
 તેણે પરમપદ આપીઉ એ | ॥૩॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੋਰ ਸਾਂਦੀਪ ਵਰਾਂਸਿਆ ਅੇ । ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਦਬਦ ਦਾਤਾਰ ॥
ਤੇਹ ਕਿਸੇ ਮੂਤਕ ਸੁਤ ਮਾਗਿਓ ਅੇ । ॥੪॥

॥ ਅੴੳ ॥੨॥

ਹਰਿ ਅੇ ਗੋਵਰਧਨ ਗਿਰਿ ਕਰ ਧਯੋਂ ਅੇ । ਜੁਗ ਆਂਧਰੋ ਅੇ ॥
ਸਮਰਣਾ ਦੇਵ ਅਨੰਤ । ॥੧॥

ਹਰਿ ਤੇ ਕਾਮਿਨੀ ਜਨ ਮਨ ਕ਼ੋਭਤੁੰ ਅੇ । ਅਤਿ ਸ਼ੋਭਤੁੰ ਅੇ ॥
ਧੁਪ ਸ਼ੁਕ ਨਾਚ ਚੰਤ । ॥੨॥

ਹਰਿ ਛਾਰ ਵੈਕੁੰਠਨੇ ਸੁਰ ਰਹੋ ਅੇ । ਜੋਤਾਂ ਨਵ ਲਹੋ ਅੇ ॥
ਮੁਨਿਵਰ ਮਾਂਛੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ । ॥੩॥

ਹਰਿਨਾ ਸੰਤ ਆਨੰਦ ਭਰਾ ਸੁਜੇ ਰਮੇ ਅੇ । ਅਤਿ ਅਨੁਗਮੇ ਅੇ ॥
ਨਿਰਭੇ ਰਾਜ ਆਦੇਸ਼ । ॥੪॥

॥ ਅੴੳ ॥੨॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੰਤ ਸੰਗਤ । ਸੰਗਤ ਅਹਰਨਿਸਾ ਕੀਝੇ । ਪੀਝੇ ਪਰਮਾਨੰਦੀ ॥
ਜਾਥੇ ਜਾਥੇ ਜਨਮ ਮਰਣਾ । ਪੁਨਰਾਗਮ ਭਥ ਨਹਿ ॥੨॥
ਨਹਿ ਗਮ ਸੁਰ ਮੁਨਿ ਈਂਡ੍ਰੋ । ॥

ਹਰਿਨੀ ਸ਼ਰਣਾਗਤ । ਵਿਝੇ ਪਿੰਝਰ ਦਿਆਨਿਧਿ । ਰਿਛਿ ਅਜੇ ਪਦ ਦਾਤਾਰੇ ॥੩॥

હરિ હરિ ધૂવને પ્રહલાદ । વિલીખણ નિશ્ચલ ॥
અચલ ભગત ઉપકારો । ॥૪॥

// અદ્ય // ૩ //

જેમ છે પાવક ઓક । સ્વામી તેહ થકી દીપક અનેક ॥
પાવક અતિબલુ એ । હરિ તે દીપક નહિ બલુ એ ॥૧॥
પાવક તે પરબ્રહ્મ । સ્વામી દીપક હરિ હર બ્રહ્મ ॥
સુર નર ભુજંગમુ એ । સહુએ સ્થાવર જંગમુ એ ॥૨॥
ગરુંઝો જુ ગદાધાર । સ્વામી જેહનું ન લાભે પાર એ ॥
સોલ સહસ વરં એ । હરિ તે બ્રહ્મ શંકર ગરું એ ॥૩॥
આત્મા રહે હરિ દ્યાન । સ્વામીઆપણપેપ્રકૃતિનમાન એ ॥
પરબ્રહ્મ અવિગતું એ । હરિને સેવે રે સરવ ગતુ એ ॥૪॥
આત્મા છે તાહરે હાથ । સ્વામી નથી રેપ્રકૃતિને સાથ એ ॥
હરિ વિના કોટ જનમ ફરું એ । હવે હરિ શરણે અનુસર્યું એ ॥૫॥

// અદ્ય // ૪ //

અવતરિ સુખ કેસે આગે રે । આગે તું વેરીને હાથ ॥
વિષયા ન મેલે રે અદ્યાત્રા । ભરણ પલે નિત સાથ ॥૧॥

ਵਸਣਾਤਾ ਸੁਖ ਮਦਧੇ ਅੰਧੁ ਰੇ। ਬਾਂਧੁ ਪਕੁ ਛੇ ਵਿਲਾਏ ॥
 ਮੂੰਡ ਪਣੇ ਨਥੀ ਚੇਤ ਤੁੰ। ਦੁਃਖ ਸਹਸੀ ਨਿਰਵਾਣਾ ॥੨॥
 ਸੂਝਿ ਜੁ ਪਛੇਲੋ ਰੇ ਤੁਹਜ਼। ਤੁੰ ਹਰਿ ਸਰਜਨ ਹਾਰ ॥
 ਗੁਝਾਂ ਤੇ ਸਮਰਥ ਤੁਹਜ਼। ਤੁੰ ਹਰਿ ਦਿਆਨੋ ਭੰਡਾਰ ॥੩॥
 ਸੇਵਕ ਜਨਨੇ ਦਿਆਲ ਤੁੰ। ਕਾਲ ਤੁੰ ਬਗਤ ਵਿਹੀਨ ॥
 ਕਰਮ ਈਨਕੀ ਵਸਾ ਦੂਹਵੁੰ। ਤੁੰ ਹਵੇ ਛੋਡਵ ਦੀਨ ॥੪॥
 ਕੁਝਾਂ ਗੋਵਿੰਦ ਮੁਰਾਰਿ ਤੁੰ। ਪਾਰ ਲੇ ਆਤਮਾ ਅੇਹ ॥
 ਹਰਿ ਪੁਲਖੋਤਮ ਪਰਖਣਾ। ਵਿਖਾਨੁ ਨਾਰਾਯਣ ਜੇਹ ॥੫॥
 ਜਲਧਰ ਸ਼ਿਵ ਪੀਤਾਂਬਰ। ਸੁੰਦਰ ਮੂਰਤ ਅਨੰਤ ॥
 ਕਮਲ ਨਥਨ ਕਮਲਾਨਨ। ਧਨਪਤਿ ਤਨਥਾ ਕੰਤ ॥੬॥
 ਵੇਰ ਭਾਵੇ ਜੇ ਅਵਤਾਰੀ। ਸਾਰਿਥਾਂ ਤੇਹ ਤਥਾਂ ਕਾਮ ॥
 ਭਕਿਤ ਭਾਵੇ ਜੇ ਅਨੁਸਾਰੀ। ਲੇ ਹਵੇ ਨਿਸ਼ਚਿ ਢਾਮ ॥੭॥
 ਨਿਰਮਲ ਅਕਲ ਅਨੋਪਮ। ਉਪਮਾ ਕਹੀ ਨਵ ਜਾਥ ॥
 ਜਗਤਪਤਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ। ਈਤਿ ਅਹਿਨਿਸ਼ ਧਾਥ ॥੮॥

ભક્ત પરાયણ ધર્મ પાલકાહરિ તે નંદનુ બાલક॥
 હરિ હરિ સંત તણા રિપુ નીરદલા ઓાહરિયે તેહને ઉથાપ્યો॥૧॥
 રાવણ પ્રમુખ છરાદિકે થાપ્યોાવલી આપણે ઓ॥
 હરિ હરિ થાપીઓ પદાહરિ તે ભગત સાધારાચા॥
 વૃદ્ધાવનમાં ગોપી સરસું વિલસે જુગાધારાસાચુલુ બૃહચારી ઓ॥
 હરિ હરિ આપણાપે ત્રિલુધનનો નાયક॥૩॥
 જલ રેલંતુ ગોકુલ રાખ્યું હરિ હરિ લીલા જલધર નીરદલો ઓ॥
 હરિ તે મુક્તિ દાયક। ॥૪॥

// અ૫૬ //૬//

રંગ લાગ્યો રે રંગ લાગ્યો રે | સ્વામી ચોલ મજુઠ | પતંગનો રંગ ઊતર્યો ||૧||
 વિષ જાણ્યું રે વિષ જાણ્યું રે | લઘ્યો કામ વિલાસ | ભોગ સર્વેપાવક સમા ||૨||
 છવે છાંડો રે છવે છાંડો રે | લઘ્યો શોક સંસાર | વૈરાગ બંધવ લેટીઓ ||૩||
 તેણે ટાત્યું રે તેણે ટાત્યું રે | લઘ્યો તેખ સંઘાત | કામ કોધ મદ પરહૃયા ||૪||

// અ૫૬ //૭//

ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦਾ ਰੇ ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦਾ ਰੇ । ਸਵਾਭੀ ਤੁੰ ਪਰਥਾਣ ॥
 ਪਸਾਧ ਮਾਗੀ ਕਲੁੰ ਵਿਨਤੀ । ||੧॥
 ਅੇ ਰਮਤਡੀ ਰੇ ਅੇ ਰਮਤਡੀ ਰੇ । ਹਵੇ ਪਰਿ ਮਹੇਲ ॥
 ਜਣਾ ਤਥੇ ਵਸ ਦੁਃਖ ਸਥਾ । ||੨॥
 ਅੇ ਆਪਥੇ ਰੇ ਅੇ ਆਪਥੇ ਰੇ । ਸਵਾਭੀ ਆਤਮ ਸਵਝੁਪ ॥
 ਜੂਜਵਾਂ ਕਰੀ ਕਾਂ ਰੋਲਵੇ । ||੩॥
 ਤੁੰ ਵਰਾਂਸੀਓ ਰੇ ਤੁੰ ਵਰਾਂਸੀਓ ਰੇ । ਅਤਿ ਚਤੁਰ ਸੁਆਏ ॥
 ਖਾਏ ਚਾਰ ਰਲਿਆ ਓਕਲੋ । ||੪॥

// ਅੴ //੮//

॥ ਈਤਿ ਸ਼੍ਰੀ ਕਤਵੁੰ ਸਾਂਪ੍ਰਾਹੁੰ ॥੨॥

॥ ਅਥ ਸ਼੍ਰੀ ਕਤਵੁੰ ॥੩॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਦੂਕੁਲਤਿਲਕ ਪ੍ਰਸਾਂਸੀਏ ਅੇ । ਸ਼ੋਖੀ ਪ੍ਰਤਨਾ ਜੇਹ ॥
 ਯਮਲਾ ਅੰਜੂਨ ਮੋਠਿਆ ਰੇਕੰਤਾ ਅੇ । ||੧॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਕਟ ਤਰਣਾਵੰਤ ਸਰਵ ਹਣਿਆ ਅੇ ਰਮਤ ਲਾਗ੍ਯੋ ਗੋਕੁਲ ਮਾਂਹੀ ॥
 ਧੇਨੁਕ ਵਰਛਕ ਮਾਰਿਧੋ ਅੇ ||੨॥

હરિ હરિ ગોકુલ ઓચછવ અતિ ધણા એ । નાથયો રે કાળીનાગ ॥
 નાગ ચઢી પ્રભુ મહારો નાચીયો એ । ॥૩॥
 હરિ હરિ અફૂરે પરબ્રહ્મ ઓલખ્યા એ । આણા ભલ મોઝાર ॥
 કંસ તણું કુલ સર્વ હણું એ । ॥૪॥
 હરિ હરિ ઈંદ્ર પ્રમુખ મન હરખીઆ એ । પૂર્યો બગત મન કોડ ॥
 સ્વામીને કાજ કશું નહિ એ । ॥૫॥
 // અણ //?//

હરિ હરિ શરદ પૂનમ જેસી શશીકલા એ । તેસી મુખકલા એ ॥
 લોચન કમલ સમાન । ॥૧॥
 હરિના અધર બિંબફલ અવગણો એ । કશું નવ ગણો એ ॥
 દંત ભાણોક અભિરામ । ॥૨॥
 હરિના રૂપ તણો રસ નિરખતી એ । અતિ હરખતી એ ॥
 નાર ના પામે પાર । ॥૩॥
 હરિ ભરકલે હસંતો રિપુ હણ્યો એ । નહિ જેહ તણો એ ॥
 કોપ મતસર અહંકાર । ॥૪॥
 // અણ //૨//

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾਲ ਧਰਨ ਅਤਿ ਬਲੀਓ ਰੇ ਦਾਨਵ । ਮਾਨਵ ਲੋਕ ਵਿਦਿਤੋ ॥੧॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੈਵੀਸ ਕੌਣੀ ਕੇਰੋ ਅਧਿਪਤਿ । ਅਧਿਪਤਿ ਗੁਣ ਜੇਣੋ ਜੁਤਥੋ ॥੨॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੃ਖਣੇ ਸਮੁੱਕ ਤਣੀ ਭੋਮ ਲੀਧੀ । ਕੀਧੀ ਤਛਾਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ॥੩॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੇਕ ਰਾਤ ਮਾਂਹੀ ਕੋਣੇ ਨ ਜਾਣੀ । ਆਣੀ ਮਥੁਰਾ ਤੋਥ ॥੪॥

॥ ਅ੫੬ ॥੩॥

ਆਣੀ	ਆਣੀ	ਮਥੁਰਾ	ਤੋਥ । ਹਰਿਨੀ ਵਿਗਤ ਨ ਜਾਣੇ ਕੋਥ ॥
ਗਢ	ਮੰਦਿਰ	ਗੜ	ਅੇ । ਹਰਿ ਜੇ ਜੇਮ ਤੇ ਤੇਮ ਅੇ ॥੧॥
ਸੁਨਲੇ	ਪੁਰ	ਹਰਿ	ਅੇਕ । ਤਛਾਂ ਆਵਾਂ ਆਵਾਂ ਕਟਕ ਅਨੇਕ ॥
ਵੀਟੀ		ਨਗਰੀ	ਅੇ । ਤਛਾਂ ਦੀਠਾ ਅੇਕ ਹਰਿ ਅੇ ॥੨॥
ਦਾਨਵ	ਬੋਲੋ	ਰੇ	ਪ੍ਰਾਣੇ । ਤੇਣੇ ਹਰਿ ਬਲ ਤਥੁੰ ਰੇ ਅਜਾਣਾ ॥
ਸਾਂਗਾਮ		ਮਾਗਿਥੁੰ	ਅੇ । ਹਰਿ ਅੇ ਰਿਪੁ ਵਦਧੋ ਆਗੇ ਅੇ ॥੩॥
ਹਰਿ	ਅੇ	ਰਿਪੁ ਦੀਠੋ	ਰੇ ਅਭੂਜ । ਅੇਹ ਉਪਰ ਕੋਣਾ ਝੂੜ ॥
ਚਾਲਥੋ		ਭੁਵਨ	ਧਣੀ ਅੇ । ਰਿਪੁ ਪਲੋ ਰੇ ਮਰਣਾ ਭਣੀ ਅੇ ॥੪॥
ਜਣਾਂ	ਪੋਢਚਾ	ਛੇ	ਮੁਚਕੰਦ । ਤੇਣੇ ਗਹੁਰੇ ਗਥਾ ਰੇ ਗੋਵਿੰਦ ॥
ਆਗਥੋ		ਭੂਪਤਿ	ਅੇ । ਤਤਕਾਣਾ ਪਤਥੋ ਦਾਨਵ ਪਤਿਅੇ ॥੫॥

॥ ਅ੫੬ ॥੪॥

સકલ ભુવનપતિ એકલું । રાચુ રમે રે અશરીર ॥
 તે હરિ પરબ્રહ્મા ધાઈએ । અકલ અસંભવ વીર ॥૧॥
 પરબ્રહ્મા તું નિરદય નથી । વિનતડી અવિધાર ॥
 ગર્ભ પડંતો રે આતમા । અતિ દુઃખ સહેતો નિવાર ॥૨॥
 આતમા એક જ તાહરો । કાંચ કરે જૂજવા કર્મ ॥
 એક કરાવો ચરાચર । વિષણુ ભગત નિજ ધર્મ ॥૩॥
 વણા હરિ ભક્તિ અજાણવે । ન લહે કોઈ તાહરો ભર્મ ॥
 એક ગમે કૃત કર્મ ભોગવે । બીજુ ગમે સાચે કર્મ ॥૪॥
 એવડે સંકષ સાંકલું । કાંચે ઉવેષ્યું તાત ॥
 કરમ તણો શિર સૌંપિને । શાસ્ત્રો મૂકી વાત ॥૫॥
 જૂનાં ભોગવી નિરગમે । નવા તણો કરે પરિહાર ॥
 ઓણી પેરે નિષ્કર્મ જો હોય । તો છવડાં હોય પાર ॥૬॥
 જહાં લગી એક કરમ હોય । તહાં ન છૂટે અવતાર ॥
 ભોગવવા દેહ ધરાવે । સહે જમના બહુ માર ॥૭॥

ਦੇਣ ਧਰੇ ਨਿ਷ਕਰ्भ ਪਾਣੁ ਨਥੀ । ਪਾਣ ਨਾ ਮੇਹੇਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥
 ਪਾਮੇਸ ਨਾਮ ਸ਼ਾਰਣ ਵਡੇ । ਨਿ਷ਕਰਭਪਾਣੁ ਨਿਵਾਣਿ ॥੮॥
 // ਅੱਠ //੫//

ਸੁਰਨਰ ਪੜਗ ਸੁਰਜੇ ਨੇ ਸੰਘਾਰੇ । ਹਰਿ ਤੇ ਅਧਰ੍ਭ ਨਿਵਾਰੇ ॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਰਮ ਆਰੋਪੇ ਤ੍ਰਿਭੁਵਨ ਧਣੀ ਅੇ ॥੧॥
 ਨਾਟਕ ਜੇਹ ਤਾਣੁ ਕੌਈ ਨ ਪ੍ਰੀਤੇ । ਹਰਿ ਤੇ ਆਪਣਾਪੇ ਪ੍ਰੀਤੇ ॥
 ਅਪ੍ਰੀਤਿਆ ਪੇਰੇ ਛੇ ਜੇਹ ਤਾਣੀ ਅੇ ॥੨॥
 ਅਨੇਕ ਨਾਟਕ ਰਚੇ ਆਏ ਅੜ੍ਪ । ਹਰਿ ਤੇ ਕਾਢੇ ਬਹੁੜ੍ਪ ॥
 ਆਪਣਾਪੇ ਜੁ ਵੇ ਜੁ ਵੇ ਅੇਕਲੋ ਅੇ ॥੩॥
 ਸੁਰ ਅਸੁਰਾਂ ਭੇਡਵੀ ਅਲਗੇ ਥਥੋਨੇ ਮਾਂਹੇ । ਹਰਿ ਤੇ ਤ੍ਰਿਭੁਵਨਨੇ ਵਾਹੇ ॥
 ਹਰਿਨੀ ਦੋਰੀ ਸੰਚਾਰੋ । ਕੌਈ ਨਵ ਲਹੇ ਅੇ ॥੪॥
 // ਅੱਠ //੬//

ਹਰਿਨੁ ਸਮਰਣਾ ਰੇ ਹਰਿਨੁ ਸਮਰਣਾ ਰੇ । ਜੇ ਛੇ ਅਜੇ ਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥
 ਕਨਲ ਥਕੀ ਹਵੋ ਦਾਲਕੀਓ ॥੧॥
 ਸਿਦਾਣੁ ਰੇ ਸਿਦਾਣੁ ਰੇ । ਚੋਹੋ ਖਾਣਾ ਖੋਝਾਰ ॥
 ਭੰਡਾਰ ਤਥੋ ਅਜਾਣਾਵੇ ॥੨॥

દેખાડચો રે દેખાડચો રે । શ્રી ગુણો બંડાર ॥
 પરબ્રહ્મ સમરણ રૂપીઓ । ॥૩॥
 તેણે ભાગી રે તેણે ભાગી રે । ભવો ભવની અણાથ ॥
 ગર્ભવાસ દુઃખ રૂપણી । ॥૪॥

// અદ્ય //૭//

પરમાત્મા રે પરમાત્મા રે । સ્વાભી દેવ અનંત ॥
 અંગુષ્ઠ માત્ર જોત તું હવું । ॥૧॥
 અતિ બલીઉ રે અતિ બલીઉ રે । સ્વાભી સરજનહાર ॥
 અબલા પ્રકૃતિ કાંઈ અનુસર એ । ॥૨॥
 એ આત્મા રે એ આત્મા રે । સ્વાભી ઉપનો તુજ ॥
 તુજને એ અંતર નહિ । ॥૩॥
 એ આત્મા રે એ આત્મા રે । સ્વાભી વગ્નું ફેદ ॥
 તુજ આગલ બીજો નહિ । ॥૪॥

// અદ્ય //૮//

॥ ઈતિ શ્રી કડવું સંપૂર્ણ ॥૩॥

॥ਅਥ ਸ਼੍ਰੀ ਕਤਵੁੰ ॥੪॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਾਨ ਸਥਾਮਲ ਵਰਣਾ ਗਾਇਅ ਅੇ । ਮੂਗਮਦ ਤਿਲਕ ਵਿਸਾਲ ॥
 ਬਾਲ ਸੁਦਰ ਅਤਿ ਰਗਿਆਮਣੁੰ ਅੇ । ॥੧॥

ਹਰਿਜੁਨੇ ਕਨਕ ਮੁਗਾਟ ਸੋਹਾਮਣੋ ਅੇ । ਬੇਠਾਂ ਰੇ ਭਾਖੋਕ ਕੋਠ ॥
 ਝਬਕਲੇ ਹੀਰਾ ਰਖਿ ਜੇਸਾ ਅੇ । ॥੨॥

ਹਰਿਜੁਨੇ ਕਾਨੇ ਕੁੰਡਲ ਕੋਟੇ ਕਾਂਠਲੋ ਅੇ । ਉੱਤਰ ਮੁਕਤਾਫਲਹਾਰ ॥
 ਹਾਰ ਕੌਸ਼ਟੁਲ ਮਣਿ ਝਣਛਣੇ ਅੇ । ॥੩॥

ਹਰਿਜੁਨੇ ਮੋਤੀਫੁੰ ਲਛੇਕੇ ਛੇ ਨਾਸਿਕਾ ਅੇ । ਮਣਿਮਥ ਕੰਕਾਏ ਹਾਥ ॥
 ਰਤਨ ਜਕਿਤ ਭੁਜ ਬੇਰਖਾਂ ਅੇ । ॥੪॥

ਹਰਿਜੁਨੇ ਪਹੇਰਣਾ ਪੀਤ ਪਟੋਲਡੀ ਅੇ । ਉੱਤਰ ਚੰਦਨਚਾ ਲੇਪ ॥
 ਟੋਡਰ ਖੂੰਪ ਕੁਸੁਮ ਘਣਾਂ ਅੇ । ॥੫॥

॥ ਅ੫੬ ॥੨॥

ਹਰਿ ਯੇ ਅਮਰੀਖ ਨਰਪਤਿ ਛੇਤਰੀਂ ਅੇ । ਜੋਗ ਅਵਤਰੀਂ ਅੇ ॥
 ਸਵਾਮੀ ਦਸੇ ਅਵਤਾਰ । ॥੧॥

ਹਰਿ ਬਲਿ ਤਣੇ ਛਾਰ ਤਿਭੋ ਰਖ੍ਹੋ ਅੇ । ਜੋਤਾਂ ਨਵ ਲਖ੍ਹੋ ਅੇ ॥
 ਜੇਹ ਜੋਗੇਥਰ ਪਾਰ । ॥੨॥

હરિ તેણ સુદામા રિંગ્લ પૂરંતો એ। અતિ ધૂરંતો એ ॥
ઓલખ્યો મુગત ભંડાર। ॥૩॥

હરિ વણાસંતી રિંગ્લ નવ આદરી એ। સૌ નિશ્ચલ કરી એ ॥
લીધી સંનિત સાખ। ॥૪॥

॥ ૫૫ ॥ ૨ ॥

હરિ હરિ કૃષણ કૃષણ ભણો। રૂક્મિણી અહનિશ ॥
ગુણ રાતી રે ગોપાલ। ॥૧॥

હરિ હરિ તેણ તણા। મનનો મનોરથ પૂર્યો ॥
ચૂર્યો રાય શિશુપાલો ॥ ॥૨॥

હરિ હરિ સોલ સહસ્ર કન્યા કારાગૃહે। ગૃહી નરકાસુરે પ્રાણો ॥૩॥
હરિજીએ દૈત્ય હણયો કન્યા કીધી મુક્તિ ॥ ભક્ત વત્સલ ચક્કપાણો ॥૪॥

॥ ૫૫ ॥ ૩ ॥

કેવલ પરમ જ્ઞાન । સ્વામી ગુણ કલા નિધાન ॥
તીરથ પાવનું એ । હરિનું પવિત્ર કીરતનું એ ॥૧॥

કોટિ રવિ પરકાસ । સ્વામી રાખો ક્ષિતિ આકાશ ॥
જયો જયો વિશ્વંબરું એ । હરિ તે દૈત્ય ભયંકરું એ ॥૨॥

ਹਰਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਾਮ । ਸਦਾ ਜੇਣੁਂ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ॥
 ਤ੍ਰਿਭੁਵਨ ਤਾਰਣੁਂ ਅੇ । ਹਰਿ ਤੇ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਣੁਂ ਅੇ ॥੩॥
 ਕਾਲ ਤਣੋ ਮਹਾਕਾਲ । ਸ਼ਵਾਮੀ ਪਾਪ ਦਹਨ ਗੋਪਾਲ ॥
 ਤੁਲਸੀ ਪਥਭੁ ਅੇ । ਹਰਿ ਤੇ ਸੁਰਨਰ ਦੁਰਭੁ ਅੇ ॥੪॥
 // ਅ੫੬ // ੪ //

ਸ਼ਵਾਮੀਜੁ ਤਾਤ ਤੁੰ ਸਮਰਥ । ਅਨਰਥ ਅੇਹ ਨਿਵਾਰ ॥
 ਜੁਵਕੋ ਵਗੋਯੋ ਰੇ ਕਲਪਨਾ । ਪੇਹੇਲੋ ਤੁੰ ਅੇਹ ਜ ਨਿਵਾਰ ॥੧॥
 ਕਰ ਤਣੋ ਸ਼ਿਰ ਦੂਖਣਾ । ਵਾਤ ਛੈ ਤਾਹਰੇ ਹਾਥ ॥
 ਅਛਨੀਂਸ਼ ਸਮਰਣ ਤਾਹੁੰ । ਭਾਂਜੇ ਕਰਮ ਸੰਘਾਤ ॥੨॥
 ਕਰ੍ਮ ਪ੍ਰੇਰੋ ਭਮੀ ਭਾਗਯੋ ਰੇ । ਨਿਤ ਨਵਾ ਬਹੁ ਗਰੰਵਾਸ ॥
 ਸੁਖੀਓ ਦੁ:ਖੀਓ ਉਤਾਮ । ਮਦਿਅਮ ਠਾਕੁਰ ਦਾਸ ॥੩॥
 ਨਵਾਂ ਰੇ ਸਾਂਚੇ ਜੂਨਾਂ ਭੋਗਵੇ । ਅੇਮ ਨਥੀ ਕਰ ਨਿਸਤਾਰ ॥
 ਜੋ ਹਵੇ ਤਮੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ । ਤੋ ਹਵਡਾਂ ਹੋਧੇ ਪਾਰ ॥੪॥
 ਠਾਕੁਰ ਤੁਹਾਂ ਬਾਪ ਤੁੰ । ਬਾਂਧਵ ਦਿਆ ਨਿਧਾਨ ॥
 ਤਾਹਰਿ ਭਕਿਤ ਰਹਿਤ ਅਪਰਾਧੀਓ । ਕਥਾ ਸ਼ਵਾਮੀ ਗੋਵਿੰਦ ਕਹਾਨ ॥੫॥

ਆਗੇ ਰੇ ਜੇ ਤਮੇ ਓਧਰਾ । ਤੇਣ ਤਥਾ ਬਹੁ ਅਪਰਾਧ ॥
 ਤੇ ਸਵੇਂ ਪਰਮ ਆਨੰਦ ਰਮੇ । ਤ੍ਰੂਠੋ ਤੁੰ ਸਮਰਥ ਰਾਖ ॥੫॥
 ਪ੍ਰਕ੃ਤਿ ਤਥੁੰ ਹਵੇ ਭਥ ਨਥੀ । ਓਲਗਥੋ ਗੋਕੁਲ ਕਹਾਨ ॥
 ਦਿਆਨ ਚਈਤਨ ਮਨ ਲੀਨੁੰ । ਕਰਮ ਦਖਾਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥੬॥
 ਆਤਮਾ ਮਨਨੋ ਰੇ ਤੁੰ ਧਣੀ । ਹੁੰ ਧਣੀ ਨਹਿ ਏਕ ਵਾਰ ॥
 ਤਾਹਰਿ ਵਸਤੁ ਲੇ ਤੁੰ ਕਨੇ । ਹੁੰ ਕਨੇ ਵਣਸੇ ਅਪਾਰ ॥੭॥
 // ਅ੫੯ //੫//

ਬਛਾ ਬੋਲਿਆ ਧਰਮਰਾਖ ਪ੍ਰਤਿਥੇ । ਮੋਟਾਸੁੰ ਨਵ ਖੋਲੋ ਦੇ ॥
 ਅਧਰਮ ਨਾ ਬੋਲੋ ਦੇ । ਵੈਖਣਾਵਪ੍ਰੂ ਜੇ ਛੇ ਹਰਿ ਤਥਾ ਅੇ ॥੧॥
 ਜੇਹਨੇ ਮੁਖ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਮ੃ਤ । ਕੱਠੇ ਤੁਲਸੀ ਨਿਲਾਟ ਗੋਪੀਚੰਦਨ ਦੇ ॥
 ਤੇ ਸੁਰ ਨਰ ਵੰਦਨ ਦੇ । ਤੀਰਥਨੁੰ ਤੀਰਥ ਬਛਾ ਵਦੇ ਅੇ ॥੨॥
 ਸ਼ਾਂਕਰ ਪ੍ਰਮੁਖ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਤਾ ਥੇ । ਤਤਕਥਾ ਤਾਂਹਾਂਥੀ ਛਾਂਡੇ ਦੇ ॥
 ਤੇ ਸੁਰਤ ਆਵੀਨੇ ਮਾਂਡੇ ਦੇ । ਵੈਖਣਾਵ ਜਨ ਜਣਾਂ ਬਛਾ ਵਦੇ ਅੇ ॥੩॥
 ਭਗਤ ਪਰਾਖਣਾ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ । ਅੇਹਵਾ ਸਮਰਥ ਸੇਵੋ ਦੇ ॥
 ਤੇ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵੋ ਦੇ । ਸੇਵੋ ਗਰ੍ਬ ਸਾਂਕਣ ਹਣੋ ਅੇ ॥੪॥
 // ਅ੫੯ //੬//

ਹਰਿ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅਰੇ ਹਰਿ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅਰੇ । ਬਾਪ	ਕਰਨੇ	ਸੰਬਾਲਾ॥
ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਵਸ਼ ਆਤਮਾ ਅੇ ।		॥੧॥
ਵਿਸਾਰੰਤੁ ਰੇ ਵਿਸਾਰੰਤੁ ਰੇ । ਹਰਿ	ਪਰਭੁਛਾ	ਜਾਮਾ॥
ਅਚੇਤ ਬੂਧੇ ਥਥੋ ਆਂਧਲੋ ।		॥੨॥
ਹਰਿ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅਰੇ ਮਾਛਾ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅਰੇ । ਤੁਂ ਛੇ ਦੀਨ		ਦਯਾਲਾ॥
ਅੇਮ ਨਾ ਵਿਸਾਰੇਸ ਬਾਪਕੋ ।		॥੩॥
ਬਹੁ ਕੀਧਾਂ ਰੇ ਬਹੁ ਕੀਧਾਂ ਰੇ । ਸ਼ਵਾਰਥ		ਕਰਮਾ॥
ਨਰਕਨੇ ਜਮ ਛੇ ਬਿਹਾਮਣਾਂ ।		॥੪॥
ਅਤਿ ਦੀਹੇਲਾਂ ਰੇ ਅਤਿ ਦੀਹੇਲਾਂ ਰੇ । ਆਗੇ	ਮਹਾ	ਕਲਾ॥
ਪ੍ਰੂਵ ਜਨਮਾਂਤਰੇ ਭੋਗਤਥਾਂ ।		॥੫॥
ਤੇਣੇ ਬਿਛੁਂਤੋ ਰੇ ਤੇਣੇ ਬਿਛੁਂਤੋ ਰੇ । ਸ਼ਵਾਮੀ	ਆਤਮਾ	ਅਹੈ॥
ਤੁਮ ਸ਼ਾਰਣਾਂਗਤ ਆਵਿਥੋ ।		॥੬॥
ਹਵੇ ਰਾਖੋ ਰੇ ਹਵੇ ਰਾਖੋ ਰੇ । ਸ਼ਵਾਮੀ	ਆਪਣਾ	ਮਾਂਹੈ॥
ਆਪਣਾ ਬੋਲ ਸੰਬਾਲਯੋ ।		॥੭॥

હરિ પરબ્રહ્મ રે હરિ પરબ્રહ્મ રે । સ્વામી તું પરબ્રહ્મ ॥
 ભાગ્ય જોગે જ્ય પામીઓ । ॥૧॥

હરિ એકજ રે હરિ એકજ રે । સ્વામી પૂરોને કોડ ॥
 ભક્તિ ચરાચર ઉપજે । ॥૨॥

આહવું માંડો રે આહવું માંડો રે । સ્વામી જુગ વૈકુંઠ ॥
 ઘર ઘર અવર વાતો નહિ । ॥૩॥

અવતરિયા છે રે અવતરિયા છે રે । ગોકુલના કણાન ॥
 શ્રી પદ્મનાભ પુરુષોત્તમ । ॥૪॥

જે ગાસે રે જે સાંભળસે રે । પરબ્રહ્મ પદબંધ ॥
 બંધન છૂટચાં રે ભવતાણાં । ॥૫॥

// અદ્ય // ૮ //

॥ ઈતિ કદવું સંપૂર્ણ ॥૪ ॥૧૦

પંચાહ્લ પારાયાણ ખીજો વિશ્રાભ સંપૂર્ણ

॥ અથ શ્રી વડીકારજ ॥૧૧॥

જહીએ છતું અછતું નહિ । નહિ નિરાકારને આકાર એ ॥
 જહીએ પવન અંબર નહિ । નહિ જુગ તેજને અંધકાર એ ॥૧॥
 કાલે ખાધાયે માનવ । દાનવ સુર મુનિ મહા સિદ્ધ રે ॥
 ખાધી ચોસઠ જોગણી । શક્તિ શિકોતર માહાકોડ રે ॥૨॥
 ખાધી ચોરાસી ચેટક । બલવંત બાવન વીર રે ॥
 આદે ગરુઓ એ સમરથ । અવિગત પરબૃહા રાયો રે ॥૩॥
 જેણો સરજિયા મહાકાલ । કાલ ભરે તેહને નામ રે ॥
 બહુ હરાદિક સ્થાપિયા । બહુાંડ તણો નહિ પાર રે ॥૪॥
 લીલા છતું અછતું કરે । સુરનર અનેક વાર રે ॥૫॥

// પદ્ધતિ //

સુરનર અનેક વાર સરજે । બહુ હરાદિક સ્થાપે ॥
 સમરથ લીલાયે જુગ નીપાયે । દાનવ દુર્જન કાપે ॥૬॥
 સ્વર્ગ મૃત પાતાલ ત્રિભુવન । ધરતી અંબર ભાંડે ॥
 અનેક ઝ્રષ્ટ ધરી ધર્મ પાલે । પ્રકૃતિ તણા ગુણ છાંડે ॥૭॥

તે હરિ પરબ્રહ્મ જે પરબ્રહ્મ | સ્વામી પદ્મનાભજુ તમ શરણં ॥૮॥

// અદ્ય // ૧ //

આદે નારાયણ સમરો રે | ગરુદો મુક્તિ દાતાર રે ||
 ગરુદો ગવન લક્ષ્મીપતિ ચે | ચતુર્ભૂજ ત્રિલુલુપતિ રાય રે ॥૧॥
 ક્ષીર પચ્યોનિધિ પોઢીઆ | છેદ્વા દાનવ વંશ રે ||
 સ્થાપે રે બ્રહ્માંડની કોડ રે | મુનિ જન માનવ હંસ રે ॥૨॥

// વલણ //

મુનિ જન માનવ હંસ સ્વામી | શુક સનકાદિક તહાં રહે ||
 ગુરુસમાદિક મહેશ્વર ઈન્દ્રાદિક | તેહ પાર કો ઓ નવ લહે ॥૩॥
 બ્રહ્માંડ બ્રહ્માંડ બ્રહ્મહરાદિક | અનેક જૂજવાં સ્થાપે ||
 બ્રહ્માંડ કેરો પાર ન લાભે | તેહ પાર કોણ આપે રે ॥૪॥
 તે હરિ પરબ્રહ્મ જે પરબ્રહ્મ | સ્વામી પદ્મનાભજુ તમ શરણં ॥૫॥

// અદ્ય // ૨ //

પ્રથમ શંખાસુર સંઘારવા | અવતર્ય સમુદ્ર મોઝાર એ ||
 મરણિઃપ ધર્યું સ્વામી | લીલા જલનિધિ મોઝાર એ ॥૧॥

પુરછ ઉલારિયું લીલા યે । જલનિધિ ગયું છે આકાશ રે ॥
 તેણો જલે બૂકો એ મેળુ રે । રવિ શરીર સાગર સુર લોક રે ॥૨ ॥
 સેન કપોતની રીત રે । ઝડપી હણથો શંખાસુર દૈત્ય રે ॥
 શંખ પંચાયણ પૂરિયો । ત્રિભુવન ઓચ્છિવ હોય નિશાન રે ॥૩ ॥

॥ વદ્વાર ॥

ત્રિભુવન ઓચ્છિવ હોય નિરંતર । ત્રાસ પડે દાનવ તણો ॥
 બ્રહ્મા અર્ધ લઈ તહાં આપ્યા । ચાર વેદ ચહું મુખ ભણો ॥૪ ॥
 દૈત્ય તણું તહાં કુલ ઉથાપ્યું । સુરનર નિશ્ચિલ સ્થાપ્યા ॥
 દાનવકુલથી વેદવાલી । બ્રહ્માને કુલ કુલ આપ્યા રે ॥૫ ॥
 તે હરિ પરબ્રહ્મ જે પરબ્રહ્મ । સ્વામી પદ્મનાભજી તમ શરણાં ॥૬ ॥

॥ અદ ॥૩ ॥

રમતલા કૂર્મ રૂપે । મંદર ધરિયેલો પૃષ્ઠ રે ॥
 મંદર ફેરવતલાં સુખ હવું । કૂર્મ ઊપની તહાં નિદ્રા અં ॥૧ ॥
 ચૌદ રટન તહાં કાઢિયાં । લક્ષ્મી સેવે હરિના પાય રે ॥
 સુર અસુર નર મુનિ સ્તવે । ગિરિવર અધિક સ્વરૂપ અં ॥૨ ॥

॥ વદ્વાર ॥

ગિરિવર ગરૂપા રૂપ સ્વામી | કૂર્મ બીજે અવતર્યા ||
 શેખનાગ ધરણીધર ધરિયો | પૃષ્ઠ વિભાગે ઓધર્યા ||૩||
 મંદર ધરિયો સુર અવગાહ્યો | ચૌદ રણ તહાં લીધાં રે ||
 ઓણી પેર ભક્તવત્સલ નારાયણો | દેવ કાજ સરવ સીધાંઓ ||૪||
 તે હરિ પરબ્રહ્મ જે પરબ્રહ્મ | સ્વામી પદ્મનાભજુ તમ શરણં ||૫||

// આદ //૪//

॥ ઈતિ શ્રી વડી કારજ સંપૂર્ણ ॥૧૧॥

(ઉદા ભક્ત સમાજમાં સંસારના સુખ દુઃખના ચરાચારી કપાસની માહુક જીવાત્મા લોઢાય છે.
 તેમાંથી બચવા શાળાગતિના માર્ગની સૂચનાવાળું આ પદ છે. માટે આ પદનું નામ લોઢી કારજ રાખ્યું
 છ.)

॥ અથ શ્રી લોઢી કારજ ॥૧૨॥

માયા રે શિકોતરે આત્મા ઘાર્યો | મલિન મંત્ર વિષ આદિક ભાર્યો રે ||
 પાભ્ય શરણ હરિ પરબ્રહ્મ રાચ | ||૧||
 ગર્ભ ટાલેવા નથી અનેરો ઉપાય રે | પાભ્ય શરણ હરિ પરબ્રહ્મ રાચ ||૨||
 પરબ્રહ્મ નામે મહામંડલ પુરાવો | સમરણ નરસિંહ વીર બોલાવો રે ||૩||
 પરબ્રહ્મ નામે મહામંત્ર સાધો | ઈન્દ્રી સહિત નિશ્ચલ મન બાંધો રે ||૪||

ਕਿਤਿ ਜਲ ਗਗਨ ਪਵਨ ਨਹਿ ਤੇਜ । ਤਹੀਅੇ ਤੁੰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਮਹਾਰਾ ਪਰਬਹੁ ਏਕ ਰੇ ॥੫॥
 ਚਰਾਚਰ ਪ੍ਰਕੂਤਿ ਅਭੰਤਰ ਜੁਧ ਸਥਾਪਿਓ । ਨਰਕ ਵਿਠਿਬਵਾ ਜਮ ਕਰ ਆਪਿਓ ਰੇ ॥੬॥
 ਆਤਮਾਪੇ ਤੁੰ ਕਰਮ ਕਰਾਵੇ । ਕਰਮ ਭੋਗਵਵਾ ਦੇਣ ਧਰਾਵੇ ਰੇ ॥੭॥
 ਜਨਮ ਮਰਣ ਵਸ਼ ਆਤਮਾ ਵਗੋਥੋ । ਕਸ ਭਰੀ ਤਾਹਿਰਾ ਨਾਮਸੁ ਨ ਰੋਥੋ ਰੇ ॥੮॥
 ਜਹੀਅੇ ਰੇ ਸ਼ਵਾਮੀ ਤਮੇ ਵਕਪਤ੍ਰ ਸੁਤਾ । ਤਹੀਅੇ ਆਤਮਾ ਕਛੋ ਕਛਾਂ ਹੁਤਾ ਰੇ ॥੯॥
 ਅਣਾਇਤੋ ਭਗਤ ਵਿਨਤਿ ਕਰੇ ਜੋਡ । ਤੁੰ ਮੀਲੇ ਹਵੇ ਸੰਕਲ ਛੋਡ ਰੇ ॥੧੦॥

॥ ਈਤਿ ਸ਼੍ਰੀ ਲੋਢੀ ਕਾਰਜ ਸੰਪੂਰਿ ॥੧੨॥

॥ ਅਥ ਸ਼੍ਰੀ ਹੁਰਖ ਭਾਵਨ ॥੧੩॥

ਸ਼੍ਰੀ ਪਦਮਨਾਭ ਜੋਗੇ ਅਵਤਾਰਿ । ਅਨੇ ਪ੍ਰਗਟਚੁੰ ਪਰਬਹੁ ਨਾਮ ॥
 ਸੰਕਲ ਛੂਟਚਾਂ ਆਤਮਾ । ਲਹੇ ਤੇ ਵੈਕੁੰਠ ਠਾਮ ॥੧॥
 ਅੇਮ ਕਰੋ ਪਰਬਹੁ ਰਾਚ । ਸਮਰਥ ਤਾਰੀ ਲੀਲਾ ਅੇ ॥
 ਤੁੰ ਸਰਖੁੰ ਛੋਚ ਤ੍ਰਿਭੁਵਨ । ਜਥੋ ਜਥੋਕਾਰ ਰੇ ॥੨॥
 ਸੁਰ ਨਰ ਮੁਨਿਜਨ ਗਹੀ ਗਥਾ ਰੇ । ਸਮਰਥ ਵਿ਷ਣੁ ਆਧਾਰ ॥
 ਬੁਛਾ ਵਿ਷ਣੁ ਮਹੇਸ਼ਰ ਰੇ । ਨ ਲਹੇ ਤਾਰੋ ਪਾਰ ਰੇ ॥੩॥
 ਮਿਤ੍ਰ ਸੁਦਾਮਾ ਸਮਧਾਰ । ਅਨੇ ਮੰਦਿਰ ਅਨੁਪਮ ਕੀਧ ॥
 ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਈਨ੍ਦ੍ਰ ਤਥੀ ਰੇ । ਰਿਝਿ ਅਕੇਕੇ ਸਥਾਂਬ ॥੪॥

ગોકુલ ગોવિંદ અવતર્યા । અને પીડારાંમાં દેવ ॥
 ભક્ત વણલ બણી ઓલગો । સંત કરે તાહી સેવ ॥૫॥
 આદે અનાદે ઓક તું રે । અને તુજ વણ અવર ન કોય ॥
 વિશ્વાંભર વ્યાપી રહ્યો રે । સર્વ નિરંતર સોય ॥૬॥
 પરબ્રહ્મ નરનારી ભણો । અને જે પરબ્રહ્મ પસાય ॥
 શ્રી પદ્મનાભ જોગે અવતર્યા રે । તું છે વૈકુંઠ રાય ॥૭॥
 ગોવિંદ કૃષ્ણ મોરારિ તું રે । અને નારાયણને રામ ॥
 ભક્ત જહાં જેવું મન ધરે રે । તહાં છે તાહરો નામ ॥૮॥
 દશ અવતારે અવતર્યા રે । અને મતસ્યાદિક છે જેહ ॥
 દૈત્ય સર્વે તેં ઓધાર્યા રે । શાપ તણા કર્યા છેહ ॥૯॥
 કૃષ્ણ અવતારે અવતર્યા રે । ગુણ કર્મ ન લહુ પાર ॥
 સંત દ્વારા તુને જાળિયે રે । તારાં તૃપ અપાર ॥૧૦॥
 પંચ તર્ત્વ તેં સ્થાપિયાં । અને મન બુઝિ ચિત અહંકાર ॥
 માયા જોગે વ્યાપિયો રે । પ્રગટ પુરુષનો એ નાર ॥૧૧॥

ਪਾਂਥੇ ਪਾਂਥੇ ਪਰਵਰੀਂ ਰੇ । ਅਨੇ ਖਟ ਛੁਧ ਤੁਝ ਸ਼ਵਤ੍ਰਪ ॥
 ਅਨੰਤ ਬੁਲਾਂਡ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਰੇ । ਤੁਂ ਛੇ ਅਵਿਗਤ ਰੂਪ ॥੧੨॥
 ਰੂਪ ਤਮਾਰਾਂ ਸਾਂਬਲਤਾਂ ਰੇ । ਅਨੇ ਨਿਗਮ ਸ਼ਾਸ਼ਵ ਪੁਰਾਣਾ ॥
 ਤੇ ਕਾਰਣ ਤੁਝ ਵਿਨਵੁੰ ਰੇ । ਤੁਂ ਛੇ ਰਾਖ ਸੁਆਣਾ ॥੧੩॥
 ਭਕਤ ਪਛਲ ਭਏ ਵਿਨਵੁੰ । ਅਨੇ ਭਗਤਾਜਨ ਵਿਸ਼ਾਮ ॥
 ਓਕ ਮਨਾ ਸੇਵਾ ਕਰੇ । ਪਾਮੇ ਤਾਹਾਲੁੰ ਠਾਮ ॥੧੪॥
 ਰੂਪ ਅੜਪੇ ਜਾਇਥੇ । ਅਨੇ ਨਾਮ ਵਡੇ ਦੇ ਪਾਰ ॥
 ਨਾਰਾਯਣ ਨਾਮ ਓਚਰੋ । ਜੋਈ ਲੇਜੇ ਸਾਰ ॥੧੫॥
 ਸ਼ੇਖ ਸੁਖਾਸਨ ਪੋਢਣੇ । ਅਨੇ ਲਕਥੀ ਸੇਵੇ ਪਾਖ ॥
 ਆਇ ਵਿਖਗੁ ਤੁਨੇ ਜਾਇਥੇ । ਅਨੰਤ ਬੁਲਾਂਡਨੋ ਰਾਖ ॥੧੬॥
 ਨਾਲਿ ਕਮਲ ਬੁਲਾ ਵਸੇ । ਤੇਹ ਨ ਜਾਣੋ ਪਾਰ ॥
 ਧਧਾਨੇ ਭਗਤੇ ਜਾਇਥੇ । ਕਿਰ ਪਥੋਨਿਧਿ ਠਾਰ ॥੧੭॥
 ਪਿੰਡ ਬੁਲਾਂਡ ਲਰੀ ਰਖੋ । ਅਨੇ ਜੇਹੇਵੁੰ ਜਲਮਾਂ ਕੁੰਭ ॥
 ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਸਹੁ ਤਾਹਰੀ । ਆਏ ਦੇਈਨੇ ਸ਼ਾਂਬੁ ॥੧੮॥
 ਦਰਪਣ ਮੁਖ ਅਵਲੋਕਤਾਂ । ਅਨੇ ਜੇਹਵੋ ਛੇ ਆਭਾਸ ॥
 ਜੋਤਾਂ ਓਈ ਪੇਰ ਜਾਇਥੇ । ਸਵ ਨਿਰੰਤਰ ਵਾਸ ॥੧੯॥

અનંત મૂરત તુને જાણિયે । અને બૃહાંડ તાહરા ઝપ ॥
 નાગલોક ચરણે વસે । તું છે સમરથ ભૂપ ॥૨૦॥
 કૃપા વડે પેર તાહરી । અને જાણે વૈષણવ લોક ॥
 એક મને સેવા કરે । ટાલે તેહના શોક ॥૨૧॥
 પદ્મનાભ પરબૃહા તું । અને તું છે ગરૂઓ રાચ ॥
 ગરૂઈ પેર છે તાહરી । સંત ઈકોતેર ઉછાહ ॥૨૨॥
 જગ સચરાચર મોઘું એ । અને વિષણુ ભક્ત ઉછાહ ॥
 ઘર ઘર વૈકુંઠ માંડિયે । તું છે સમરથ રાચ ॥૨૩॥
 લીલાં લેલાઈ રહો । ભગતીએ હરિ પરબૃહા ॥
 જે પરબૃહા એમ જપ કરો । પામે તાહરાં શરણ ॥૨૪॥
 લક્ષ્મી સહિત સેવા કરો । અને હરિ નારાયણ દેવ ॥
 ભક્ત વિસ્તરે તાહરી । ટાલે ઓધારણ જેવ ॥૨૫॥
 સુખે ભક્ત સેવા કરે । અને ભક્ત પરાયણ દેવ ॥
 નમો વિષણુ એમ ઓચરે । એહ જ તમારી સેવ ॥૨૬॥
 વલી સાકારે ધાઈએ । અને ચતુર્ભુજ શ્વામલ વર્ણ ॥
 ગોવિંદ કૃષ્ણ મોરારિ તું । ગરૂઆ તહારા નામ ॥૨૭॥

ਵਲੀ ਵਿਸੋਖੇ ਛੂਂਕਕੋ । ਅਨੇ ਜੋਤਾਂ ਆਤਮ ਝਾਨ ॥
 ਛੁਦਿ ਕਮਲ ਵਾਸੀ ਰਖ੍ਯੋ । ਤੇ ਨਹਿ ਕੋਥ ਸਮਾਨ ॥੨੮॥
 ਓਕ ਵਿਸੋਖੇ ਜਾਇਆਏ । ਨੇ ਈਪਵਾਂਤ ਆਕਾਰ ॥
 ਰਸ ਪਾਤ੍ਰ ਵੂਤ ਪਰਛ੍ਰੀ । ਅੰਜਨ ਸਣੇਜ ਨਿਵਾਰ ॥੨੯॥
 ਤੀਰਥ ਵੂਤ ਅਵਗਾਹਿਥਾਂ । ਅਨੇ ਜੋ ਜਪੇ ਪਰਬੁਝ ਨਾਮ ॥
 ਗੋਪੀ ਚੰਦਨ ਸ਼ਿਰ ਵਹੇ । ਪ੍ਰੂਜਾ ਤੁਲਸੀ ਸੰਤ ॥੩੦॥
 ਭਕਿਤ ਭਲੀ ਛੇ ਤਾਹ੍ਰੀ । ਅਨੇ ਜੇ ਕੋਈ ਜਾਣੇ ਸੁਜਾਣਾ ॥
 ਵੇਦ ਮਾਰਗ ਅਨੁਸਰੋ । ਸਬਲੀ ਤਾਹ੍ਰੀ ਆਣਾ ॥੩੧॥
 ਭਕਿਤ ਵਿਨਾ ਨਵ ਪਾਮਿਥੇ । ਅਨੇ ਭਕਿਤਥੇ ਭੋਲੋ ਰਾਥ ॥
 ਵਲੀ ਵਲੀ ਮਾ ਸ਼ੋਧਸ਼ੋ । ਅਵਰ ਨਥੀ ਰੇ ਉਪਾਥ ॥੩੨॥
 ਭਕਤਜਨ ਸਹੁ ਸਾਂਬਲੋ । ਅਨੇ ਅਹਿੰਦਿਵ ਕਰਜੇ ਸੇਵ ॥
 ਮਨ ਦਿਆਨੇ ਅਵਲੰਬਜੇ । ਜਹਾਂ ਜੁ ਅੋ ਤਹਾਂ ਦੇਵ ॥੩੩॥
 ਜੋਤਾਂ ਜਨ ਜਨ ਜੂਜਵੋ । ਅਨੇ ਜਗ ਚਰਾਚਰ ਸੋਚ ॥
 ਰਖਿ ਆਪੋਪੇ ਮਾਂਡੀਨੇ । ਪਾਤ੍ਰ ਵਿਲਾਏ ਜੋਚ ॥੩੪॥
 ਵਲੀ ਵਿਚਾਰੀ ਜੋਵਾਂਤਾਂ । ਅਨੇ ਜਾਣੇ ਆਪੇ ਆਪ ॥
 ਆਪ ਤਣੀ ਪੇਰ ਓਕ ਥਥੋ । ਹੁਂ ਟਾਲੇ ਤੁਂ ਬਾਪ ॥੩੫॥

તું આગળ શું ભાહણું । અને સઘલાં તાહરાં ઝ્ય ॥
 ચંદ્રે સૂરજ તેં થાપિયા । જગ સચરાચર ભૂપ ॥૩૫॥
 સંત સંગત સુખ પામિયે । અને જપિયે આદિ મુકુંદ ॥
 આપ વ્યાપ માંડી રહ્યો । અનંત બૃહાંડ ગોવિંદ ॥૩૬॥
 જોતાં પાર પામે નહિ । સુર બૃહાદિક લોક ॥
 નિગમ નેતિ અેમ ઓચરે । જાણ કહાવે શોક ॥૩૭॥
 પામર પેર પ્રીછે નહિ । અને બોલે અતિ અહંકાર ॥
 કહાપણો માને નહિ । દેહ તણી નહિ સાર ॥૩૮॥
 તે પેર પ્રીછે તાહરી । જે તજે સ્વાર્થ કામ ॥
 મન ચરણો આરોપીને । શરણ તમારે રામ ॥૪૦॥
 મોટા વણ નવ છૂટિયે । અને સમરણ શ્રી ગોપાલ ॥
 મુનિજન સહુ સેવા કરે । તું છે સંત પ્રતિપાલ ॥૪૧॥
 સુખ સેજ પ્રભુ સેવિયે । અને રાજ શ્રી અવિનાશ ॥
 ચાર પદારથ પામિયે । અંત અનુપમ વાસ ॥૪૨॥
 તુજ શરણાગત આતમા । અને વૈષણવ ચરણ પસાય ॥
 ભોલી ભક્તિ અનુસર્યો । તું છે સમરથ રાય ॥૪૩॥

ਅਹਿਨਿਸ਼ ਸੰਤ ਸੰਗਤ ਕਰੋ । ਅਨੇ ਪਹੌਰ ਘਡੀ ਅਨਿਮੇਖ ॥
 ਧਥਾਨ ਧਰੀਨੇ ਜੋਈਥੇ । ਦੀਸੇ ਤਾਹਰਾ ਵੇਖ ॥੪੪॥
 ਨਿਤਥ ਕਰ੍ਮ ਸਥਲਾਂ ਸਾਰਿਥਾਂ । ਅਨੇ ਕੁਲ ਅਨੁਸਾਰੇ ਆਪ ॥
 ਪ੍ਰੂਜ਼ ਵਿਵਿਧ ਪੇਰ ਪ੍ਰੂਜ਼ਿਥੇ ਰੇ । ਅੇਣੀ ਪੇਰ ਮਲਿਥੇ ਬਾਪ ॥੪੫॥
 ਈਚਛਾਥੇ ਰਮਧੋ ਰੇ ਅਜਾਣਾਵੇ । ਅਨੇ ਨਾ ਕਰੀ ਤਾਹਰੀ ਸੇਵ ॥
 ਛੇਤ ਕੂਪਾ ਕਰੋ ਪ੍ਰਾਣੀਨੇ । ਤੁਂ ਛੇ ਦੇਵਨੋ ਦੇਵ ॥੪੬॥
 ਤਾਹਰੀ ਸੰਗਤ ਆਤਮਾ । ਅਨੇ ਮਨ ਪ੍ਰਕੂਤਿ ਨੇ ਤੇਜ਼ ॥
 ਛਦਥ ਕਮਲ ਅਵਲੋਕੀਨੇ । ਕਲਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੇਜ਼ ॥੪੭॥
 ਸਕਲ ਭੋਵਨ ਸ਼ਵਾਮੀ ਵਸੇ ਰੇ । ਅਨੇ ਸੋਈ ਰਾਜਾ ਅਪਵਰਗ ॥
 ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਾਹਮਿਂਦ ਸੇਵਾ ਕਰੇ । ਆਇ ਦੇਈਨੇ ਸਰਗ ॥੪੮॥
 ਧਥਾਨੇ ਅਵਨੀਕਥਰ ਧਾਈਥੇ । ਅਨੇ ਰਾਥ ਅਮੂਰਤ ਜੇਹ ॥
 ਅਹਿਨਿਸ਼ ਭਕਤ ਸੇਵਾ ਕਰੋ । ਲੇ ਲਾਅੇ ਵਲੀ ਥੇਹ ॥੪੯॥
 ਜਗ ਸਚਰਾਚਰ ਅੇਮ ਛੋਥ । ਅਨੇ ਜਣਾਂ ਜੋਈਅੇ ਤਣਾਂ ਦੇਵ ॥
 ਭਕਿਤ ਪ੍ਰਕੂਤਿ ਪਰਿ ਕਰੋ । ਕਰ੍ਮ ਤਥੁੰ ਕਰੋ ਛੇਹ ॥੫੦॥
 ਭਗਤ ਕਰ੍ਮ ਨਾ ਨਿਗਮਾ । ਅਨੇ ਤੇ ਕਮ ਪਾਮੇ ਪਾਰ ॥
 ਪ੍ਰਕੂਤਿ ਤਥੇ ਵਸ ਆਤਮਾ । ਤੇ ਛਵੇ ਤਾਹਰੀ ਸਾਰ ॥੫੧॥

ભક્તિ ચરાચર ઊપજુ | અને સ્વામી કરોની પસાચ ||
 અખિલ વિશ્વ મત એક હુઈયે | ધાઈયે ગરૂઓ રાચ ||૫૨||
 હરખ ભાવન હંડે ધરું | અને જો જો આતમ વિચાર ||
 લેજો જ્પ જોઈ કરી | હરિ મંત્ર સહુમાં સાર ||૫૩||

॥ ઈતિ શ્રી હરખ ભાવન સંપૂર્ણ ॥૧૩॥
 ॥ અથ શ્રી શોક ભાવન ॥૧૪॥

હરિ પરબ્રહ્મ તમો તો સીયલ ધણી રે | સઘલે તુહજ ઓક ||
 તું અમર સુખ ભોગવે રે | પડે અવરા ધેર શોક ||
 અભ કાં સ્વામી બાપ ગરૂંબા રે | તેં જુગ સરજુને દુઃખ ||૧||
 દુઃખ પાડી સહુ વાહિયું રે | વાણા વાણા સુરનર મુનિ જોગી ||
 સ્વર્ગ ભુવન તણા રાણા રાય રે | કર્મ તણે વશ કાલ ||
 મરણ વગોઈયો રે પ્રાણ | અભ કાં સ્વામી ||૨||
 હરિ હર બહ્નાદિક રડે રે | અવર તણી કોણ ભાત્ર ||
 દેહ ધરાવી દુહવીઓ રે | હજુઅ ન ચેતે તું તાત ||૩||

રવિ શશી સાગર મેદિની રે । નવ ગૃહ નક્ષત્ર ભાલ ॥
 સ્થાવર જંગમ તું સર્વે રે । ગ્રાસતો નિપારે તું કાલ ॥૪॥
 આપે આપ વગોઈયું રે । છાહુ આતમ જ્ઞાન ॥
 આપે નિશ્ચિલ સુખે રહો રે । તાહું શું રે અભિમાન ॥૫॥
 દીહે ધંધે વાહિયો રે । નિદ્રાયે ગઈ સર્વ રાત ॥
 ઓમજ કરતાં મરી ગયો રે । ચઢ્યો જમ્બૂતને હાથ ॥૬॥
 જે મન હરિ સમરણ નહિ રે । જે મુખ નહિ હરિ નામ ॥
 વિષણુ ભક્તિ અંતર નહિ રે । તેહનો નરકે છે ઠામ ॥૭॥
 પુત્ર કલત્ર ધને વાહિયો રે । વિસાર્યુ હરિ નામ ॥
 મરણ પણી અતિ દુઃખ પડ્યું રે । નરક વગોયો રે પ્રાણ ॥૮॥
 જે હરિનામ સદા જપે રે । સેવે તુલસી રે સંત ॥
 ગોપી ચંદન શિર વહે રે । દ્વાર્ણ ન આવે રે કાલ ॥૯॥
 કાંઈ વગોયો આતમા રે । છંડાયું રે હરિ નામ ॥
 ઓણે સુખે સહુ છેતર્યો રે । વાહો મોહ સંસાર ॥૧૦॥
 દેહ ધરે ઓમ જહાં લગી રે । મરણ ન આવે રે ચંત ॥
 ઓચિંતો કાલે ગ્રાસિયો રે । આકંદ કરે રે અત્યંત ॥૧૧॥

દેહ છોડાવ્યો આતમા રે । દુઃખ સમો હવે તેણી વાર ॥
 દેહ વિના કષે ચલાવિયો રે । દોહેલ પંથ અપાર ॥૧૨॥
 અસિપત્ર વન બિહામણું રે । વરસે ખદ્ગા રે તીર ॥
 અગન વરણ વેલુ બલે રે । તહાં ચલાવ્યો રે જીવ ॥૧૩॥
 ઉપર બારે રવિ તપે રે । નાખે ભોમ વરાલ ॥
 રકતો જીવ ચલાવિયો રે । દેખે તુહજ દચાલ ॥૧૪॥
 ઉપર અતિ ગડા પડે રે । મારગ ઘોર અંધાર ॥
 ભોમ લોહ કાંટે જડી રે । આકદ કરે રે અપાર ॥૧૫॥
 આગલ વૈતરણી નદી વહે રે । શત જોજન વિસ્તાર ॥
 અરધ શોધિત પરુ વહે રે । જીવ ચલાવ્યો તે માંહે ॥૧૬॥
 ક્ષુધા તૃખાદિકે આકલો રે । વાંછે પુત્રની આશ ॥
 અન્ન ઉદક દીધાં લહે રે । નહીંતર મેહેલે રે નિઃશાસ ॥૧૭॥
 નિત નિત પંથ ચલાવિયો રે । જોજન બસે રે સુકતાલ ॥
 વર્ષ દિવસ લગી આતમા રે । પડિયો દુઃખની રે જાલ ॥૧૮॥
 પહેલું કર્મ ન ચિંતાયું રે । ઈંગ્રિયે વાહો રે જીવ ॥
 પછી મહાસંકષે પડચો રે । આકંદ કરે રે અતિરીર ॥૧૯॥

રૌરવ અતિ રવ ઘણાં રે । નર્ક તે કુંભીપાક ॥
 નર્ક વેદના ભોગવે રે । કોઈ ન કરે રે સંભાલ ॥૨૦॥
 નર્ક ભોગવે એકલો રે । તહાં પચારે જમદૂત ॥
 પાપ કર્મ તેં આદ્યર્થ રે । ટલવલે કાંઈ રે અબૂજી ॥૨૧॥
 કર્મ તણો વશ આતમા રે । એણી પેર રહે જુગ કોડ ॥
 ચાર ખાંણ ખડભડ સહી રે । નર્ક અઠાવીસ કુંડ ॥૨૨॥
 કર્મ જાલ તેં બાંધિયું રે । એહનો સો અપરાધ ॥
 હું માહરં નિત નિત કરે રે । જન્મ ભરણને રે પાશ ॥૨૩॥
 તે સઘલે હું અભ કહું રે । બળા કીટ પતંગ ॥
 એણો બોલે સહુ છેતરં રે । આપે રહો રે નિશ્ચંત ॥૨૪॥
 અજર અમર અકલંક તું રે । કર્મ નહિ રે તુજ નામ ॥
 ઓધર એ હવે આતમા રે । નિષ્ઠર પણું રે પરં છાંડ ॥૨૫॥
 તું જનની ને તાત તું રે । તુજ વણ અવર ન કોથ ॥
 દુઃખ સહે એ આતમા રે । એહ વિચારી મન જોથ ॥૨૬॥
 તાહરં છોળ આતમા રે । જો સુમરે તુજ નામ ॥
 વેગે ઉછંગે લો આતમા રે । લે લાઓ તુજ નામ ॥૨૭॥

ਭਗਤ ਵਣਲ ਭਣੀ ਵਿਨਵੁੰ ਰੇ । ਭੂਧਰ ਭਗਤ ਆਧੀਨ ॥
 ਸ਼ਰਣਾਗਤ ਵਿਜੋਪੰਜ਼ਰੁ ਰੇ । ਤਾਹਰੇ ਸ਼ਰਣੇ ਛੇ ਦੀਨ ॥੨੮॥
 ਤੁੰ ਛੋਡਵੇਤੋ ਛੂਟਿਥੇ ਰੇ । ਅਵਰ ਨਥੀ ਰੇ ਉਪਾਥ ॥
 ਨਹਿ ਤੋ ਕਾਲ ਕੰਭ ਨਕੇ ਰੇ । ਜਮਨੋ ਮੋਟੋ ਛੇ ਘਾਥ ॥੨੯॥
 ਤਾਹਰੇ ਨਾਮੇ ਜਮ ਛਥੁੰ ਰੇ । ਕਾਲਨੁੰ ਕਾਪੁੰ ਰੇ ਸ਼ੀਥ ॥
 ਕੰਭ ਤਣਾ ਵਨ ਦਾਹਵੁੰ ਰੇ । ਭਾਂਜੁ ਨਕ ਅਠਾਵੀਸ ਕੁੰਝ ॥੩੦॥

॥ ਈਤਿ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ੋਕ ਭਾਵਨ ਸੰਪੂਰਿ ॥੧੪॥
 ॥ ਅਥ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਵ ਪੁਰਾਣਾ ॥੧੫॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇਵ ਪੁਰਾਣਾ ਸਮੂਤਿ ਖਟਦੰਨਿ ॥
 ਨਿਘਿੰਟ ਵਿਚਾਰੀ ਸਵਾਭੀ ਜੋਈਥੁੰ ਅੇ ॥੧॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੇਕ ਜ ਸਾਰ ਸਨਾਤਨ ਲਾਧੁੰ ਅੇ ॥
 ਚੈਤਨ ਹਰਿ ਪਰਬੁਛ ਤਥੁੰ ਅੇ ॥੨॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਇਲਾ ਜਨਮ ਤਣਾ ਦੁਆ ਕਾਂਈ ਵਿਸਰੋ ॥
 ਗਰਭਨੇ ਘਰੇ ਲੇਈ ਤੁੰ ਕਾਂ ਥਥੋ ਅੇ ॥੩॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰ्भ ਤਜੁ ਹਰਿਨੁੰ ਧਯਾਨ ਮਾ ਛਾਂਡੇ ਸਾ ॥
 ਅਹਿਨਿਸ਼ ਅਨੁਸਰੋ ਕਥਾਂ ਘਡੀ ਅੇ ॥੪॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਧੰਧੇ ਵਾਹਿਧੋ ਕਾਲਮਾਂ ਨਿਗਮੋ ॥
 ਕਾਝ ਛੇ ਤੇ ਸੀਧੁੰ ਨਥੀ ਅੇ ॥੫॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨਮ ਮਰਣ ਸੁਖੇ ਦੁਃਖੇ ਵਾਹਿਧੋ ॥
 ਕਾਝ ਸੀਧਾ ਵਿਨਾ ਜੁਗ ਭਮੇ ਅੇ ॥੬॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾਝ ਸੀਧੁੰ ਨਥੀ ਕਾਮ ਉਪਰ ਨਥੀ ॥
 ਕਾਝ ਸੀਧਾ ਵਿਨਾ ਘਰ ਨਥੀ ਅੇ ॥੭॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇਹ ਧਰੇ ਤੇ ਆਤਮਾ ਬੋਲੀਅੇ ॥
 ਦੇਹ ਵਿਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੇ ॥੮॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੂਰਤ ਵਿਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਧਾਈਅੇ ॥
 ਅਵਰ ਪਰਪੰਚ ਕੀਝੇ ਨਹਿ ਅੇ ॥੯॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾਥੀ ਸਹੁ ਤਿਪਜੇ ॥
 ਅੰਤੇ ਤੇਣੇ ਵਲੀ ਸਹੁ ਆਥਮੇ ਅੇ ॥੧੦॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਥੀ ਭੂਲਿਓ ਵਨ ਅੇਕਲੋ ਰਘੇ ਅੇ ॥
 ਸਾਥੀ ਈਠ। ਵਣ ਨ ਵਿਸਮੇ ਅੇ ॥੧੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨਨੀ ਵਿਛੋਹੁ ਜੇਮ ਬਾਲਕ ਝਵੇ ਅੇ ॥
 ਜਨਨੀ ਪਾਮਧਾ ਵਣਾ ਨਿਵੂਤ ਨਥੀ ਅੇ ॥੧੨॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਲ ਵਿਨਾ ਮਾਛਲੀ ਟਲਵਲੇ ਅਤਿ ਘਣੁੰ ॥
 ਉਦਕ ਪਾਮਧਾ ਵਣਾ ਸੁਖ ਨਥੀ ਅੇ ॥੧੩॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਓਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੁੰ ਰਹੇ ਆਤਮਾ ਅੇ ॥
 ਓਟਲੇ ਕਾਜ ਸੀਧੁੰ ਸਹੀ ਅੇ ॥੧੪॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੁਛ ਜ ਬੋਲੇ ਬੁਛ ਜ ਸਾਂਬਲੇ ॥
 ਬੁਛ ਫੇਖੇ ਨੇ ਪਰਬੁਛ ਜਪੇ ਅੇ ॥੧੫॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਾਸੁਦੇਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਰਬੁਛ ॥
 ਵਿ਷ਣੁ ਨਾਰਾਯਣ ਓਕ ਤੁੰ ਅੇ ॥੧੬॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੁਵ ਅਯਾਣ ਕਾਂ ਅੇ ਧੰਧੇ ਵਾਹਿਧੋ ॥
 ਪੋਤੇ ਅਧਿਕ ਓਛੁੰ ਨਹਿ ਅੇ ॥੧੭॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਰਬੁਛ ਆਵਸੋ ਜੇ ਜਮ ਰਾਖਧਾ ਅੇ ॥
 ਤੇ ਤਮ ਰਹਿਨੇ ਪਰਬੁਛ ਜਪੋ ਅੇ ॥੧੮॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਮਰਥ ਸਬਲ ਸਨਾਤਨ ਸਾਰ ਅੇ ॥
 ਪਾਰ ਨਹਿ ਜਸ ਗੁਣ ਤਣੋ ਅੇ ॥੧੯॥

હરિ હરિ પરબ્રહ્મન નામની ઉપરાજન સાચી એ ॥
 તે વિના પ્રાણ સિદ્ધાય ધારું અ ઽ ॥૨૦ ॥
 હરિ હરિ આપ કુબુધે નવું નવ કીજુયે ॥
 પરબ્રહ્મ બોલ ના લોપી અ ઽ ॥૨૧ ॥
 હરિ હરિ બોલ લોપે હોય ધણી એ વહુણો અ ॥
 તેહ તણી ગત હવે કોણ હશે અ ॥૨૨ ॥
 હરિ હરિ ધણી મૂકે તેહનું આવશ લોપે અ ॥
 અવર મારગ તેહને ગત નથી અ ॥૨૩ ॥
 હરિ હરિ ધણી એ સાચો તેહનું આવશ સાચું અ ॥
 અવર કૂરું સરવ વણસતું અ ॥૨૪ ॥
 હરિ હરિ અણાણતાં ઉપજે છતાં વણસે અ ॥
 તેહ તણો બોલે સ્વાભી નર્ક છે અ ॥૨૫ ॥
 હરિ હરિ જેહ સદ્યાય છે સરજે ને ફેડે અ ॥
 તેહ મૂકીને કોણ સેવીસ અ ॥૨૬ ॥
 હરિ હરિ ધંધે રે વાહિયો બાપ વિસારિયો ॥
 તો કોણ નર્કથી તને કાઢસે અ ॥૨૭ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਰਸਾਨ ਸੇਵੀਸ ਧਰਮ ਸੰਭਾਲੀਸ ॥
 ਅਚਲ ਸੇਵਾ ਵਿਨਾ ਵਾਣਸਾਂਸੇ ਅੇ ॥੨੮॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਤੁੰ ਪ੍ਰਾਣ ਆਗੇ ਹਵੋ ॥
 ਹਜੁ ਕਸੁੰ ਕੋਡ ਤੁਨੇ ਵਲੀ ਅੇ ॥੨੯॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਮ੃ਤ ਪਾਖਾਂ ਪ੍ਰਮਾਦੇ ਕਾਂ ਢੋਲੇ ਰੇ ॥
 ਅਧਰ ਰਸ ਨਥੀ ਕਾਂਈ ਹਰਿ ਸਭੋ ਅੇ ॥੩੦॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾਚ ਕਾਰਣੇ ਮਹਿਣ ਹਾਥਥੀ ਕਾਂ ਜਿਗਮੇ ॥
 ਥੋੜਲੇ ਸੁਖੇ ਬਹੁ ਸੁਖ ਕਾਂ ਤਜੇ ਅੇ ॥੩੧॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਰ੍ਵ ਮਾ ਕਰੇਸ ਤੁੰ ਪ੍ਰਥਵੀਪਤਿ ਰਾਜਿਆ ॥
 ਰੰਕ ਮਾ ਜੀਜੇਸ ਤੁੰ ਦਾਲਕ੍ਰਿਆ ਅੇ ॥੩੨॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਛਰਸਾਦ ਕੇਵੀ ਪਰਬਨਾ ਪਾਣੀਨੀ ਪੇਰ ॥
 ਲਧਿਰ ਸਾਟੇ ਅਛਾਂ ਉਦਕ ਛੇ ਅੇ ॥੩੩॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਗ ਦਾਨਾਇਕੇ ਰਾਜ ਪ੍ਰਾਸ ਹੋਥ ॥
 ਧਰਮ ਖੂਟੇਨੇ ਵਲੀ ਦੁਖ ਸਹੇ ਅੇ ॥੩੪॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਥਵੀਪਤਿ ਤਥੁੰ ਸੁਖ ਧਨਪਤਿ ਤਥੁੰ ਸੁਖ ॥
 ਸੂਫ਼ਮ ਜੁਧ ਤਥੁੰ ਸੁਖ ਸਮਤੌਲ ਛੇ ਅੇ ॥੩੫॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪ ਆਪਣੇ ਮਨ ਜੇ ਸੁਖ ਮਾਨੇ ਅੇ ॥
 ਨਕ ਸ਼ੰਪੂਰੀ ਸ਼ਵਾਮੀ ਤਹਾਂ ਛੇ ਅੇ ॥੩੬॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਪਦ ਸੁਖੇ ਜੇ ਜਈ ਬੇਠਾ ਅੇ ॥
 ਈਨਕ੍ਰਪਦ ਲਗੀ ਤੇ ਨਵ ਆਭਡੇ ਅੇ ॥੩੭॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਨਾ ਮਨੋਰਥ ਛਾਂਡੀਨੇ ਹਰਿ ਭਜੇ ॥
 ਵਿਗਤ ਝੀਟੇਨੇ ਸਹੁ ਅੇਕ ਹੋਥ ਅੇ ॥੩੮॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਾਖਾ ਨ ਜਾਣੁਂ ਨੇ ਛੰਦ ਨ ਜਾਣੁਂ ਅੇ ॥
 ਅੇਕ ਜਾਣੁਂ ਸ਼ਵਾਮੀ ਮਾਂਡਣਾਹਾਰ ਅੇ ॥੩੯॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਮ ਵਡੇ ਜਾਣੁਂ ਨੇ ਤਮ ਵਡੇ ਜੁਵੁਂ ਅੇ ॥
 ਤਮ ਵਡੇ ਛੋਡਵੁਂ ਸ਼ਵਾਮੀ ਚਾਰ ਖਾਣਾ ਅੇ ॥੪੦॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਸ਼ਰੇ ਦਰਨੇ ਵਣੋ ਜੇ ਭੋਲਵਧਾ ॥
 ਤੁਂ ਵਿਨਾ ਸਹੁ ਅੇ ੨੫ਵਤਾ ਅੇ ॥੪੧॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਾਹਰੇ ਆਵਸ਼ੇ ਸਬਲ ਕਰ ਛੇ ॥
 ਲਾਗਤੋ ਅੰਧ ਬੀਹੇ ਨਹਿ ਅੇ ॥੪੨॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰ ਭੋਗਵੀ ਪਛੀ ਦੁਆ ਸਹੇ ਆਤਮਾ ॥
 ਤੁਂ ਨ ਲਾਜੇ ਰੇ ਤਾਹਰਾ ਭਣੀਅੇ ॥੪੩॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਣਾਇਤੋ ਭਗਤ ਵਿਨਤਿ ਕਰੇ ਸ਼ਵਾਮੀਜੁ ॥
 ਆਤਮਾ ਫੇਡੀਨੇ ਅਲਗੋ ਸ਼ੁੰ ਕਰੇ ਅੇ ॥੪੪॥
 ॥ ਈਤਿ ਸ਼੍ਰੀ ਵੇਣ ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਪੂਰਿ ॥੧੫॥
 ॥ ਅਥ ਸ਼੍ਰੀ ਸੋਰਂਗੀ ॥੧੬॥

ਜੁਝੇ ਸਰਵਤਾ ਸ਼ਵਾਮੀਨੇ ਵਿਨਵੁੰ । ਅਨੇ ਮਾਗੁੰ ਏਕ ਪਸਾਯੁ ਦੇ ॥
 ਜੁਝੇ ਭੋਲੀ ਭਕਿਤਥੇ ਗਾਈਸੁੰ । ਤੁੰ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਥਾਂਡਨੋ ਰਾਥੋ ਦੇ ॥੧॥
 ॥ ਸੋਰਂਗੀਆ ॥

ਸੋਰਂਗੇ ਸ਼੍ਰੀਛਰਿ ਧਾਈਐ । ਆਰਾਹਿਥੇ ਗੋਕੁਲ ਕਾਂਹਾਨ ਦੇ ॥
 ਛਰਜੁ ਛਰਿ ਪਰਬ੍ਰਥਾ ਜੇ ਪਰਬ੍ਰਥਾ । ਗੜਾਂ ਤਮਾਰਾਂ ਨਾਮ ਦੇ ॥੨॥
 ॥ ਸੋਰਂਗੀਆ ॥

ਜੁਝੇ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਫੋਹੇਲੋ । ਅਤਿ ਉੰਡੋਨੇ ਅਪਾਰ ਦੇ ॥
 ਜੁਝੇ ਰਾਮਨਾਮ ਕਰ ਬੇਲਕੀ । ਉਤਰਿਥੇ ਪੇਲੇ ਪਾਰ ਦੇ ॥੩॥
 ॥ ਸੋਰਂਗੀਆ ॥

ਜੁਝੇ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਥਾਂਡ ਭਾਂਝੇ ਘਡੇ । ਤੇ ਕੁੰਡਿਥੇ ਕਥਮ ਮਾਥ ਦੇ ॥
 ਜੁਝੇ ਕੋਨੇ ਚਢਾਵੁੰ ਫੂਲਪਾਤਰੀ । ਜੇਹਨੇ ਚੌਂਦ ਭੁਵਨ ਮੁਖ ਮਾਣੇ ਦੇ ॥੪॥

ਜੁਰੇ ਆਤਮ ਵਿਧਾ ਜਾਣੀਨੇ । ਗੁਣ ਤਾਲਈਮੌਂ ਰਾਚੁਂ ਦੇ ॥
 ਕੋਟਿ ਬਛਾਂਡ ਵਧਾਪੀ ਰਖ੍ਯੋ । ਤੇ ਕੇਵਲ ਬਛਾ ਅਵਾਚ ਦੇ ॥੫॥
 ਜੁਰੇ ਭਕਤ ਪਚਾਲ ਭਣੀ ਓਲਗ੍ਰੋ । ਵਲੀ ਅੇਮ ਕਰਸੋ ਕਾਏ ਦੇ ॥
 ਸੇਵੋ ਗਰਭ ਸੰਕਲਿ ਦੁਃਖ ਟਾਲੇ । ਅੇ ਨਿਸ਼੍ਚੇ ਮਨ ਆਣੋ ਦੇ ॥੬॥
 ਜੁਰੇ ਅਮਭਰੀਖ ਰਾਜਾ ਛਲਪਾਡੇ । ਤਾਰੇ ਸਮਹੰਗ ਦੇਵ ਮੁਰਾਰਿ ਦੇ ॥
 ਜੁਰੇ ਮੁਨਿ ਰਾਜਾ ਬੇਹੁ ਬੋਲ ਪਾਲਵਾ । ਅਵਤਰਿਥਾ ਦਸ਼ ਵਾਰ ਦੇ ॥੭॥
 ਜੁਰੇ ਸ਼ਾਫ਼ਰੀ ਝੁਪ ਧਰ੍ਯੁ ਸ਼ਾਮਲ ਵਰਣਾ । ਉਦਧਿ ਗਾਹਿੰਦੇ ਲੀਲਾਂ ਦੇ ॥
 ਤਤਕਥਾ ਪੰਚਾਚਣਾ ਕਰ ਗਹਿਯੋ । ਵੇਦ ਵਾਲਾ ਛੇਲਾਂ ਦੇ ॥੮॥
 ਜੁਰੇ ਕੂਰ੍ਭੁਪ ਧਰ੍ਯੁ ਨਾਰਾਚਣਾ । ਮੰਦਰ ਪ੍ਰਕਲੋ ਧਰਿਯੋ ਦੇ ॥
 ਸੁਰ ਅਸੁਰ ਬੇਹੁ ਸੰਘ ਕਰੀਨੇ । ਨਾਗ ਨੇਤਰਲੁਂ ਕਰਿਯੋ ਦੇ ॥੯॥
 ਧੋਬਿਤਝੁਪ ਧਰ੍ਯੁ ਜਨਾਈਨ । ਅਮੂਤ ਕਲਸ਼ ਕਰ ਧਰਿਯੋ ਦੇ ॥
 ਅਸੁਰ ਵੰਚੀ ਹਰਿਯੇ ਦੇਵਨੇ ਪਾਚੁਂ । ਸੁਰ ਕਾਰਜ ਸਰਵ ਸਰਿਯਾਂ ਦੇ ॥੧੦॥
 ਜੁਰੇ ਵਰਾਣ ਝੁਪੇ ਕਾਢਾਗੇ ਸਾਹੀ । ਵਸੁਧਾ ਕੀਧੀ ਠਾਮ ਦੇ ॥
 ਦੇਵ ਤਣੋ ਹਰਿਯੇ ਉਪਕ੍ਰਿਵ ਟਾਲਿਯੋ । ਫੈਤਿਨਾਂ ਭਾਗਿਆਂ ਛਾਂਡ ਦੇ ॥੧੧॥
 ਜੁਰੇ ਨਰਕਿੱਛ ਝੁਪੇ ਨਹੋਰ ਵੀਡਾਈਂ । ਮਾਈਂ ਦਾਨਵਰਾਚ ਦੇ ॥
 ਸਥਿਂਭ ਝੋਡੀ ਹਰਿ ਆਵਿਥਾ । ਭਕਤ ਕਹੀਂ ਪਸਾਈਂ ਦੇ ॥੧੨॥

જુરે વામન બલિ પાતાલ નિવાસો । ટાલ્યો ઈન્દ્રનો રાગ દે ॥
 વિશ્વરૂપ તહાં કીધું સ્વાભી । પૂષ્ટે ધરિયો પાગ દે ॥૧૩॥
 જુરે પરશુરામે ક્ષત્રિપત મોડો । જોડો વાડવલોક દે ॥
 ઋખિવરનો અપરાધ વળોકચો । ટાલ્યો પિતાનો શોક દે ॥૧૪॥
 જુરે દશરથ મુનિવર શાપ સીધાલું । સરિયાં સઘલાં કામ દે ॥
 જગન કરી રાયે પુત્ર ભાગિયા । તહાં અવરિયા શ્રીરામ દે ॥૧૫॥
 જુરે રામચંદ્ર અવતાર જ લીધો । અને કીધાં વસુધા કાજ દે ॥
 સીતા કારણ રાવણ ભાર્યો । આપ્યું વિભીષણ રાજ દે ॥૧૬॥
 લક્ષ્મણ સીતા સહિત સનાતન । અયોધ્યા કેળું રાજ્ય દે ॥
 પુષ્પ વિમાન બેસી પરમેશ્વર । સરિયાં સઘલાં કાજ દે ॥૧૭॥
 જુરે રામરૂપે વ્યાપી રહ્યો । અને જે જુઓ તે જાણો દે ॥
 જુવો ગર્ભ સંકષ દુઃખ ટાલે । સબલી જેહની આણ દે ॥૧૮॥
 જુરે વેદ વડે તુને જાણિયે । અને વેદ ન લહે તારો પાર દે ॥
 રામરૂપે વ્યાપી રહ્યો । તે ભક્ત જન સાધાર દે ॥૧૯॥
 જુરે નંદ ગોપ ધેર અવતર્યા । અને ગોકુલ કીધું ઠામ દે ॥
 બાર વન ગિરિ ગૌ ચારવા । અવતર્યા ગોવિંદ રામ દે ॥૨૦॥

જુરે કાંને કુંડલ ઝળહણે । અને ઉર ગુંજાફલ હાર દે ॥
 મોર પીછ મુગાટ શિર ધરિયો । કહાંનક રૂપ અપાર દે ॥૨૧॥
 જુરે કહાનુકો ગોવાલિયો । અને વન ગૌ ચારવા જાય દે ॥
 જમે ને જમાડે જમતો । બઢાદિકને વાહે દે ॥૨૨॥
 જુરે જમુના જલ ઝંપલાવિયું । અને ચઢા કદમને કાલ દે ॥
 કેણ ઉપર હરિ નાથિયા । નાલે નાથિયો કાલી દે ॥૨૩॥
 જુરે પહેરણ પીત પટોલડી । અને ઓઢણ નવ રંગ ચીર દે ॥
 નાગ પલાણી હરિ આવિયા । તે ગરુઓ જાદવ વીર દે ॥૨૪॥
 જુરે ગોકુલ શિંગુ વાહિયું । વૃંદાવન વાહો વંશ દે ॥
 માત પિતાના બંધન છોડચાં । કહાને માર્યો કંસ દે ॥૨૫॥
 જુરે અનંત ચાલ્યો અગિયાર વરીસો । કરી રામની બેલ દે ॥
 વિધાપાઠ કરાવી પાંડે । તેઅ વડાવી ગેલ દે ॥૨૬॥
 જુરે વિવાહ કારણ શિશુપાલ નિવાર્યો । અને પરણ્યા રાણી આઠ દે ॥
 વલી અનેક વિવિધ પેરે સ્ત્રી વર્યા । તો બેટા સાઠી લાખ દે ॥૨૭॥
 જુરે શોણિતપુર હરિ આવિયા । કાંઈ જુધે જુત્યો હરસ્વામી દે ॥
 બાણાસુરના બાહુ છેદિયા । ઓખા અનિરુદ્ધ પાભી દે ॥૨૮॥

જુરે નર નારાયણ રથ ચઢિ આવ્યા । વિશ્વ રૂપ તેણી વાર દે ॥
 પાંડવ તણો હરિયે ઉપદ્રવ ટાલ્યો । મારી ક્ષૌળી અઢાર દે ॥૨૬॥
 બુઝુ રૂપે હરિ ધ્યાન વિચારે । અને જોગ મારગ લીધો દે ॥
 કલંકી રૂપે દુષ્ટ નિવારવા । અખે આચુધ કર ધર્યા દે ॥૩૦॥
 જુરે દશો અવતારે ધાઈએ । અને ભાગવત ચોવીસ દે ॥
 સેવો ગર્ભ સંકષ્ટ દુઃખ ટાલે । પરમ પુરુષ જગદીશ દે ॥૩૧॥
 જુરે ઓસો અવનીશ્વર ધાઈયે । અને અકલ અસંભવ જોહ દે ॥
 જોગેશ્વર મન દુલહો । તું બહ્નાદિક છે જોહ દે ॥૩૨॥
 જુરે ગોવિંદના ગુણ ગાઈએ । વલી વિવિધ પેરે ધ્યાન દે ॥
 કૃપાનાથ કૃપા કરે । તો જાગે આતમ જ્ઞાન દે ॥૩૩॥
 જુરે ચતુર્ભૂજ પ્રાંગણ પીતાંબર । ભર્ષતક મુગટ સોહે દે ॥
 લક્ષ્મી સહિત કીડા કરે । તહાં વૈષ્ણવના મન મોહે દે ॥૩૪॥
 જુરે અમૂરત રાજ ધ્યાઈએ । અને રૂપ અરૂપે જાણો દે ॥
 વેદ મારગ અનુસરો । ભક્તિ ભાવ મન આણો દે ॥૩૫॥
 જુરે તુલસી કેરે પાંડકે । પૂતનાનો રિપુ પૂજો દે ॥
 મોહ ભર્તસર મદ પરહરી ને । આતમ જ્ઞાને બૂજો દે ॥૩૬॥

ਜੁਦੇ ਲਕਖੀ ਸਹਿਤ ਹਉ ਸੇਵਿਥੇ । ਅਨੇ ਸੇਵੁ ਲੀਲਾ ਵਿਲਾਸ ਦੇ ॥
ਜੁਦੇ ਮਨ ਵਾਂਝਿਤ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਵੇ । ਤੇ ਰਾਜਾ ਸ਼੍ਰੀ ਅਵਿਨਾਸ ਦੇ ॥੩੭॥

॥ ਈਤਿ ਸੋਖੰਗੀ ਸੰਪੂਰਿ ॥੧੬॥

ਪੰਚਾਹ ਪਾਰਾਯਾਤ੍ਰਾ ਤ੍ਰੀਜੇ ਵਿਸ਼ਾਬ ਸੰਪੂਰਿ

॥ ਅਥ ਅੀ ਪ੍ਰਥਮੀ ਧੋਣ ॥ ੧੭ ॥

(ਵਿਧਨ ਹਰਣਾ)

ਵਿਧਨ ਹਰਣਾ ਗੁਣਨਾਥਕ । ਦਾਥਕ ਨਿਜ ਮਤਿ ਸਾਰ ਅੇ ॥੧॥
ਪ੍ਰਥਮੀ ਵਿਵਾਹ ਵਖਾਣੀ ਅੇ । ਖਾਣਾ ਚਹੁ ਤਥੋ ਪਾਰ ਅੇ ॥੨॥
ਸਰਸਵਤਾ ਸਵਾਮੀਨੇ ਵਿਨਵੁੰ । ਕਹੁੰ ਨਿਰੰਜਨ ਵਾਣ ਅੇ ॥੩॥
ਧਰਤੀ ਅੇ ਕਨਿਆਅੇ ਪਰਣੀ ਅੇ । ਵਰ ਪਰਭੁਛ ਚਕਪਾਣ ਅੇ ॥੪॥
ਬਾਲਕੁੰਵਾਰੀ ਬੇਟੀ ਹਵੀ । ਵਰ ਦਲ ਜੋਗ ਨਹਿ ਕੋਥ ਅੇ ॥੫॥
ਜੇਹ ਉਪਨੋ ਅਹੰਕਾਰ ਅੇ । ਤੇਹ ਨ ਨਾਏ ਚਿਰਕਾਲੋ ਅੇ ॥੬॥
ਝੁਤਜੁਗ ਵੇਨੁੰ ਭੂਪਤਿ ਹਵੋ । ਤੇਹ ਤਥੋ ਅਤਿ ਰੇ ਅਹੰਕਾਰ ਅੇ ॥੭॥
ਅਖਿ ਤਥੋ ਕੋਪੇਥੀ ਪਾਡਿਥੋ । ਉਪਨੋ ਪਰਥੁਅੰ ਰਾਧ ਅੇ ॥੮॥
ਪ੍ਰਥਮੁ ਤਥੋ ਨਾਮੇ ਅੇ ਪ੍ਰਥਮੀ । ਪ੍ਰਥਮੁ ਤੇ ਪੁਏਥ ਨਿਧਾਨ ਅੇ ॥੯॥
ਲਾਡੀਅ ਛੇ ਰੇ ਵਡੇ ਗੁਣੇ । ਵਰ ਦਲ ਜਮਲ ਨਹਿ ਕੋਥ ਅੇ ॥੧੦॥

મુનિ ઈક્ષવાકુ માન્ધાતા । સગર કક્ષુસ્થ દિલીપ અએ ॥૧૧॥
 તે સહુ વર થઈ આવિયા । વન પરણો મરી જાય અએ ॥૧૨॥
 નારદ અખિ બૃહા લોક ગયા । વિનાયા આદરે તાત અએ ॥૧૩॥
 બાલ કુંવારી બેટી હવી । બૃહા મન કાંઅ નિશ્ચંત અએ ॥૧૪॥
 કરોને વિવાહ વળેદ સુ । બૃહાંડ માંડો ને જંગ અએ ॥૧૫॥

॥ અદ્ય ॥૧॥

॥ અથ શ્રી સલૂણી ॥

સલૂણી અએ બૃહા બોત્યા સુણો વિપ્રાય । સોભાગ્ય	સલૂણી	અએ ॥૧ ॥
કન્યા અએ પૃથ્વી પ્રૌઢી હવી । સલૂણી	સલૂણી	અએ ॥
વરદલ જોગ્ય નહિ કોય । સોભાગ્ય	સલૂણી	અએ ॥૨ ॥
ગરુઓ અએ સુરનર મુનિ માંહે । સલૂણી	સલૂણી	અએ ॥
ત્રિભુવન માહરી સૃષ્ટિ । સોભાગ્ય	સલૂણી	અએ ॥૩ ॥
પૃથ્વીથી વડો વર કો સરજ્યો નથી । સલૂણી	સલૂણી	અએ ॥
લોછેરા અવર સહુ કોય । સોભાગ્ય	સલૂણી	અએ ॥૪ ॥
બેટીથી વડો વર કોય છે નહિ । સલૂણી	સલૂણી	અએ ॥
કે વર દીજિયે ધોય । સોભાગ્ય	સલૂણી	અએ ॥૫ ॥

ਦੋਖ ਲਾਗੇ ਰੇ ਕੁਂਵਾਰੀ ਸੁਤਾ । ਸਲੂਣੀ	ਸਲੂਣੀ	ਅੇ ॥
ਤੇਸੇ ਬੋਤਿਆ ਰੇ ਮੁਨਿਰਾਖ । ਸੋਭਾਗ्य	ਸਲੂਣੀ	ਅੇ ॥੫॥
ਬਛਾ ਅਧਿਧਾਰੋ ਨੇ ਪਿਨਤਿ । ਸਲੂਣੀ		ਅੇ ॥
ਪ੍ਰਣੀ ਨੇ ਬੇਟੀਅੇ ਜੋਗ । ਸੋਭਾਗ्य	ਸਲੂਣੀ	ਅੇ ॥੭॥
ਤ੍ਰਿਭੁਵਨ ਤੁਜ ਵਰ ਕੋਣਾ ਗਮੇ । ਸਲੂਣੀ		ਅੇ ॥
ਕੋਣਾ ਵਰ ਗਮੇ ਰੇ ਸੰਸਾਰ । ਸੋਭਾਗ्य	ਸਲੂਣੀ	ਅੇ ॥੮॥
ਕਛੋਨੇ ਵਰਛ ਮਨ ਪਿਚਾਰ ਕਰੀ । ਸਲੂਣੀ		ਅੇ ॥
ਬੇਟੀ ਬੋਲੀ ਸੁਣਾਂ ਤਾਤ । ਸੋਭਾਗ्य	ਸਲੂਣੀ	ਅੇ ॥੯॥
ਮੁਜ ਵਰ ਅੇਕ ਤ੍ਰਿਭੁਵਨ ਧਣੀ । ਸਲੂਣੀ		ਅੇ ॥
ਜਹਿਥੇ ਨਹਿ ਰੇ ਰਖਿ ਚੰਕ੍ਰ । ਸੋਭਾਗ्य	ਸਲੂਣੀ	ਅੇ ॥੧੦॥
ਦਾਨਵ ਨਰ ਨਾਰੈਨਕ੍ਰ ਨਹਿ । ਸਲੂਣੀ		ਅੇ ॥
ਮੁਨਿਵਰ ਜੋਗ ਨਹਿ ਕੋਥ । ਸੋਭਾਗ्य	ਸਲੂਣੀ	ਅੇ ॥੧੧॥
ਜਹਿਥੇ ਨਹਿ ਰੇ ਜੁਗ ਪਵਨ ਤੇਜ । ਸਲੂਣੀ		ਅੇ ॥
ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਗਚੁੰ ਨੀਰ । ਸੋਭਾਗ्य	ਸਲੂਣੀ	ਅੇ ॥੧੨॥
ਅੰਧਕਾਰ ਬਚੰਕਾਰ ਹਵੋ । ਸਲੂਣੀ		ਅੇ ॥
ਚਢੀ ਹੁੰ ਪ੍ਰਲਥ ਤਥੋ ਹਾਥ । ਸੋਭਾਗ्य	ਸਲੂਣੀ	ਅੇ ॥੧੩॥

બૂડિ હું તઈ જલ તેસે । સલૂણી	અએ ॥
માહરો શત્રુ કલપાંત । સોભાગ્ય	સલૂણી અએ ॥૧૪॥
બૂડી હું જમ ધણી વહુણી । સલૂણી	અએ ॥
તે સમે સમરિયા સ્વાભી । સોભાગ્ય	સલૂણી અએ ॥૧૫॥
ગુરુઓ અએ પ્રભુ પરબ્રહ્મ સ્વરૂપ । સલૂણી	અએ ॥
અખિલ ભુવન તણો ઈશ । સોભાગ્ય	સલૂણી અએ ॥૧૬ ॥
	// અણ // ૨ //

હરિ પરબ્રહ્મ તમો તો શિયલ ધણી અએ ॥
 કરો ધીન ઉપર દ્યા અતિ ધણી અએ ॥૧॥
 તમો સમરથ નાથ વૈકુંઠરાય અએ ॥
 તમો ફેરિયો દાનવ તણો ઠાંભ અએ ॥૨॥
 તમો દૈત્ય સંઘારીને દેવ સ્થાપ્યા અએ ॥
 તમો ભક્ત પ્રહલાદના બંધ કાપ્યા અએ ॥૩॥
 હણ્યો નરક દાનવ હરિયે ચક્ષાયે અએ ॥
 છૂટી રાજકુમારી સહુ તમો પસાય અએ ॥૪॥

ਹਰਿ ਤਮੋ ਪਸਾਰੇ ਸਹੁ ਦੇਵਨਾਰੀ ਅੇ ॥
 ਸੁਖ ਭੋਗਵੇ ਰਾਜਿ ਦਾਨਿ ਬਿਵਾਰੀ ਅੇ ॥੫॥
 ਤਮੋ ਗ੍ਰਾਹਨਾਂ ਕਈ ਮਾਤਾਂਗ ਛੋਡਿਆਂ ਅੇ ॥
 ਧੂਪਜੂ ਅਪਰ ਮਾਤਾਨਾ ਪਰਿਭਵ ਮੋਡਿਆਂ ਅੇ ॥੬॥
 ਮਣਾ ਕਈ ਜਲ ਬੂਝਿਆਂ ਹਰਿ ਓਧਾਰੋ ਅੇ ॥
 ਮੁੜ ਓਧਰੀ ਪਰਬਛਾ ਤਮੋ ਸਿਧਾਰੋ ਅੇ ॥੭॥
 ਹੁਂ ਤੋ ਭਕਿਤ ਭਾਵੇ ਸਤਿਗੁੰ ਅੇਕ ਸਵਾਮੀ ਅੇ ॥
 ਜਗਨਾਥਨਾ ਚਰਣਾਨੁ ਸ਼ਾਰਣਾ ਪਾਮੀ ਅੇ ॥੮॥

// ਅੱਠ // ੩ //

ਦੇਵ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹਵਾ ਪਰਬਛਾ ॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਏ ਵਰਾਹਨੁੰ ਝੁਪ ਧਰ੍ਹੁੰ ॥੧॥
 ਜੇਹ ਸ਼ਰਣਾ ਮਾਂਹੇ ਲਭਿਯੁੰ ਆਕਾਸਾ ਅੇ ॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਜ ਲਸੁ ਰੇ ਜੈਸੇ ਨਿਧਾਨਾ ਮਾਂਹੇ ॥੨॥
 ਪਵਨ ਲਸੋ ਰੇ ਜੈਸੇ ਥਾਸ ਮੋੜਾਰ ਅੇ ॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਾਰਤੁੰ ਜਲ ਲਸੁ ਖਰੀਅ ਮਾਂਹੇ ॥੩॥

નભ શશી સંભવ્યા કાઢને અંકોર એ ॥
 હરિ હરિ તર્હી એ હું સ્વામીજુએ ઓધરી ॥૪ ॥
 // વલ્લએ //

ઓધરી	દેવ	દચાલ	નાયક । ભક્ત	વણ્ણલ	શૂકરે ॥
બ્રહ્મા	શંકર	નહિ	જહિયે । સૃષ્ટસુ		સચરાચરે ॥૫॥
વિશ્વ	કરતા	વિશ્વ	હરતા । નાથ		પરમાનંદ ॥
વાસુદેવ	મુકુંદ		ગરુઆ । કૃષ્ણા	હરિ	ગોવિંદ ॥૬॥

// અર્થ //૪//

માહરે વર નથી અવર એહજ વિના । હરિ હરિ ઓધરી જેણો હું તેહ વરણ ॥
 અમો મન વસીયો છે એહ વર ગોવિંદ । હરિ હરિ તો મુજ ગોવિંદ એહ વિચાર ॥૧॥
 દૈત્ય સંકષ્ઠી છોડવી જેણો યે । હરિ હરિ સોલ સહસ વર્યા તેહ વરણ ॥
 બ્રહ્મા નારદ અધિ હરખે ઊલટિયા એ । હરિ હરિ બ્રહ્માએ સમરિયા સપત અધિ ॥૨॥

// વલ્લએ //

સપત	સમરા	મુનિવરા । મન	હવો	હરખ	અપાર ॥
આવીએ	મુનિવર	લગન લીધું । જોચો		મેલ	વિચાર ॥૧॥

ਛਰਖੇ ਤੇ ਹੋਥ ਰੇ ਹਥੋਲਕਾਂ । ਮਲਿਆ ਤੇ ਸੀਥਲ ਬਛਾਂਕ ॥
ਈਨਕ੍ਰ ਚੰਕ੍ਰ ਨਾਰੇਨਕ੍ਰ ਮਲਿਆ । ਮਲੀ ਸ਼ਕਿਤ ਚਾਮੁੰਕ ॥੨॥

// ਅੴੴ // ੫ //

ਜੁਰੇ ਏਕਾਦਸੀ ਮਦਸੁਦਨੀ ਅੇ ॥
ਤੇਣੇ ਦਿਵਸ ਵਿਵਾਹ ਸੇ ਮੇਦਨੀ ਅੇ ॥੧॥
ਤਹਾਂ ਸਾਂਤ ਸਹੁਨੇ ਹੋਥ ਨੋਤਰਾਂ ਅੇ ॥
ਅਹਵਾ ਵਿਵਾਹਨਾ ਜੀਪਜੇ ਸਾਂਤਰਾਂ ਅੇ ॥੨॥
ਚਢੋ ਝੂਲੇਕੇ ਹੋਥ ਬਹੁ ਵਾਰਣਾਂ ਅੇ ॥
ਬਛਾਂਕ ਬਾਂਧੋਨੇ ਤਰਿਥਾ ਤੋਰਣਾਂ ਅੇ ॥੩॥
ਤਹਾਂ ਧੇਰ ਧੇਰ ਗੂਡਿਥੋ ਉਛਲੇ ਅੇ ॥
ਤਹਾਂ ਸੁਰਨਰ ਧਵਲ ਦੇ ਅਤਿ ਭਲਾ ਅੇ ॥੪॥
ਤਹਾਂ ਪੰਚ ਸ਼ਬਦ ਧਨ ਵਾਜੁਥਾਂ ਅੇ ॥
ਮਲਾ ਸੁਰਨਰ ਤ੍ਰਿਭੁਵਨ ਰਾਜੁਥਾਂ ਅੇ ॥੫॥
ਹਰਿਨੀ ਜਾਨ ਆਵੀ ਰਗਿਥਾਮਣੀ ਅੇ ॥
ਅਤਿ ਛਰਖੇ ਤੇ ਮਾਗੇ ਵਧਾਮਣੀ ਅੇ ॥੬॥

ਤਣਾਂ ਫੂਲ ਤੰਬੋਣ ਸਾਮੈਚੁ ਹੋਥ ਅੇ ॥
 ਤਣਾਂ ਅਪਸਰਾ ਨਾਚੇ ਓਚਲਿਵ ਹੋਥ ਅੇ ॥੭॥
 ਜੁਰੇ ਵਰ ਪੋਛੋਤੋ ਰੇ ਜਾਨੈਥਾਵਾਸ ਅੇ ॥
 ਗੋਰ ਵਰਜੁਨੁੰ ਗੋਤ੍ਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ ਅੇ ॥੮॥
 ਤਣਾਂ ਘਡਿਯੁੰ ਲਗਨ ਅਖੀਅੇ ਸਾਧਿਯੁੰ ਅੇ ॥
 ਵਰੇ ਯੂਪ ਭਰੀ ਸਰਵੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਅੇ ॥੯॥
 ਹਵੇ ਲਾਡੀਨੇ ਮੋਕਲੋ ਸੁਖਡੀ ਅੇ ॥
 ਜਮ ਲਗਨ ਘਡੀ ਰੇ ਹੋਥ ਢੂਂਕਕੀ ਅੇ ॥੧੦॥
 ਵਰ ਅਸਵਾਰ ਥਈਨੇ ਸਾਂਚਰੋ ਅੇ ॥
 ਲਕਥ ਕੋਠ ਬੁਛਾਂਡਸੁ ਪਰਵਰੋ ਅੇ ॥੧੧॥
 ਜੁਰੇ ਤੋਰਣੇ ਹੋਥ ਛੇ ਪੌਕਣਾਂ ਅੇ ॥
 ਵਰ ਪਰਬਲ ਲੀਜੇ ਓਵਾਰਣਾਂ ਅੇ ॥੧੨॥
 ਜੁਰੇ ਸਮੇਰਵਤੇ ਸਮੇਵਰਤੇ ਸਾਵਧਾਨ ਅੇ ॥
 ਮਧੁਪਈ ਹੋਥ ਬਹੁ ਅਰਦਾਨ ਅੇ ॥੧੩॥

ਤਣਾਂ ਲਾਡੀ ਅੰਤਰਪਟ ਰਹੀ ਅੇ ॥
ਵਰ ਲਗਨ ਸਬੇ ਕਨਿਆ ਕਰ ਗੁਹੀ ਅੇ ॥੧੪॥

// ਅ੮੯ //੬//

ਜੁਦੇ ਚੌਂਝੀ ਕੇਤੇ ਚੌਂਝੀ ਕੇਤੇ ਗੁੜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਅੇ ॥
ਕਰਤਮ ਚੌਂਝੀ ਕਰਤਮ ਚੌਂਝੀ ਨਹਿਨੇ ਆਵਾਰ ਅੇ ॥੧॥
ਸੂਤ੍ਰਧਾਰਾ ਸੂਤ੍ਰਧਾਰਾ ਸੂਧ ਬੂਧ ਕਰੋਨੀ ਧੇਰੀ ਅੇ ॥
ਆਏ ਚਾਰ ਅੰਗ ਤਣੀ ਕਰੋ ਚੌਂਝੀ ਅੇ ॥੨॥
ਰਤਨ ਸਿੰਘਾਸਨ ਨਿਘੰਟ ਵਿਸ਼ਾਸ ਅੇ ॥
ਵਰਕਨਿਆ ਬੇਠਾਂ ਮਨ ਅਤਿ ਰੇ ਉਲਾਸ ਅੇ ॥੩॥
ਬੁਛਾ ਵਿਸ਼ਾਨਰ ਕਰਮ ਹੋਮਾਯ ਅੇ ॥
ਸ਼ਤਲਕਾ ਬੁਛਾਂਤ ਨਿ਷ਕਭ ਥਾਧ ਅੇ ॥੪॥
ਕਾਲ ਪਚੀਨੇ ਕੰਸਾਰ ਨੀਪਾਯੋ ਅੇ ॥
ਸੰਤੋ ਪੀਰਸੇ ਸੰਤੋ ਪੀਰਸੇ ਆਰੋਗੇ ਵਰਚਾਧ ਅੇ ॥੫॥
ਸਮਰਣਾ ਘੂਤ ਜਪ ਉਪਰ ਨਾਮੁ ਅੇ ॥
ਕਨਿਆ ਸਹਿਤ ਵਰ ਤੁਪਤ ਪਾਮੁ ਅੇ ॥੬॥

સરજુથા જેણો ગૃહ સુર લોકપાલ એ ॥
 તેહ તણી સેવા કરે દશે દિક્ષપાલ એ ॥૭॥
 ધૂપજી જેણો સ્થાપિથા તેહસુ નિહાલો એ ॥
 સંજમની તણો વેહેપાર ટાલો એ ॥૮॥
 દંપતી વરતિથાં મંગલ ચાર એ ॥
 શત લક્ષ બ્રહ્માંડ લીધેલાં પાર એ ॥૯॥
 વિનવે આતમા શબ્દ બ્રહ્મ એ ॥
 વર અવિધારો હરિ પરબ્રહ્મ એ ॥૧૦॥
 સ્થાવર જંગમ વ્યાપક રાય એ ॥
 તમો પરણથા અમને કરો ને પક્ષોથો એ ॥૧૧॥
 હું કરું મેં હોય એમ વગૂતો એ ॥
 ખાય ચાર ગર્ભ કંપ માંહે ખૂંતો એ ॥૧૨॥
 તું સદાય છે તુંહજ હોય એ ॥
 હું નથી નિશ્ચે એક તુંહજ હોય એક ॥૧૩॥
 કર જોડી સ્વામીજી એટલું ભાગું એ ॥
 તમો પરણથા સહુ નિર્મખ ભાગું એ ॥૧૪॥

ਅਣਾਪਰ ਸ਼ਾਨਦ ਬਛਿਸੁ ਮਾਗੁਂ ਅੇ ॥
 ਹੁਂ ਨਥੀ ਨਿਥੇ ਅੇਕ ਤੁਹਾਂ ਆਗੇ ਅੇ ॥੧੫॥
 ਗੋਰਨੇ ਝੋਈ ਅੇ ਵਾਣੀਅ ਗਾਥ ਅੇ ॥
 ਆਪੀ ਕੀਧੁਂ ਸਹੁ ਰਖਿਆਤ ਥਾਅੇ ਅੇ ॥੧੬॥
 ਚੋਰਾਸੀ ਲਕ਼ ਭੂਰ ਦਾਨਨੀ ਜੁਗਤ ਅੇ ॥
 ਤੇਹਨੇ ਆਪੀ ਦਕ਼ਾਣਾ ਮੁਗਤ ਅੇ ॥੧੭॥
 ਹਿਰਿ ਹਰ ਬਛਾ ਤੇਤੀਸ ਕੋਡ ਅੇ ॥
 ਪ੍ਰ੍ਹਜੈ ਰੇ ਸਹੁ ਬਛਾਂਡਨੀ ਕੋਡ ਅੇ ॥੧੮॥
 ਕਰੇ ਓਵਾਰਣਾਂ ਸੁਰਨਰ ਲੋਕ ਅੇ ॥
 ਆਜ ਭਾਗਯੋ ਮਨ ਮੋਟੋ ਅੇ ਸ਼ੋਕ ਅੇ ॥੧੯॥
 ਓਚਲਿਵ ਮੰਗਲ ਹਰਖ ਅਪਾਰ ਅੇ ॥
 ਬਛਾਂਡ ਵਰਤਯੋ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਅੇ ॥੨੦॥

// ਅ੩੯ // ੭ //

ਜੁਰੇ ਵਰਕਨਿਆ ਪਰਣੀਨੇ ਸੰਚਿਰਾ ਅੇ । ਪਰਬਛ ਧਰਤੀ ਉਛੰਗ ਅੇ ॥੧॥
 ਲੇਈਨੇ ਸਤ ਰੇ ਘੋਡੇ ਚਢਿਯੋ । ਇਵਿਥ ਬਛ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅੇ ॥੨॥

ਮੈਲਾਵੋ ਤੇ ਅਤਿ ਰੇ ਸੋਹਾਮਣਾਂ । ਭਗਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਿਧਤ ਅੇ ॥੩॥
 ਕਸਭਾ ਦਚਾ ਵਾਸਨਾ ਜਾਂਦਰਣੀ । ਕੀਰਿ ਸ੍ਰਭੂਤਿ ਸਤਵ ਅੇ ॥੪॥
 ਵਿਧਾ ਚੌਦ ਸੇਵਾ ਕਰੈ । ਮੁਨਿਵਰ ਜੋਗੀਨੇ ਦੁਰਲਬ ਅੇ ॥੫॥
 ਚੰਕ੍ਰ ਸੂਰਜ ਰੇ ਸੇਵਾ ਕਰੈ । ਧਰ्म ਵਿਚਾਰੇ ਪਰਮਾਰਥ ਅੇ ॥੬॥
 ਪੰਚ ਸ਼ਾਨ੍ਦ ਰੇ ਰਗਿਚਾਮਣਾ । ਵਾਜੇ ਵਾਜੇ ਵਿਵਿਧ ਮਰਦੰਗ ਅੇ ॥੭॥
 ਤ੍ਰਿਗ ਯਜੂ ਸਾਮ ਰੇ ਗਾਚਨ ਕਰੈ । ਹਵੇ ਵਰ ਚਾਲਿਥਾ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਅੇ ॥੮॥
 ਝਾਨ ਵਰ ਉਪਰ ਛਤ੍ਰ ਧਰੈ । ਆਤਮਾ ਕਰੈ ਛੇ ਕਲਿਆਣ ਅੇ ॥੯॥
 ਸੰਤੋਖ ਵੈਰਾਗ ਚਮਰ ਢਾਲੇ । ਹਵੇ ਵਰ ਚਾਲਿਥੋ ਠਾਮ ਅੇ ॥੧੦॥
 ਪਰਮ ਪਦ ਮੰਦਿਰ ਆਪਣੇ । ਵੋਲਾਂ ਵੋਲਾਂ ਬਲਿਆਂਡਨੀ ਕੋਡ ਅੇ ॥੧੧॥
 ਵਰ ਚਾਲਿਥੋ ਵੈਕੁੰਠ ਉਫ਼ਰੋ । ਤੇ ਪਦ ਸੀਅਲ ਅਗਮ੍ਯ ਅੇ ॥੧੨॥
 ਪੋਛੋਤੋ ਵਰ ਪਰਮ ਪਦ ਮੰਦਿਰ ਆਪਣੇ । ਜਣਾਂ ਰਾਜਾਂ ਛਹਿ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਅੇ ॥੧੩॥

॥ ਅ੫੬ ॥੮॥

ਨਿਰੰਜਨ ਪਦ ਤੇ ਪਾਮਿਚੁੰ । ਵਰ ਆਵਿਥੋ ਲਾਡੀ ਲੇਈ ਅੇ ॥੧॥
 ਅਨੋਪਮ ਰੇ ਮੰਦਿਰ ਤੇਹ । ਅਗੋਚਰ ਰੇ ਧਾਨ ਨੇ ਧੇਅੇ ॥੨॥
 ਜੋਗੇਥਰ ਸਨਕਾਇਕ ਜੇਹ । ਵਰੇ ਸਹੁ ਤੇਥੇ ਪਦੇ ਆਈਉ ॥੩॥

॥ ਅ੫੬ ॥੯॥

ਨਿਰੰਜਨ ਪਦ ਰਗਿਆਮਣੁਂ । ਜਹਾਂ ਨਥੀ ਅਰੇ ਝੁਪਨੇ ਨਾਮ ॥੧॥
 ਜਹਾਂ ਨਥੀ ਅਰੇ ਕੋਧਨੇ ਕਾਮ । ਜਹਾਂ ਨਥੀ ਅਰੇ ਜਨਮਨੇ ਮੂਤ ॥੨॥
 ਜਹਾਂ ਨਥੀ ਅਰੇ ਮੋਹ ਅਸਤਿਥ । ਜਹਾਂ ਨਥੀ ਅਰੇ ਦਿਵਸਨੇ ਰਾਤ ॥੩॥
 ਜਹਾਂ ਨਥੀ ਅਰੇ ਸ਼ੋਕਨੀ ਜਾਤ । ਸਦੋਦਿਤ ਕੇਵਲ ਤੇਜ ਛੇ ॥੪॥

॥ ਅਠ ॥ ੧੦੧ ॥

ਨਿਰੰਜਨ ਪਦ ਸੋਹਾਮਣੁਂ । ਵਿਵਕਿਤ ਰੇ ਤ੍ਰਣੇ ਤਾਪ ॥
 ਵਿਵਕਿਤ ਖਟ ਉਰਮੀਨਾ ਪਾਪ । ॥੧॥
 ਨਿਰੰਤਰ ਰੇ ਸੁਖ ਤਣੋ ਵਾਸ । ਆਰਾਹੀਓ ਰੇ ਸ਼੍ਰੀ ਲਕਖੀ ਨਿਵਾਸ ॥
 ਵਰੇ ਸਹੁ ਤਣੋ ਪਦੇ ਆਖਿਅਥੁਂ । ॥੨॥

॥ ਅਠ ॥ ੧੦੨ ॥

ਵਰ ਪਰਣੀ ਘੇਰ ਆਪਿਥੋ । ਭਲੇ ਆਪਿਥੋ ਰੇ ਹਰਿ ਪਰਭਾਣ ॥੧॥
 ਸਹਿਤ ਛੇ ਰੇ ਹਰਿਹਰ ਬਲਾ । ਸਹਿਤ ਛੇ ਰੇ ਸੁਰਮੁਨਿ ਈਨਕ੍ਰ ॥੨॥
 ਸਹਿਤ ਛੇ ਰੇ ਨਾਗ ਨਰੇਨਕ੍ਰ । ਸਹਿਤ ਛੇ ਰੇ ਕੋਟਿ ਬਲਾਂਡ ॥੩॥
 ਸਮ ਛੀਪ ਬੁਵਨ ਨਵ ਖੰਡਮੌਂ । ਸੁਖੇ ਸਹੁ ਘੇਰ ਆਵੀ ਰਹੁਂ ॥੪॥

॥ ਅਠ ॥ ੧੦੩ ॥

ਅਤਿ ਦੁ:ਖ ਛੂਟਥਾਂ ਰੇ ਸਹੁ ਸੁਖੀ। ਸੁਖ ਲਾਧੁ ਰੇ ਗਈ ਕਲਪਨਾ ॥੧॥
 ਸ਼ੰਕਣ ਭਾਗਾਂ ਰੇ ਗਈ ਕਲਪਨਾ। ਉਲਟੀਓ ਰੇ ਅਤਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥੨॥
 ਦੇਵ ਢੀਠਾ ਰੇ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅਚ੍ਯੁਤਾਨੰਦ। ਸੰਤ ਤਣਾਂ ਸਹੁ ਛਰਖਿਆ ॥੩॥

॥ ਅੴ ॥ ੨੩॥

ਜੁਰੇ ਬੁਛਿ ਸਨਾਤਨ ਸੀਥਲੁ। ਜਾਂਛਾ ਕੇਵਲ ਰੇ ਛਰਖ ਅਪਾਰ ॥੧॥
 ਈਕੋਤਰ ਰੇ ਸੰਤ ਉਛਾਹ। ਨਿਰੰਤਰ ਰੇ ਧਾਈਓ ਧਾਮ ॥੨॥
 ਚਰਾਚਰ ਰੇ ਜੁਗ ਅੇਛਝ ਕਾਮ। ਧਣੀ ਸਹੁ ਓਕ ਕਡੀ ਰਹੁੰ ॥੩॥

॥ ਅੴ ॥ ੨੪॥

ਕਵਿ ਮਾਂਣੇ ਆਵੀਨੇ ਬੋਲਿਆ। ਅਨੋਪਮ ਰੇ ਆਤਮਾਰਾਮ ॥੧॥
 ਧਣੀ ਧਣੀ ਰੇ ਛਾਵੇ ਕਰਸੇ ਕਾਮ। ਜੇ ਗਾਸੇ ਰੇ ਪ੍ਰਥਵੀਨੋ ਵਿਵਾਹ ॥੨॥
 ਜੇ ਸਾਂਭਲਸੇ ਰੇ ਪ੍ਰਥਵੀਨੋ ਵਿਵਾਹ। ਜੇ ਰੇ ਝੀਲਸੇ ਪਰਬ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਵਾਹ ॥੩॥
 ਝੀਲਿਆ ਝੀਲਿਆ ਰੇ ਪਰਬ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਵਾਹ। ਸ਼੍ਰੀ ਪਾਖਨਾਭ ਪਸਾਵਲੇ ॥੪॥

॥ ਆਏ ॥ ੧੫॥

॥ ਈਤਿ ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਥਵੀ ਧੋਣ ਸੰਪੂਰਿ ॥੧੭॥

॥ અથ શ્રી વડું ધોળ ॥૧૮॥

દેવ અનોપમ એક પરમાત્મા । હરિ હરિ આત્મા કેસો સ્વામી તુહ ધણી એ ॥૧॥
 વિષણુ ગોવિંદ નારાયણ રામકૃષ્ણા । હરિ હરિ નામ સર્વે પરબ્રહ્મ તણા એ ॥૨॥
 પ્રાણ તું આપ વિચારીને ભાંજને । હરિ હરિ ગાજને પરબ્રહ્મ જપ કરી એ ॥૩॥
 એહજ પરમારથ એહજ જ્ઞાન એ । હરિ હરિ ધ્યાન જે પરબ્રહ્મ નામનું એ ॥૪॥
 // વલ્લણ//

પરબ્રહ્મ ગરૂઓ નામ । સતકર્મનું નિજ ઠામ ॥૫॥
 મુનિ સિદ્ધ ધાએ ધ્યાન । જોગેન્દ્ર જુવે જ્ઞાન ॥૬॥
 વિધિ શંખ ઉત્પતકાર । નવ લહે તે જસ પાર ॥૭॥
 // વલ્લણ//

નવ લહે તે જસ પાર સ્વામી । પેર ન લાભે તેહ તણી ॥૮॥
 પરમ પુરુષ અચંત અવિગત । એક તું સ્વઅ ધણી ॥૯॥
 // અદ્રદ ॥૧॥

ચારે ખાણો ભખ્યો અનેક વાર એ ॥
 હરિ હરિ સાર ન લાધ્યું સ્વામી મુગતનાથ ॥૧॥

જેહ પરમાણું છે તેજ રહ્યું વ્યાપી એ ॥
 હરિ હરિ હરિહર બહાદિક લગી એ ॥૨॥
 તેહ સમર્થ વિના કબહૂ ન છૂટિયે ॥
 હરિ હરિ આતમા બાંધ્યો સ્વાભી નિબિડ બંધ એ ॥૩॥
 ઝૃપ નહિ જસ જાતને ભાત એ ॥
 હરિ હરિ રાત દિવસ નહિ જેહને એ ॥૪॥
 // વલણ//

નહિ જેહને દિન રાત | તું તેજ મંત્ર આરાધ ॥૫॥
 નહિ જેહને જુગ કલપ | તેહ તણું વડું સલપ ॥૬॥
 જેહ થકી હવો તું પ્રાણ | તે કરું વચન વલાણ ॥૭॥
 // વલણ//

તે કરું વચન વલાણ | સમર્થ સબલ હરિ સેવ્યા નહિ ॥૮॥
 તાત ભક્ત જેહ ન હોય | પુત્ર વંઠો તે સહી ॥૯॥
 // અદ્દ//૨//

ચંદ્ર સૂરજ તપે જેહને આદેશ એ ॥
 હરિ હરિ વેષ કેસા કહુ તેહ તણા એ ॥૧॥

ધરતી આકાશ છે જેહને આધાર એ ॥
 હરિ હરિ પાર હોય રે કેમ તેહ તણો એ ॥૨॥
 // વલણ//

તેહ તણો રે કેમ હોય પાર । હરિ તેહજ દશો અવતારાાંના ॥
 રવિ ચંદ્ર રહ્યા આદેશ । કેમ કહું તેહના વેષાાંના ॥
 સર્વ વિખે તજ મૂરખ । કાં વિસર્યો ભવ દુઃખાાપા ॥
 // વલણ//

કાં વિસર્યો ભવ દુઃખ । સંકષ સમરે એક ગોવિંદ ॥૬॥
 બ્રહ્મ શંકર જેહ સ્થાપે । રાજ દે તે ઈન્દ્રાાંના ॥
 // અરદ ॥૩॥

બ્રહ્માંડ કોડ રહ્યાં જેહને બોલે એ । હરિ હરિ તોલ હોય રે કેમ તેહ તણો એ ॥૧॥
 સ્થાપર જગંગમ વ્યાપિયું તેજ એ । હરિ હરિ હેજ કરો રે કેવળ સંતસુ એ ॥૨॥
 // વલણ//

સંતસુ રમે અતિ હેજ । સર્વ ઝૃપ વ્યાપક તેજ ॥૩॥
 બ્રહ્માંડ રાખ્યા બોલ । બીજો નથી કો એ તોલાાંના ॥
 તેહ તણા ધાવોની ચરણા । રહો વરણ ધર્મ આચરણાાપા ॥

ਰਣੋ ਵਰਣਾ ਧਰ्म ਆਚਰਣਾ। ਆਦਰ ਏਕ ਵਿ਷ਣੁ ਵਚਨ ਭਣੀ ॥੫॥
ਪਾਪ ਪੁਣਥ ਮਾ ਛਬੇਸ ਅਣੀ ਪੇਰ। ਛੂਟੀਸ ਵੇਦਨਾ ਭਵਤਣੀ ॥੬॥

॥ ਅੴ ॥੪॥

ਸ਼ਾਨ੍ਦ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰੇ ਪਰਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸ਼ੁੰ ਰਾਤੋ ਅੇ। ਹਉ ਹਉ ਮਾਤੋ ਅੇ ਤਾਹਾ ਨਾਮ ਸ਼ੁੰ ਅੇ ॥੧॥
ਅਵਿਗਤ ਦੇਵ ਅਨੰਤ ਨਿਰੰਜਨ। ਹਉ ਹਉ ਭਵਭਾਵ ਭੰਜਨ ਸ਼੍ਰੀਵਾਸੁਦੇਵ ॥੨॥

॥ ਵਲਖੇ ॥

ਭਵ ਨਕਿ ਟਾਲੇ ਭਕਤ। ਪਰਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੇ ਅਵਿਗਤ ॥੩॥
ਜਗ ਘਡੇ ਭਾਜੇ ਜੇਹ। ਨਵ ਲਹੈ ਕੋਣਾ ਪੇਰ ਤੇਹ ॥੪॥
ਜੇਹਨੇ ਨਥੀ ਕੋਣਾ ਭੇਦ। ਜਸ ਵਚਨ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ॥੫॥

॥ ਵਲਖੇ ॥

ਜਸ ਵਚਨ ਚਾਰੇ ਵੇਦ। ਮਾਰਗ ਮੂਲਗੇ ਮਾ ਛਾਂਦ ॥੬॥
ਕਰਤਮ ਦਰਸਨ ਉਪਟ ਭੂਲੋ। ਨਕਿ ਕਾਂ ਪਡੇ ਮੂਢ ਅਆਣਾ ॥੭॥

॥ ਅੴ ॥੫॥

ਅਵਿਗਤ ਚੈਤਨ ਰਸ ਜੇਣੋ ਪੀਧੋ ਅੇ। ਹਉ ਹਉ ਦੀਧੋ ਅੇ ਕਾਲਨੇ ਸ਼ੀਸ਼ ਪਗ ॥੧॥
ਧਾਗ ਦਾਨ ਤਪ ਤੀਰਥ ਪ੍ਰਤ ਮੰਤ੍ਰ। ਹਉ ਹਉ ਪਰਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਾਮੇ ਸੇਵਾ ਕਾਰੇ ਅੇ ॥੨॥

॥ ਵਲਖੇ ॥

ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਸਰੋ ਨਾਮ । ਤੇਹ ਤਥੁਂ ਫਲ ਪਾਮ ॥੩॥
 ਫਲ ਸਾਂਪ ਤੇ ਪਰਬੁਛਾ । ਅੇਮ ਆਪ ਕੁ ਨਿ਷ਕ ਰੰਗ ॥੪॥
 ਮਨ ਧਾਚ ਮਨ ਅਤੀਤ । ਅੇਮ ਝੀਟ ਭਵਭਾਚ ਭੀਤ ॥੫॥

// ਵਲਖ//

ਅੇਮ ਝੀਟ ਭਵ ਭਾਚ ਭੀਤ। ਸੇਵੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਛੋਚ ਜੇ ਮਨ ਤਣੀ ॥੬॥
 ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਨੰਗ ਮਤਸਰਾ ਕੋਪ ਮਦ ਵੈਰੀ ਛਣੀ ॥੭॥

// ਅੱਠ //੯//

ਅਵਿਗਤ ਚੈਤਨ ਜੇਹ ਨਵ ਲਾਧੁਂ ਓ। ਹਿਰਿ ਹਿਰਿ ਬਾਂਧੁਂ ਏ ਤਾਹੇਰਾ ਝੁਪ ਚੰਤ ॥੧॥
 ਧੁਪ ਸ਼ੁਕ ਨਾਰਦ ਏ ਸਹੁਅੇ ਸਥਾਪਿਥਾ। ਹਿਰਿ ਹਿਰਿ ਆਪਿਥੁਂ ਤੇਹਨੇ ਅਵਿਚਲ ਠਾਮ ॥੨॥

// ਵਲਖ//

ਆਪਿਥੁਂ ਅਵਿਚਲ ਠਾਮ। ਜੇਣੋ ਜਪਥੁਂ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ॥੩॥
 ਹਿਰਿ ਝੁਣਾ ਕੇ ਸ਼ਾਪ ਰਾਮ। ਅੇਮ ਜੇਹਨਾ ਛੇ ਬਹੁ ਨਾਮ ॥੪॥
 ਜੇਹਨੁੰ ਨਿਸ਼ਚਲ ਰਾਜ। ਤੇਹਨੇ ਨਥੀ ਕੋਣਾ ਕਾਜ ॥੫॥

// ਵਲਖ//

ਤੇਹਨੇ ਨਥੀ ਕੋਣਾ ਕਾਜ। ਪ੍ਰਾਰੰਥ ਭਕਤ ਮਨਨੀ ਰਾਖੇ ॥੬॥
 ਗੁਣ ਕਥਾ ਰਸ ਦਾਨ ਕਾਰਣਾ ਅਵਤਰੇ ਓ ਭਾਖੇ ॥੭॥

// ૫૬ // ૭ //

કર્મ તણો ભય તહાં લગી હુતો એ । હરિ હરિ જહાં લગી તુજ થકી વેગલો એ॥૧॥
પ્રકૃતિ નકે જીવ સંચારિયો । હરિ હરિ ભારિયો કર્મની કોડાણ કોડ॥૨॥

// વદ્રણ//

કોટી કર્મ ભારો ચંત । નવ ઓલગા બલવંતા॥૩॥
જેહના ખરા છે ન્યાય । શ્રુતિ શાસ્ત્રે કીધા ઠામા॥૪॥
તેણે ન્યાયે ના રહ્યા જેહ । જમ હાથ સૌખ્યા તેહા॥૫॥

// વદ્રણ//

જમ હાથ સૌખ્યા તેહ । કર્મે નક્ક છે બહુ કાલા॥૬॥
વિવિધ વિવિધ દુઃખ સહે નિરંતર । જીવ ખેલે તે આલા॥૭॥

// ૫૬ // ૮ //

ઓણો અજ્ઞાન લોચન તેજ છાહિયું ॥
હરિ હરિ ઘર ભૂલ્યો વન કૂએ અંધ પડયો એ ॥૧॥
વશિયર કાલે તેહજ તહાં કસ્તિયો એ ॥
હરિ હરિ ઊલટો વલી તેણે મુખ પડચો એ ॥૨॥

// વદ્રણ//

ਮੁਖ ਪਕਚੋ ਪੁਨਰਧਿ ਮੰਦ । ਵਣਾਸਤੁੰ ਨ ਦੇਖੇ ਅੰਧ ॥੩॥
 ਮਨ ਮੇਹੇਲ ਅਧਰ ਵਿਚਾਰ । ਲੇ ਜੇਥੋ ਹੋਚ ਭਵਪਾਰ ॥੪॥
 ਸੁਖ ਥੋਡਲੁੰ ਮਨ ਛਾਂਦ । ਪਰਬ੍ਰਹਿਸੁ ਰਤ ਮਾਂਦ ॥੫॥
 // ਵਲਈ //

ਪਰਬ੍ਰਹਿਸੁ ਰਤ ਮਾਂਦ ਅਣਨਿਸ਼ । ਭਕਤ ਦਿਆਨਮੇਂ ਨਾ ਚੂਕ ॥੬॥
 ਅਚਲ ਸੁਖ ਵਿਸ਼ਾਮ ਪਾਮੀਸ । ਪ੍ਰਕੂਤਿ ਸੰਗਤ ਮੂਕ ॥੭॥
 // ਅ੮੯ //੮//

ਮਦਵਿ਷ੇ ਧਾਰੇ ਏ ਚੈਤਨ ਛਾਰੇ ਏ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਹਨੇ ਘਰ ਕਮ ਸਾਂਬਰੇ ਏ ॥੧॥
 ਸਦਗੁਰਾਗਾਲੀ ਵਿਚਿਧਰ ਖੀਤਿਆਏ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਤਮਾ ਅੰਧ ਜਗਾਵਿਧੋ ਏ ॥੨॥
 // ਵਲਈ //

ਅੰਧ ਜਗਾਵਿਧੋ ਤੇਥੋ ਤਾਲ । ਜੇ ਛਟੋ ਮੋਹ ਜੁ ਵਾਲ ॥੩॥
 ਧਨ ਮੇਲਵਵਾ ਕਾਂਈ ਲੋਭ । ਹਵੋ ਅਨੇਕ ਆਗੇ ਕ਼ੋਭ ॥੪॥
 ਸੁਤ ਕਲਤ੍ਰ ਬੰਧਵ ਮੋਹ । ਹਵੋ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਵਿਛੋਹ ॥੫॥
 // ਵਲਈ //

ਹਵੋ ਅਨੇਕਵਾਰ ਵਿਛੋਹ । ਆਗੇ ਮਨਮਾਂ ਧਰੇ ਸੰਸਾਰ ॥੬॥
 ਵਲੀ ਵਲੀ ਜੇ ਹੋਚ ਨੇ ਝੀਟੇ । ਤੇਮਾਂ ਸੋ ਛੇ ਸਾਰ ॥੭॥

॥ આદ ॥ ૧૦ ॥

બાપનો મોકલ્યો ગારુડી આવિથો ॥
 હરિ હરિ જ્ઞાન ઓખદીએ વખ નિગમું એ ॥૧॥
 સંત સંગત તણી અંજન શલાકા એ ॥
 હરિ હરિ નિરભલી દ્વારા તત્ક્ષણ હવી એ ॥૨॥

॥ વલણ ॥

નિરભલી	તત્ક્ષણ	દ્વારા	સંત	વચન	અમૃત	વૃષ્ટિ ॥ ૩ ॥
વર	ઓખદ	પરબ્રહ્મ	જોગ	જેણો	નિગમા	ભવરોગ ॥ ૪ ॥
ઉપદેશ	પરબ્રહ્મ	દ્યાન	પરભાત	ઊગ્યો	ભાણ	॥ ૫ ॥

॥ વલણ ॥

પરભાત	ઊગ્યો	ભાણ	અનોપમ	ગઈ	મોહમાં	રાત ॥ ૬ ॥
આશ	ઇંડી	શરણ	પામી	મૂકી	તુંમાં	વાત ॥ ૭ ॥

॥ આદ ॥ ૧૧ ॥

તમો તો સદાય છો હુંચ નથી એકવાર । હરિ હરિ એછ પણું મોહ પામીયો ॥૧॥
 પરવડો કરીને કૂપથી કાઢ્યો । હરિ હરિ વાટ દેખાડી ઘેર મોકલ્યો એ ॥૨॥

॥ વલણ ॥

ધેર મોકદ્યો સો અજાણા । નિરમલો કરીને પ્રાણા ॥૩॥
 પરમાત્મા છે રામ । તહાં આત્માનો વિશ્રાંમા ॥૪॥
 એમ એક લાગ્યો રંગ । નીપનો અંતર બંગ ॥૫॥
 // વદ્દણ ॥

નીપનો અંતર બંગ એણી પેર । હવો તું પરબ્રહ્મ ॥૬॥
 હણયો હું જેમ કીટ ભમરી । દ્યાન શીતિ તમ ॥૭॥
 // અદ્દ ॥૭૨॥

સમરણ દ્યાન ચૈતન રસ લીનો એ ॥
 હરિ હરિ આવે એ ગૌ જમ વાણું એ ॥૧॥
 નામનો બાંધ્યો હરિ આપણાપે આવે એ ॥
 હરિ હરિ ભક્ત ન મેહેલે સ્વામી વણસંતો એ ॥૨॥
 // વદ્દણ ॥

વણસંતો છે ભવ સાથ । તહાં ભક્ત જ મલા નાથ ॥૩॥
 તું ભક્ત વણ્ણલ રામ । સત્યાર્થ તારું નામ ॥૪॥
 પ્રકૃતિસુ મન છેખ । એમ નિત નવા તુજ વેખ ॥૫॥
 // વદ્દણ ॥

ਗਿਤਥ ਨਵਾ ਤੁਝ ਪੇਖ । ਨਾਮੇ ਸੇਵ ਦੇਵ ਮੌਰਾਰ ॥੫॥
ਭਕਤ ਜਾਣੀ ਨੇ ਜੇ ਨਵ ਉਧੇਰੇ । ਤੇ ਅੇਕਲੋ ਸੰਸਾਰ ॥੬॥

॥ ਆਇ ॥ ੧੩ ॥

ਮਾਣੋਕ ਮੌਤੀ ਸੁਵਈ ਮੰਡਿਤ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਚੰਦਨ ਕੁਸੁਮ ਰੀਝੇ ਨਹਿ ਅੇ ॥੧॥
ਗਿਤੇ ਨਾਏ ਸ਼੍ਰੁਤੇ ਜੇਹ ਨਵ ਰਾਚੇ ਅੇ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਚੇ ਅੇ ਪਣ ਭੋਲਵਾਅੇ ਨਹਿ ਅੇ ॥੨॥
ਤਾਹਾਪਣੇ ਭੋਲਾਪਣੇ ਜੇਹ ਨਵ ਰੀਝੇ ਅੇ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਹ ਕੇਮ ਕੀਜੇ ਵਸ਼ ਆਪਣੇ ਅੇ ॥੩॥

॥ ਵਲਈ ॥

ਤੇਹ ਕੇਮ ਕੀਜੇ ਵਸ਼ ਆਪ । ਜੇਹ ਬੁਛਾ ਸ਼ੰਕਰ ਨੋ ਬਾਪ ॥੪॥
ਤੇਹ ਤਾਣੀ ਸੁਰਤ ਛੇ ਅੇਮ । ਜਣਾਂ ਹੁੰਜ ਤਣਾਂ ਮੁੰਜ ਨਾਮ ॥੫॥
ਜਣਾਂ ਜਣਾਂ ਰੇ ਜਨ ਲੇ ਨਾਮ । ਤਣਾਂ ਤਣਾਂ ਤੇ ਮਾਰੋ ਠਾਮ ॥੬॥
ਤਣਾਂ ਤਣਾਂ ਤੇ ਮਾਰੋ ਠਾਮ । ਕੋਈ ਨ ਕਾਰੇ ਵਿਧਨ ਨੇ ਤ੍ਰਾਸ ॥੭॥
ਅੰਤ ਲਗੀ ਹਰਿਨਾਮ ਸੇਵੇ । ਦੇਓ ਅਨੋਪਮ ਵਾਸ ॥੮॥

॥ ਆਇ ॥ ੧੪ ॥

॥ ટૈકર ॥

(રાગ બ્રોડી)

રાત દિવસ એસો જાણીને અનુસરો ॥
 હરિ હરિ છાંડી સંસાર અ વણાસંતો અ ॥૧॥
 અણાવણાસંતો છે ઓક નારાયણ ॥
 હરિ હરિ જન્મ ભરણ જેણો સરજુયા અ ॥૨॥
 માનવ જન્મથી જેહ નવ છૂટયા અ ॥
 હરિ હરિ જન્મ અનેરે કચેમ છૂટસે અ ॥૩॥
 વિખયા વલુધો ને ઘર ધંધે વાહિયો ॥
 હરિ હરિ આલે ઉતામ ભવ નિગમું અ ॥૪॥
 વિખયા તજુને હેત આપણું ચિંતવું ॥
 હરિ હરિ ભક્ત અ પરબ્રહ્મ અનુસરો અ ॥૫॥
 ચતુખણી તણા ભાજને ઝૃપ અ ॥
 હરિ હરિ આદ અરૂપ ઓક તેહજ હોચ ॥૬॥
 સુર મુનિ માનવ સ્થાવર જંગમ ॥
 હરિ હરિ ભાજતાં કર્મ તુને નથી અ ॥૭॥

પાપ ધરમ જેણો મેહેલ્યાં સંસાર એ ॥
 હરિ હરિ કર્મ ધરમ તુને નવ છબે એ ॥૮॥
 જેણો વૈશ્વાનર ઊનો એ સરજિયો ॥
 હરિ હરિ તેહ ઊનમ કોણ સહી શકે એ ॥૯॥
 હિમ હિમાચલ જેણો નીપાથા ॥
 હરિ હરિ શીતલ ગુણ કેમ ઉપમીજે એ ॥૧૦॥
 આદ પવન જેણો મેહેલ્યો સંસાર એ ॥
 હરિ હરિ તેહ તેણું બલ છે અતિ ઘણું એ ॥૧૧॥
 જાન દીધું રે જેણો દેવ મહેશ્વર ॥
 હરિ હરિ જાન સેવા કરે તેહ તણી એ ॥૧૨॥
 ધર્મ આચાર સર્વે સત્ય ઉપર ॥
 હરિ હરિ અધિક બોલું રે પરબ્રહ્મ નામ ॥૧૩॥
 વેદ પુરાણ ઓમ બોલે છે વળી વળી ॥
 હરિ હરિ નામ તોલે રે નથી અપર ફલ ॥૧૪॥
 નામ મહિમા ફલ અંત ન લાલે એ ॥
 હરિ હરિ પ્રતીત ભાને ફલ પાભીએ એ ॥૧૫॥

ઓણો એ બોલે એ નિશ્ચે બાંધો એ ॥
 હરિ હરિ તો કાંઈ સાધો એ તપ કિયા એ ॥૧૫॥
 તુલસી એ નામ તિલક ગોપીચંદન ॥
 હરિ હરિ સંત સંગત સમું નથી અવર ફલ ॥૧૬॥
 શાસ્ત્રને બોલે એ નિશ્ચે આણો એ ॥
 હરિ હરિ ઓછું છાંડીને અધિક લ્યો એ ॥૧૭॥
 નામ નિઘંટ જહાં ચંત ન આવે એ ॥
 હરિ હરિ તો કેમ પામિયે પરમપદ ॥૧૮॥
 મંત્ર અદ્યાતમ ભૂકીને આપણું ॥
 હરિ હરિ નામ આપ્યું નિજ ભગતને એ ॥૨૦॥
 અવર સર્વે ઝઘડે વલગાડિયા ॥
 હરિ હરિ નામ પ્રતીત નથી જેહને એ ॥૨૧॥
 જેહને કર્મ સંચ્યું હોએ અતિ ઘણું ॥
 હરિ હરિ તેહને પ્રતીત નવ ઉપજે એ ॥૨૨॥
 કર્મ ખૂટચા વિના પ્રતીત ન ઉપજે ॥
 હરિ હરિ પ્રતીત પાખે રે વલી અવતરે એ ॥૨૩॥

જગ્મની કોડ પ્રત મંત્ર અદ્યાતમ ॥
 હરિ હરિ છેલે જગ્મ પ્રતીત છે એ ॥૨૪॥
 મન વલગાડચું પરબ્રહ્મ ધ્યાન એ ॥
 હરિ હરિ વિહિત કર્મ પરબ્રહ્મ હાથ એ ॥૨૫॥
 હુંચ ભાહણ નથી તુંચ તાહણ જ છે ॥
 હરિ હરિ કૃત્ય કર્મ સઘલાં સ્વામી તુજ હાથ એ ॥૨૬॥
 ઓમ કસે ન અડવું આપ ન લેખવું ॥
 હરિ હરિ સીઅલ નારાયણ પેખવું એ ॥૨૭॥
 સાચું એ નિશ્ચે તુહજ સ્વામી એ ॥
 હરિ હરિ વણાસતું જૂકું સઘલું ભાંજતું એ ॥૨૮॥
 ઓહ ધવલ જેહ કોઈ પઢીને વિચારે એ ॥
 હરિ હરિ તેહ ઝીટી પરબ્રહ્મ હોએ ॥૨૯॥
 અણાઇતો ભગત વિનતિ કરે સ્વામી એ ॥
 હરિ હરિ પામીએ શરણ શ્રીગુરુ તણું એ ॥૩૦॥
 ॥ ઈતિ શ્રી વઙું ધોળ સંપૂર્ણ ॥૧૮॥

॥ ਅਥ ਸ਼੍ਰੀ ਪਦਮ ਧੋਣ ॥੧੯॥

ਸ਼੍ਰੀਚ ਗੁਰੂ ਸਵਾਮੀਜੁ ਤਮੇ ਪਾਥੇ ਲਾਗੁਂ ਅੇ ॥
 ਛਿਰਿ ਹਰਿ ਮਾਗੁਂ ਅੇ ਸਾਂਤ ਮਤਿ ਨਿਰਮਲੀ ਅੇ ॥੧॥
 ਨਿਰਮਲੀ ਨਗਰੀ ਛਾਰਕ। ਪਾਟਣ ॥
 ਛਿਰਿ ਹਰਿ ਵੈਕੁੰਠਨਾਥ ਜਹਾਂ ਅਵਤਾਰੀ ਅੇ ॥੨॥

॥ ਵਲਖ ॥

ਵੈਕੁੰਠਨਾਥ ਜਹਾਂ ਅਵਤਾਰੀ ਰੇ । ਦੇਵ ਕਾਰਣ ਸੂਧ ॥
 ਅਥਾ ਤੇ ਸ਼ਾਂਕਰ ਸਹੁ ਮਲਿਆ । ਧਰ्म ਪ੍ਰਤਿਵਾ ਹਰਿ ਬ੍ਰਧ ॥੩॥
 ਅੰਗ ਉਲਟ ਉਪਨਿਯੋ ਰੇ । ਦੇਵ ਸ਼ੁੰ ਛੇ ਕਾਜ ॥
 ਆਕਾਸ਼ ਵਾਣੀ ਓਚਰੀ । ਤਮੇ ਵਲੋ ਪਾਇ । ਆਜ ॥੪॥
 ਆਏ ਪੁਲਖ ਜ ਅਵਤਾਰੀ ਰੇ । ਪਾਟਣ ਪਰਜਾਪਤ ॥
 ਆਪ ਆਪਣੇ ਸਥਾਨਕ ਜਾਓ । ਛੀਡਵਾ ਜੁਗਤ ॥੫॥
 ਬੁਲਾ ਤੇ ਸ਼ਾਂਕਰ ਈਣਕ ਸੁਰ । ਤੇਤੀਸ ਨਰ ਨੇ ਨਾਰ ॥
 ਹਰਿ ਮੂਤ ਲੋਕੇ ਅਵਤਾਰੀ । ਥਈ ਮਾਨਵੀ ਸੰਸਾਰ ॥੬॥
 ਸ਼ਾਰਦਾਨੇ ਤੀਰੇ ਜਾਓ । ਵੇਗੇ ਮਲਾ ਓ ਵਾਰ ॥
 ਪਾਟਣ ਮਦਥੇ ਪਦਮ ਕਹਿਥੇ । ਜਾਖਿਥੇ ਕੁੰਭਕਾਰ ॥੭॥

કરણ કારણ પિતા જેહનો । લખમાં જેહની ભાય ॥
 પાતાલ દે પટરાગણી । જઈ લાગું હરિને પાય ॥૮॥
 કર જોડી કરું વિનતિ રે । વેગે તે નામું શીશ ॥
 કાજ કહું જઈ આપણાં । જહાં અવતર્ય જુગદીશ ॥૯॥
 જનક જોગે અવતર્ય કે । શુક નારદ રૂપ ॥
 ઓક થઈ ઉદાસ રહ્યા । ઓક થયા બડ ભૂપ ॥૧૦॥
 // વલણ//

ઓક થયા બડ ભૂપ રે સ્વામી । સ્વરૂપ કલું નવ જાય ॥
 આપ આપણો સ્થાનક મળ્યું । શ્રી પદ્મનાભ તણો પસાય ॥૧૧॥
 // અરદ//?//

સ્વામી સેવક મલી ગૂજ પ્રકાસિયું । હરિ હરિ અમો મન આનંદ અતિ ઘણો એ ॥૧॥
 દેવ કારણ કહો ચરણ પસાયો કરી । હરિ હરિ વિપરીત અવતરા કવણ કાજ ॥૨॥
 // વલણ//

વિપરીત ગત હું અવતર્યો રે । આગે તે અનેક વાર ॥
 મેં શંખ તાર્યો વેદ વાલો । મરણ ને અવતાર ॥૩॥

કૂર્મ ઝુપે ખેણ ભથિયો । રતન	ચૌદે	લીધ ॥
મેં મંદર પૃષ્ઠે સમુક્ર ગાહ્યો । કાજ	સુરનર	સીધ ॥૪॥
મેં ભહિ તે કાઢાગે રાખી । ધયુ	વરાહ	ઝપ ॥
મેં વિશ્વ ઉપર હેત આણી । ભૂર	રાખ્યા	ભૂપ ॥૫॥
નરસિંહ ઝુપે અવતરીને । હણ્યો	મેં	હિરણાક્ષ ॥
પ્રહલાદ થાપ્યો પદ આપ્યું । અમર	સઘલા	સાખ ॥૬॥
વામન ઝુપે થયો વાડવ । જાચિયો		બલરાચ ॥
પાતાલ ચાંપ્યો નાગ કાંપ્યો । માગ્યો	વર	પસાચ ॥૭॥
પરશુરામે અવતરીને । માંડચાં	ક્ષત્રી	કોડ ॥
વિપ્રને આપી મેદિની । તહાં રહ્યો હું કર જોડ ॥૮॥		
રામ ઝુપે હણ્યો રાવણ સીતા	વાલી	ભીંછ ॥
સાતમે અવતાર આગે । તમો	વાનર	રીંછ ॥૯॥
અષ્ટમે હું અવતર્યો રે । તમો	જાદવ	વંશ ॥
કૃષ્ણ હું ગોવાલ તમો । વેગે	જુતો	કંસ ॥૧૦॥

// વલણ//

વેગે જુતો કંસ રે સ્વાભી । આપણ ગચ્છા દ્વારામતી॥
 બાર જોજન નગર વાસું । તઠ નિરમલા ગોમતી॥૧૧॥
 // અદ્ય ૨ //

નવમેં હું અવતર્યો બોલ જ પાલવા । હરિ હરિ ટાલવા કારણ કરમનું એ॥૧॥
 મરમ ન જાણો એ મુનિ જન ભાહરો । હરિ હરિ વેદ પુરાણ કરે વિનતિ એ॥૨॥

// વલણ//

વેદ પુરાણ કરે વિનતિ રે । કોઈ નવ જાણો મરમ॥
 હરિ બુધ શ્રીપે અવતર્યા । જુગ પાલવાને એ ધરમ॥૩॥
 કરમ વિશ્વનું ટાલવા । અને ગાલવા ગુણ બીજ॥
 સંસાર પાર ઉતારવા । જાચને જુગદીશ॥૪॥
 ભક્ત દોદશ પ્રગટ થાશો । ગાજસે બ્રહ્માંડ॥
 વैષણવ શ્રીપે વિષણુ ઓચર્યા । છોડવા સર્વ ખંડ॥૫॥
 મૂઢ ફેડી ગુણવંત કીધા । દુષ્ટ કીધા સાધ॥
 અમો દીન ઉપર દચા આણી । ખમા બહુ અપરાધ॥૬॥
 અનેક તે આવાર તાર્યા । અસુર ઝંધી વાટ॥
 શ્રીપદ્મનાભ પદ્મારિયા । મુગતા તે કીધા ઘાટ॥૭॥

ਕਾਲ ਕਲੇਵਰ ਵਿਮਲਾ । ਨਿਰਮਲਾਂ ਕੀਧਾਂ ਨੀਰ ॥
 ਅਧਮ ਅਏਣੀ ਪੇਈ ਓਧਰ੍ਯਾ । ਪਛੇ ਸੰਤ ਸ਼ਾਰੀਰ ॥੮॥
 ਖਟ ਦਰਸ਼ਨਨੇ ਖਮਾ ਆਪੀ । ਸਮਦਨੇ ਸੰਤੋਖ ॥
 ਸੰਤ ਸੰਗਤੇ ਸਹੁ ਮਲਚੁੰ । ਗਯੋ ਜੱਭ ਜੁਰਣਾ ਰੋਗ ॥੯॥
 ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਸਹੁ ਪਕਚੁੰ ਰੇ । ਬੂਝਤਾਂ ਨਹਿ ਪਾਰ ॥
 ਜਨਕਨੀ ਪੇਈ ਜੁਗ ਸਘਲੋ । ਓਧਰੋ ਆ ਵਾਰ ॥੧੦॥
 // ਵਲਰ੍ਥ//

ਓਧਰੋ ਆ ਵਾਰ ਰੇ ਸਵਾਮੀ । ਵਿਸ਼ ਉਪਰ ਛੇਤ ਕਰੀ ॥
 ਸ਼੍ਰੀਪਦਨਾਭ ਅਵਤਾਰ ਲੀਧੋ । ਖਾਣਾ ਚਾਰੇ ਓਧਰੀ ॥੧੧॥
 // ਅ੫੯//੩//

ਛਾਰਕਾ ਕਾਸ਼ੀ ਕੋਟ ਸ਼ਿਰੋਮਣਿ । ਛਰਿ ਛਰਿ ਖਾਤ ਵਾਡੀ ਤਣੀ ਕਮ ਕਹੁੰ ਅੇ ॥੧॥
 ਨਿਰੰਜਨ ਪਦ ਥਕੀ ਅਵਤਰ੍ਯਾ ਪਰਬ੍ਰਹਮਾ । ਛਰਿ ਛਰਿ ਪਾਠਣ ਪ੍ਰਯਾਪਤ ਸ਼੍ਰੀਪਦਨਾਭ ॥੨॥
 // ਵਲਰ੍ਥ//

ਸ਼੍ਰੀਪਦਨਾਭ ਜੋਗੇ ਅਵਤਰ੍ਯਾ ਰੇ । ਸਰਾਂ ਅਵਨੀ ਕਾਲ ॥
 ਅਮੋ ਰੰਕਨੇ ਕਰ ਰਤਨ ਲਾਧੁੰ । ਅੰਗ ਭਿਲਟ ਆਲ ॥੩॥

નિરધનને જોમ ધન લાધું । મોડો		શત્રુકાર ॥
લક્ષ ચોરાસી મુગત આપી । કીધા	પર	ઉપગાર ॥૪॥
વાડી તે વૈકુંઠ પીઠ પ્રગટ । જહાં તે બૃહણ		પ્રકાશ ॥
પરબ્રહ્મ પદ નર નાર ગાય । નિરંજન	પદ	વાસ ॥૫॥
સંત સહુ સભીપ તેડાં । સરાં	પૃથ્વી	કામ ॥
તિલક તુલસી સંત સંગત । મુખ લ્યો હરિ		નામ ॥૬॥
વસુધા તે ઉપરે અવતરીને । પૂજયા	પાવન	સાર ॥
મેગળની પેરે મલપતાં । થઈ છોડવ્યો		સંસાર ॥૭॥
સંત સહુ આનંદ બેઠાં । હોઅે	એ દેવ	જ્ઞાન ॥
વૈકુંઠ રાજા મદ્ય બેઠા ॥ આપે	ઉત્તમ	દાન ॥૮॥
સંસાર સઘલો શોક ભાગો । હવો	હરખ	અપાર ॥
દેવ દુંદુલિ વાજિયાં । બૃહાંડ	જય	જયકાર ॥૯॥
વૈકુંઠ બણી વિમાન ચાલ્યાં । જમ	બાગી	વાટ ॥
નગર નગર તોરણ ગૂડી । હોય	દેવને	ધેંહધાર ॥૧૦॥

// વલણ//

દેવને ધેંહઘાટ હોઅ રે સ્વાભી । શ્રી પદ્મનાભ પસાયો કરી ॥
પદ્મનાભ પસાયો કરીને । જમના જોખમ ગચાં ટલી ॥૧૧॥

॥ ઈતિ શ્રી પદ્મ ધોળ સંપૂર્ણ ॥૧૮॥
પંચાહુ પારાયાણ યોથો વિશ્રાભ સંપૂર્ણ
॥ અથ શ્રી વાડીનો રાસ ॥૨૦ ॥

પ્રથમે દ્વારકા પાટણ માંહે એ । હરિ હરિ વિપરીતગત હરિ અવતર્યા એ ॥૧॥
આગે એ ભર્ષ કૂર્મ વસાહ તું । હરિ હરિ નરસિંહ વામન પરશુરામ ॥૨॥
રામ તું કૃષ્ણ કૃપાલ નિરંજન । હરિ હરિ અનંત મૂરત સોહામણો એ ॥૩॥
નવમેં બુધ ઝૂપે હરિ અવતર્યા । હરિ હરિ ધ્યાન ધરી જપ માંડિયું એ ॥૪॥

॥ વલણ ॥

ધ્યાન ધરી જપ માંડિયું રે ।	જગ	જય	જયકાર ॥
શ્રી પદ્મનાભ પધારિયા ।	તહાં	વિશ્વ	કરવા સાર ॥૫॥
સંત માંહે પરવરો રે ।	જેસો	પૂનમ	ચંદ ॥
આકાશ રવિ જમ બિંબ સોહિયે ।	અભિનવો	એ	ઈન્દુ ॥૬॥

શ્યામ વરણ સોહામણો રે । ગઉ	પતિ	ગોપાલ ॥
હરિ ધર્મ સ્થાપે કર્મ કાપે । દિસંતો		દ્વાલ ॥૭॥
જેસો જલધર ઉનાઓ રે । ભગત	વરસે	મેહ ॥
જાગરણો તહાં નિરઘોષ વાજે । ઘેંઘા		મુનિદેવ ॥૮॥
તિલક તુલસી નામ આચુધ । ઓધરાં		શ્રીનાથ ॥
સમીત બોલે સાંભળો । આપિયા	વૈષણવ	હાથ ॥૯॥
બલિ વિભીષણ અમરીખ નારદ । ધૂવને		પ્રહૃલાદ ॥
સખ સુદામાને શરણ આપ્યું । દિધો	અજામિલ	સાદ ॥૧૦॥
રૂપ તે પ્રગટ કીધું । અકલ	કલો	જાય ॥
વૈકુંઠ છાંડી આપિયા । પાટણ	વાડી	માંહ ॥૧૧॥
વાડી તે વન રળિયામણું રે । દિસંતુ		કૈલાસ ॥
બૃહસ્પન નિરંજન પદ । જહાં ભક્તજન પોહોતી આશ ॥૧૨॥		
// અરદ ॥૧॥		

અનેક ભક્ત કરે તાહ્રી સેવા એ । હરિ હરિ દેવ તેત્રીસ કોક ઈન્દ્ર સહિત એ ॥૧॥
 ક્ષણ એ શંકર સુર મુનિ ભાગે એ । હરિ હરિ ચરણ લાગે રે સ્વામી તાહ્રે એ ॥૨॥
 ત્રિલોક કેરો એ નાથ નિરંજન । હરિ હરિ દાનવ ગંજન શ્રીદ્વાલ દેવ એ ॥૩॥

અતિ રે સુકોમલ અકલ અભેદ । હરિ હરિ વેદ અતીત વ્યાપી રહ્યો એ ॥૪॥
 // વલણ //

રહ્યો	વ્યાપી	વિશ્વ	સ્થાપી	ગોપચ્યું	તે	નામ	॥
શંભ	બંભ	બોલાવિયા	બેહુને	સૌંઘ્યા		કામ	॥૫॥
ભગત	વણલ	બિરદ	તાહણું	તુછજ	ગરુઓ	રાય	॥
લીલા	સબળી	તાહરી	તે	માંડિયું	એ	ઈમ	॥૬॥
પૃથ્વી	આકાશ	પર્વત	સમ	સાગર		તોચ	॥
ક્ષાણુ	ઓકમાં	મચાદા	લોપે	રહ્યા	તારે	બોલ	॥૭॥
ગાલ	દેતાં	ગુણ	કરે રે	ઔસો	સમરથ	રાય	॥
વેર	ભાવે	ઓધરા	દાનવ	ફેડયાં		ઠામ	॥૮॥
અવર	ઉપર	હેત	આણી	દ્વષ	પડિયા	જેહ	॥
ગર્ભવાસ		નિવારિયા	નર	તારિયા	તહાં	તેહ	॥૯॥
સકલ	પૃથ્વી	ચૌદ	લોકે	તું	કરે તે	હોચ	॥
તાહરી	જમલ	જોતાં	નહિ બીજો	અવર	ન દીસે	કોચ	॥૧૦॥
માન	મરદન	તુજ	સ્વામી	વિશ્વ	કેરો	પાલ	॥
હું	કણું	મેં	નીપજો	એ	તો સરવે	આલ	॥૧૧॥

ਤੁਂ ਕਰੇ ਤੇ ਨੀਪਜੇ । ਅੇ ਸਤਿਵ ਵਾਣੀ ਵਦਾ॥
 ਅਵਰ ਸਹੁਅੇ ਵਣਾਸਤੁਂ । ਮਨ ਕਾਂਈ ਆਣੋ ਭੇਦ॥੧੨॥
 // ਅ੫੬ //੨//

ਭੇਦ ਨਹਿ ਰੇ ਜਸ ਜੇਹਨੇ ਸਮਰਣੇ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਹ ਸਦਾਯ ਨਿਤਿ ਸੇਵੀ ਅੇ ॥੧॥
 ਪਰਮ ਜੁਵਨ ਹਰਿ ਗੁਣਾਚਾ ਨਿਧਾਨ ਅੇ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੀਰਥ ਕੋਟ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਅੇ ॥੨॥
 ਏਕ ਨਿਘੰਟ ਵਿਖਾਸ ਮਨ ਆਣੀਨੇ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਹਿਣਾ ਪਰਬ੍ਰਾਹ ਜਪ ਕਾਓ ਅੇ ॥੩॥
 ਨੀਪਜੇ ਬੋਲੇ ਅੇ ਜੇਹ ਨਥੀ ਤੇਹ ਨੋਹੇ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੱਸਨੇ ਸਹੁ ਚਤੁਰ੍ਬੁੰਝ ਹੋਥ ਅੇ ॥੪॥
 // ਵਲਾਣੁ //

ਦਰਿਨ ਤਾਰੇ ਹੋਥ ਰੇ ਸਵਾਮੀ । ਸਹੁ ਚਤੁਰ੍ਬੁੰਝ ਦੇਵ ॥
 ਖਾਣ ਚਾਰੇ ਓਦਰੀ । ਤੁਨੇ ਨ ਲਾਗੇ ਖੇਵ ॥੫॥
 ਕਾਮ ਕੋਧੇ ਲੋਭੇ ਵਾਲ੍ਹੋ । ਸੂਧ ਨਹਿ ਏਕ ਵਾਤ ॥
 ਮਾਚਾ ਤੇ ਸਾਂਕਲੇ ਸਾਂਕਲੋ । ਕੇਮ ਸਾਂਭਰੇ ਤੁੰ ਤਾਤ ॥੬॥
 ਆਸਾ ਤੇ ਪਰਵਤ ਅਤਿ ਧਾਣਾ ਰੇ । ਮਾਂਹੇ ਵਿਸਮਾ ਮਾਰ ॥
 ਤੇਹ ਤੋਝ ਓਲਾਂਧੀਅੇ । ਜੋ ਤੁੰ ਕਰੇ ਹਰਿ ਸਾਰ ॥੭॥
 ਕਰਮ ਬੰਧਨ ਉਪਨਿਧੁੰ । ਅਵਤਲੁੰ ਕੇਹੀ ਆਥ ॥
 ਅਹੰਕਾਰ ਮਾਂਹੇ ਪਰਵਲੁੰ । ਪ੍ਰਕੂਤਿ ਕੇ ਰੇ ਸਾਥ ॥੮॥

સંસાર	સાગર	દોષુલો	રે । નિત્ય	નહિ	ઉતાર ॥	
મગર	માંહે	મોહ	દીસે । તમો	વિના	નહિ	પાર ॥૮॥
એક	તીરથ	ભરમ	લાયા । એક	સાઘે	થોગ ॥	
એક	રામા	રંગ	રાતા । એક	વાંછે	બોગ ॥૧૦॥	
તરવ	તાહુલું	નામ	લાધું । મન	આવિયો	વિશ્વાસ ॥	
અંગ	ભિલટ	ઉપન્યો	રે । રુદે	તાહરો	વાસ ॥૧૧॥	
અનેક	આગે	ઓધર્યા	। મહા	કર્મ	મારગી	
પરબ્રહ્મ	નામે	જે	મલ્યા । ભવચા	તે	બંધન	

// અ૪૯ //૩//

જેહચે સમરણ સંકષ છૂટિયે । હરિ હરિ નર્ક છૂટિયે સ્વામી ગર્ભવાસ ॥૧॥
 પાભિયે નિશ્ચિલ ઠામ નિરંજન । હરિ હરિ અચલ વિશ્રાબ તે અનુભવો એ ॥૨॥
 સદાયે આનંદ છે જ્યાં પરમાનંદ છે । હરિ હરિ હરખ આનંદ તહાં અતિ ઘણો ॥૩॥
 નહિ અંધકાર તહાં કેવળ તેજ છે । હરિ હરિ સંત સદાય હરિસુ રમે એ ॥૪॥

// વલણ//

સદાયે	હરિસુ	સંત	રમતાં । નામ	એકજ	વાત ॥
તું	કરે	તે	નીપજે । ત્રિલોક	કેરો	તાત ॥૫॥

ਮਰਇ	ਤੁਪੇ	ਅਵਤਰੀਨੇ ।	ਵੇਗੇ	ਵਾਤਥਾ	ਵੇਦ ॥
ਸ਼ਾਖਨੇ	ਸ਼ਾਰਣ	ਜ ਆਪਥੁੰ ।	ਟਾਲਿਥੋ	ਭਵ	ਭੇਦ ॥੫॥
ਕੂਰ੍ਮ	ਤੁਪੇ	ਮੇਏ ਮਥਿਥੋ ।	ਰਤਨ	ਚੌਂਦੇ	ਲੀਧ ॥
ਅਨੇਕ	ਦਾਨਵ	ਨਿਰਦਤਥਾ ।	ਤਹਾਂ	ਕਾਝ	ਸੀਧ ॥੬॥
ਵਰਾਹੜਪੇ		ਵਿਸ਼ਕਾਰਣ ।	ਧਰੀ	ਪ੃ਥਵੀ	ਕਾਢ ॥
ਵੇਗੇ	ਵਾਰੀ	ਬੂਡਤੀ ।	ਧਨਥ	ਧਨਥ	ਕਾਢ ॥੮॥
ਨਰਸਿੰਘ	ਤੁਪੇ	ਛਿਰਣਥਕਥਿਪੁਨਾ ।	ਕੋਟ	ਕੁਕਾ	ਕੀਧ ॥
ਪ੍ਰਹਲਾਦ	ਥਾਪੀ	ਬੰਧ	ਕਾਪੀ	ਅਧਿਚਲ	ਦੀਧ ॥੯॥
ਵਾਮਨ	ਤੁਪੇ	ਥਥੋ	ਵਾਡਵ	ਆਚਿਥੁੰ	ਬਲਿ
ਤਣਾ	ਕਥਮ	ਤੁੰ	ਆਪ	ਪ੃ਥਵੀ	ਦਾਮ ॥੧੦॥
ਪਰਸ਼ੁਰਾਮੇ	ਧਰੀ	ਕਿਵੀ	ਮੁਝ	ਰਹੇਵਾ	ਕਾਮ ॥
ਵਿਗ੍ਰਹੇ	ਆਪੀ	ਮੇਇਨੀ	ਤਹਾਂ	ਅਵਤਥਾ	ਸ਼੍ਰੀਰਾਮ ॥੧੧॥
ਰਾਮ	ਤੁਹਝ	ਕੂਝਣ	ਤੁਹਝ	ਪਰਾਕਮ	ਪਾਰ ॥
ਕੰਸ	ਰਾਵਣਾ	ਓਧਥਾ	ਤਹਾਂ	ਕਥਣੁ	ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰ ॥੧੨॥
ਭੁੜ	ਤੁਪੇ	ਧਿਆਨ	ਧਰਿਥੁੰ	ਪ੍ਰਥਮ	ਪਰਮਾਨੰਦ ॥
ਪਰਥਮਨਾ	ਗੁਣ	ਗਾਵਤਾਂ	ਮਨ	ਤਿਪਜੇ	ਆਨੰਦ ॥੧੩॥

કલંક કલિનું ટાલવા । નિકલંકલા છે ભરથાર ॥
 ભણો વૈષણવ વાર દ્શમે । અવતરસે આ વાર ॥૧૪॥
 // અદ્ય //૪//

॥ ઈતિ શ્રી વાડીનો રાસ સંપૂર્ણ ॥૨૦॥
 ॥ અથ શ્રી લઘુ રાસ ॥૨૧॥

શ્રી પદ્મનાભ પરબ્રહ્મ એમ મલિયા । છૂટયાં રે સત લક્ષ કોડ ॥
 છૂટયાં રે જંતુ પ્રાણી અવતરણા ઓ । હો નરહર ॥ છૂટયાં રે ॥૧॥
 ચાર ખાણ હવી નિરમલી । તમો બાપજી પસાથો રે ॥
 સહુકો જાય મુગતુ થઈ રે । હો નરહર ॥ સહુકો ॥૨॥
 જુરે ઈન્દ્રાદિક આનંદિયા । મુનિ કોડ તેત્રીસ રે ॥
 બ્રહ્માંડ એકવીસ દુંદુભિ વાગિયા ઓ । હો નરહર ॥ બ્રહ્માંડ ॥૩॥
 બ્રહ્માદિક શિવ હરભિયા । અમો પરબ્રહ્મ પાભ્યા રે ॥
 કાંઈપાભ્યા રે ધાતાં અનંત બ્રહ્માંડ ધણી ઓ । હો નરહર ॥ ધાતાં ॥૪॥
 અષ્ટકુલ પર્વત ચતુર્ભુજ હવા । હવા નવકુલ નાગ રે ॥
 છૂટયાં રે સહ્સ અષ્ટાસી તપ કરણા ઓ । હો નરહર ॥ છૂટયાં રે ॥૫॥

ਹਰਿ ਸੂਰਜ ਉਦੇ ਹਵੋ । ਤਥਾਰੇ ਵੀਤੀ ਮੌਛ ਰਾਤ ਰੇ ॥
 ਕਿਰਣਾਨੇ ਪ੍ਰਗਟਾ ਪਰਬ੍ਰਹਮਾ ਸਹਸ ਨਾਮ । ਹੋ ਨਰਹਰ ॥ ਕਿਰਣਾਨੇ ॥੫॥
 ਵੈ਷ਣਾਵ ਜਨ ਸਹੁ ਸਾਂਬਨੋ । ਰਾਜਾ ਪਰਬ੍ਰਹਮਾਜੁਨੁੰ ਬੋਲਿੰ ਰੇ ॥
 ਬੋਲੁੰ ਰੇ ਨਹਿ ਉਪਮਾਤਥੁੰ ਅੇ । ਹੋ ਨਰਹਰ ॥ ਨੋਖਾ ਰੇ ॥੭॥

॥ ਈਤਿ ਸ਼੍ਰੀ ਲਘੁਰਾਸ ਸੰਪੂਰਿ ॥੨੧॥
 ॥ ਅਥ ਸ਼੍ਰੀ ਯਤੁਰ ਵਦਨਨੋ ਰਾਸ ॥੨੨॥

ਚਤੁਰ ਵਦਨੇ ਸਮਰੋ ਜੁਗ ਆਏ । ਤ੍ਰਿਪੁਰ ਹਣਥੋ ਸ਼ਿਵੇ ਜੇਹ ਪਰਸਾਏ ॥
 ਨਾਏ ਸਤਵੁੰ ਗੁਣ ਇਸ਼ੋ । ਹਰਿ ਹਰਿ ॥ ਨਾਏ ॥੧॥
 ਸਕਲ ਭੁਵਨ ਵਾਪੀ ਹਰਿ ਵਾਣੀ । ਮਨ ਸਮਰੋ ਸਦਗਤ ਚੰਤ ਆਣੀ ॥
 ਜਾਣੀ ਵੈਵਤ ਸਾਰੋ । ਹਰਿ ਹਰਿ ॥ ਜਾਣੋ ॥੨॥
 ਅਹਨਿਂਸ਼ ਸਮਰੋ ਅੇਕ ਨਿਰੰਜਨ । ਜ਼ਿਤ ਮਰਣਾ ਦੁਖ ਭਵ ਭਯ ਲੰਜਨ ॥
 ਰੰਜਨ ਮੁਨਿਜਨ ਚੰਤੋ । ਹਰਿ ਹਰਿ ॥ ਰੰਜਨ ॥੩॥
 ਬੁਝਾਇਕ ਗੁਣ ਪਾਰ ਨ ਪਾਮੇ । ਅੇਕਵਾਰ ਜਪ ਗੋਵਿੰਦ ਨਾਮੇ ॥
 ਸਵਾਭੀ ਸਮਰਥ ਰਾਥੋ । ਹਰਿ ਹਰਿ ॥ ਸਵਾਭੀ ॥੪॥

પતિત અજમિલ પુત્ર હુકાર્યો । નારાયણ નામે ભવ તાર્યો ॥
 રહ્યો પરમપદ સોઓ । હરિ હરિ ॥રહ્યો ॥૫॥
 અપર માતાએ ઉછંગ ઉતાર્યો । ધૂપ નારાયણ નામે સિધાર્યો ॥
 રહ્યો અચલ પદ લેયો । હરિ હરિ ॥રહ્યો ॥૬॥
 જાગ દાન તપ તીર્થ કેલું । તે પે હરિ ફલ અતિ અધિ કેલું ॥
 તે રજની દિન દ્યાનો । હરિ હરિ ॥તે ॥૭॥
 અનેક પુન્ય તણાં ફલ ગાજે । તે સર્વ હરિ જપ આગે લાજે ॥
 ભાજે તેણે અવતારો । હરિ હરિ ॥ભાજે ॥૮॥
 હરિ નામે પાતક કુલ નાસે । સંજમની પતિ અનુચર ત્રાસે ॥
 આશ ન કરે કદાપો । હરિ હરિ ॥આશ ॥૯॥
 જેમ તિમિર ફેડે રવિ કિરણ ઓલ । કર્મ નથી તેમ હરિ જપ આગાલ ॥
 કલજુગ પ્રત્યક્ષ પ્રમાણો । હરિ હરિ ॥કલજુગ ॥૧૦॥
 શત્રુ સમાન ઈન્દ્રી ઉવેખો । સચરાચર નારાયણ પેખો ॥
 લેખો આપ સમાનો । હરિ હરિ ॥લેખો ॥૧૧॥
 નામ તણો ભહિમા જેણે લીધો । નિશ્ચલ વાસ પરમ પદ કીધો ॥
 પીધો પરમાનંદો । હરિ હરિ ॥પીધો ॥૧૨॥

ਅੰਬਰੀਖ ਨੂਪੇ ਹਰਿ ਆਰਾਧਥੋ । ਪ੍ਰਤੀਤ ਸਹਿਤ ਜੇਣੇ ਹਰਿ ਦੀਨ ਸਾਧਥੋ ॥
 ਲਾਧਥੋ ਤੇਣੇ ਪਸਾਥੋ । ਹਰਿ ਹਰਿ ॥ਲਾਧਥੋ ॥੧੩॥
 ਅੰਬਰੀਖ ਗਰਭਵਾਸ ਨਿਵਾਰਥੋ । ਅੰਗੀ ਕਰਵਾ ਸ਼ਾਪ ਸੀਧਾਰਥੋ ॥
 ਹਾਰਥੋ ਮੁਨਿ ਛਲ ਭੇਟਥੋ । ਹਰਿ ਹਰਿ ॥ਹਾਰਥੋ ॥੧੪॥
 ਵੂਖਲੀ ਜਨਮ ਪੇਠੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਸੀਟਥੋ । ਨਾਮ ਪ੍ਰਭਾਵੇ ਨਾਰਦ ਸੀਧੀਥੋ ॥
 ਸਥ ਮੁਕਿਤ ਫਲ ਲੇਹਹੋ । ਹਰਿ ਹਰਿ ॥ਸਥ ॥੧੫॥
 ਕਾਲੇ ਸਹੁ ਵਣਾਸਤੁੰ ਵਿਚਾਰੋ । ਕਾਮ ਕੋਧ ਮਦ ਮਰਦੀ ਮਾਰੋ ॥
 ਸਾਰ ਜਪੋ ਹਰਿਨਾਮੇ । ਹਰਿ ਹਰਿ ॥ਸਾਰ ॥੧੬॥
 ਵਿ਷ਣੁ ਭਕਿਤ ਰਸ ਸ਼ੰਕਰ ਜਾਣੋ । ਰਾਮਨਾਮ ਦਧਾਨੇ ਮਨ ਆਣੋ ॥
 ਕਥਣੁ ਨ ਮੇਛਲੋ ਚੰਤੋ । ਹਰਿ ਹਰਿ ॥ਕਥਣੁ ॥੧੭॥
 ਪਰਣਾ ਧਰਮ ਸੁਵਿਚਾਰ ਸੁਝੂਤ ਕਰੇ । ਸੇਵਾ ਭਾਵ ਨਾਰਾਥਾ ਅਨੁਸਰ ॥
 ਹਰਿਪਦ ਪਾਮੇ ਅੰਤੇ । ਹਰਿ ਹਰਿ ॥ਹਰਿਪਦ ॥੧੮॥
 ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਬੁਝਿ ਉਪਾਏ । ਬੁਝਿ ਅਨੁਸਾਰੇ ਕਰਮ ਕਰਾਏ ॥
 ਜਾਥੇ ਜੁਵਨ ਪਾਰੋ । ਹਰਿ ਹਰਿ ॥ਜਾਥੇ ॥੧੯॥
 ਕਰਮਜਲ ਹਰਿਨਾਮੇ ਤੂਟੇ । ਅਹਿਨਿਸ਼ ਸਮਰਣ ਬੰਧਨ ਛੂਟੇ ॥
 ਖੂਟੇ ਅੇਮ ਗਰਭਵਾਸੋ । ਹਰਿ ਹਰਿ ॥ਖੂਟੇ ॥੨੦॥

જનક વિપશ્ચિત કેવલ ભગતે । નરકે જીવ નિહાયા જુગતે ॥
 મુગત પમાડચાં સંતે । હરિ હરિ ॥મુગત ॥૨૧॥
 રાજાદેશ હોય અેમ જુગતું । રાજાદેશ વલી અણવગતું ॥
 જુગતું કરો તુજ નામે । હરિ હરિ ॥જુગતું ॥૨૨॥
 પ્રહલાદે મન અંતર રાખ્યો । નરહર પ્રગટ પિતાને દાખ્યો ॥
 સાખ હવી કલ્પાંતો । હરિ હરિ ॥સાખ ॥૨૩॥
 જીવ અચેત કર્મવશ આપી । રાજ દેશ રહ્યો જગ વ્યાપી ॥
 સ્થાપી ગુણ ક્ષણ ભંગો । હરિ હરિ ॥સ્થાપી ॥૨૪॥
 શુક સનકાદિક નિજમત સારે । યમ નેમાદિક રુદે વિચારે ॥
 પાર ન પામે તેહો । હરિ હરિ ॥પાર ॥૨૫॥
 કુમત વિચારે કુમારગ ભાંડે । રાજાદેશ વેદગત છાંડે ॥
 ડાઢ કરે યમલોકો । હરિ હરિ ॥ડાઢ ॥૨૬॥
 ક્ષમા દ્યા સંતોષ નીરોપે । રાજ દેશ વેદગત લોપે ॥
 રોપે દુર્ભતિ ચંતો । હરિ હરિ ॥રોપે ॥૨૭॥
 કતમ શાસ્ત્ર તણે અનેક વિચારે । પડે નર્ક માનવ ભવ હારે ॥
 પાર ન પામે તેહો । હરિ હરિ ॥પાર ॥૨૮॥

ਅਵਿਗਤ ਪਰਭਾਣੀ ਵਾਣੀ । ਵੇਦ ਅਨੁਸਾਰੇ ਨਿਸ਼ਚਿ ਜਾਣੀ ॥
 ਆਏ ਸਬਲੀ ਛੇ ਜੇਹੋ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਏ ॥੨੬॥
 ਕਤਮ ਦਰਿਆ ਆਪ ਵਖਾਣੇ । ਕਲਜੁਗ ਵਿਖਣੁ ਸਵੜਪ ਨ ਜਾਣੇ ॥
 ਖਾਣੇ ਚਹੂ ਭਵ ਪਾਮੇ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਖਾਣੇ ॥੩੦॥
 ਐਕ ਮੁਗਤਪਤਿ ਹਰਿ ਨਾਰਾਯਣ । ਤੇ ਵਥਾ ਨ ਲਹੇ ਜੋਗ ਪਰਾਯਣ ॥
 ਅਨੁਦਿਨ ਕਰੇ ਰੇ ਅਭਿਆਸੋ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਨੁਦਿਨ ॥੩੧॥
 ਜੱਨਮ ਮਰਣਾ ਭਾਗੀ ਜੇ ਬੇਠਾ । ਵਿਖਿ ਤਜੁ ਪਰਮਾਰਥ ਪੇਠਾ ॥
 ਈਠਾ ਅੰਤ ਮੁਰਾਰੋ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਈਠਾ ॥੩੨॥
 ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਅਵਿਗਤ ਮਧੁਸੂਦਨ । ਅਨੇਕ ਭਵਲਿ ਪਾਪ ਨਿਕੰਦਨ ॥
 ਦੁ਷ਟ ਨਿਕੰਦਨ ਰਾਖੋ । ਹਰਿ ਹਰਿ ॥੬੪॥੩੩॥
 ਜੇ ਸਤਿ ਬੋਲੇ ਤੇ ਮਨ ਰਾਖੋ । ਅਵਰ ਕਾਰਮੁੰ ਸਰੋ ਨਾਖੋ ॥
 ਰਾਖੋ ਐਕ ਵਿਚਾਰੋ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਖੋ ॥੩੪॥
 ਹਰਿ ਮਨ ਰਾਖੀ ਨਿਸ਼ੇ ਬਾਂਧੋ । ਪਰਭਾਣ ਧੋਗ ਮੁਗਤਪਦ ਸਾਧੋ ॥
 ਆਰਾਧੋ ਨਿਜ ਧਖੋ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧੋ ॥੩੫॥
 ਨਿਸ਼ਚਿ ਰਾਝ ਨਿਸ਼ਚਿ ਵਾਣੀ । ਰਹੋ ਨਿਘੰਟ ਪ੍ਰਤੀਤ ਮਨ ਆਣੀ ॥
 ਨਾਮ ਜਪੇ ਹੋਧ ਢਾਖੋ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥੩੬॥

रास विनोदे जे ले लाग्या । गर्भ वासना भय तेहना भाग्या ॥
 हरि परब्रह्म पसाचे । हरि हरि ॥३७॥

॥ ईति श्री यतुर वदननो संपूर्ण ॥२२॥
 ॥ अथ श्री अहर्निशनो रास ॥२३॥

प्रणामने ओक अभेद अछेद । जेना स्वरूप न लहे वेद ॥
 अजर अमर अकलंक अशृप । जेए सरज्यां चोरासी लक्ष झृप ॥
 । अहर्निश हरि परब्रह्म जप रे ॥१॥

बीज्ञुं अवर भा खपेस गुभार । जेए भने बहु ब्रह्मांड नीपाचा ॥
 तेहज नाभे भव पार रे । अहर्निश हरि परब्रह्म जप रे ॥२॥
 अनेक भव तुं अवतर्यो रे । कष्ट सद्यां बहु दुःख रे ॥
 हृष्टां अर्थ तए भद विसर्यो । वली सहेस असंख्य रे ॥
 । अहर्निश हरि परब्रह्म जप रे ॥३॥

लागे नहि वलगे आभडे । कोट ब्रह्मांड क्षायु भागे घडे ॥
 डाह्या भोला सहु छेतरे । अलगो रह्यो बहु नाटक करे ॥
 । अहर्निश हरि परब्रह्म जप रे ॥४॥

ਬਲਾਂਕ ਕੋਟ ਪਰੇ ਜੇ ਰਹੇ । ਵੈਖਣਾ ਵਿਨਾ ਤੇਹਨੇ ਕੋਣਾ ਜ ਲਹੇ ॥
 ਤੇਹਨੀ ਏਕ ਅਪੂਰ੍ਵ ਜੁਗਤ । ਸਮਰੋ ਲੀਲਾ ਦੇ ਹਰਿ ਮੁਗਤਿ ॥੫॥
 ਸਾਂਭਣ ਜੁਵ ਕਹੁੰ ਏਕ ਗੁੰਜ । ਹੁੰ ਮਾਹਲੁੰ ਮਾ ਕਰ ਅਬੂਝ ॥
 ਪਰਥਲਾ ਨਾਮੇ ਪਲੁੰ ਕਰ ਆਪ । ਏਣੀ ਪੇਰ ਘੇਰ ਤੇਕੇ ਤੁਜ ਬਾਪ ॥੬॥
 ਆਏ ਅਨਾਏ ਤੁਹਾਜ ਏਕ । ਸਥਾਪਰ ਜਾਂਗਮ ਤਾਹਲੁੰ ਤੇਜ ॥
 ਤੁੰ ਗੜਵੋ ਨੇ ਤਾਹਰਾਂ ਨਾਮ । ਸਕਲ ਸੰਤ ਸੁ ਤੁਜ ਪ੍ਰਣਾਮ ॥੭॥
 ਹਰਿ ਗੁਣ ਅਮ੃ਤ ਨਹਿ ਉਪਮਾਨ । ਜਮਲ ਨਹਿ ਅਦਿਆਤਮ ਜਾਨ ॥
 ਸੁਰ ਯੋਗੀ ਵਣਾਸੇ ਕਲਪਾਂਤ । ਹਰਿ ਗੁਣ ਤ੍ਰਪਤਾ ਅਜੇ ਸੰਤ ॥੮॥
 ਅਨੇਕ ਵਸਤੁ ਭਲੀ ਸੰਸਾਰ । ਹਰਿ ਗੁਣ ਵਨਾ ਸਹੁ ਵਿਖਨੀ ਝਾਣ ॥
 ਅਹਨਿਂਸ਼ ਹਰਿਗੁਣ ਵਹਾਲਾ ਜਥਾਂ । ਕਾਲ ਤਥੋ ਭਯ ਨਾਠੋ ਤਥਾਂ ॥੯॥
 ਨਿਸ਼ੇ ਜੇ ਦਿਸੇ ਵਣਾਸਤੁੰ । ਤੇਣੋ ਕਸ਼ੁੰ ਵਲਗੇ ਛੀਸਤੁੰ ॥
 ਸਭਲੀ ਮਾਧਾਰੇ ਕੀਧੋ ਅੰਧ । ਗੁਰੁ ਵਚਨ ਲੋਚਨ ਅੰਜਨ ਸੂਧ ॥੧੦॥
 ਪਛੇਲਾਂ ਮਧੁਲੁੰ ਲਾਗ੍ਯੁੰ ਮੁਖ । ਪਛੇ ਪਡਥੋ ਮਰਛ ਮੌਟੇ ਦੁਖ ॥
 ਏਣੇ ਸੁਖੇ ਵਾਹਿੋ ਭੂਲੋ ਜੁਵ । ਜਾਣੋ ਲਾਗ੍ਯੋ ਜਮ ਕਰਸੇ ਦੈਵ ॥੧੧॥
 ਸੇਵਕ ਈਨਕੀ ਨੇ ਮਨ ਪਰਧਾਨ । ਤੇਹਨਾ ਪ੍ਰੇਯੋ ਛਾਂਡੇ ਜਾਨ ॥
 ਤਹਾਂਥੀ ਆਪਣਾਪੁ ਕਰੇ ਅਲਗ । ਪਰਥਲਾ ਪਦ ਪਾਮੇ ਜੇਮ ਸਲਗ ॥੧੨॥

સુવર્ણ તુલા ગૌ પૃથ્વી દાન | દીધાં અત્ર ઉદક બહુ માન ||
 તોયે સ્વર્ગ ભોગવી સંકષ્ટ પડ્યા | અખેપદ વિના રૂપકચા ||૧૩||
 વેદ પુરાણ પઢી ગયા પાર | કીધા યાગને પ્રત આચાર ||
 તોયે સ્વર્ગ ભોગવી સંકષ્ટ પડ્યા | અખેપદ વિના રૂપકચા ||૧૪||
 કીધાં તપ જતન બહુ કાલ | ઘરનું છાંડું માચા જાલ ||
 તોયે સ્વર્ગ ભોગવી સંકષ્ટ પડ્યા | અખેપદ વિના રૂપકચા ||૧૫||
 સાધે એક અદ્યાતમ યોગ | છાંડે સુખ પરમ રસ ભોગ ||
 તોયે સ્વર્ગ ભોગવી સંકષ્ટ પડ્યા | અખેપદ વિના રૂપકચા ||૧૬||
 સત શૌચ નિત્ય આચરે | દ્યાન સહિત સુર પૂજા કરે ||
 તોયે સ્વર્ગ ભોગવી સંકષ્ટ પડ્યા | અખેપદ વિના રૂપકચા ||૧૭||
 સેવે ભાત પિતા ગુરુ ચરણ | ક્ષમા દ્યા ને પ્રત આચરણ ||
 તોયે સ્વર્ગ ભોગવી સંકષ્ટ પડ્યા | અખેપદ વિના રૂપકચા ||૧૮||
 પ્રત તીર્થ ઉપવાસ કર્મ | અતિથિ અભ્યાગત જીવદ્યા ધરમ ||
 તોયે સ્વર્ગ ભોગવી સંકષ્ટ પડ્યા | અખેપદ વિના રૂપકચા ||૧૯||
 છાંડે પરનિંદા ઉપવાદ | આપ વખાણે મિદ્યા વાદ ||
 તોયે સ્વર્ગ ભોગવી સંકષ્ટ પડ્યા | અખેપદ વિના રૂપકચા ||૨૦||

ਕਾਮ ਕੋਧ ਮਤਸਰ ਪਰਹੁੰਚੇ । ਪਰਪੀਤਾ ਕਾਹੁਨੇ ਨਵ ਕਰੇ ॥
 ਤੋਥੇ ਸ਼ਵਰਗ ਭੋਗਵੀ ਸਂਕਲਿਤ ਪਤਚਾ । ਅਖੇਪਦ ਵਿਨਾ । ੨੬ਵਕਚਾ ॥੨੧॥
 ਪੋਲਾਂ ਸਕਲ ਇੱਕ੍ਰਿ ਨੇਗੁਹੇ । ਲਾਂਘਨ ਝਕਤਪ ਸ਼ੀਤਲ ਸਹੇ ॥
 ਤੋਥੇ ਸ਼ਵਰਗ ਭੋਗਵੀ ਸਂਕਲਿਤ ਪਤਚਾ । ਅਖੇਪਦ ਵਿਨਾ । ੨੬ਵਕਚਾ ॥੨੨॥
 ਚਾਰ ਖਾਣਾਨੀ ਖਡਕਖਡ ਭੂੜ । ਧਰ्म ਉਪਰਾਜਨ ਸਬਲ ਸੁੜ ॥
 ਪਰਭਕਾਲ ਨਾਮੇ ਭਾਗੀ ਭੂੜ । ਮਤਚੋ ਅਵਿਚਲ ਟਲੀ ਸਰਵ ਤਿੰਖ ॥੨੩॥
 ਤਜੁ ਸੰਸਾਰ ਪਾਖਾਂ ਗੁਝ ਸ਼ਰਣਾ । ਜੁਤਥਾਂ ਜੁਨਮ ਜੁਚਾ ਭੇ ਮਰਣਾ ॥
 ਭਕਤ ਅਨੁਸਰੋ ਗੁਝਨੇ ਸ਼ਰਣਾ । ਰਸ ਲਾਖਾਂ ਨਿਤ ਗੁਝਨੇ ਵੇਣਾ ॥੨੪॥
 ਰਾਤ ਇਵਸ ਰਸ ਗੁਣਾ ਥਥੋ ਭਾਵ । ਅਵਰ ਮੇਤਥਾਂ ਸਰਵ ਭਾਵ ਕੁਭਾਵ ॥
 ਸੰਤ ਸੰਗਤ ਹਰਖੇ ਤਿਲਟੇ । ਪਰਭਕਾਲ ਕਹੇ ਵਗੂਤੁੰ ਕੇਮ ਘਟੇ ॥੨੫॥
 ਧੂਪ ਰਵਿ ਸ਼ਾਸੀ ਹਰਿ ਸਮਰਣਾ ਰਖਾ । ਆਗੇ ਤੇਣੇ ਭਵ ਸੰਕਲਿਤ ਸਥਾਂ ॥
 ਯਕਥ ਕਿਨ੍ਹਰ ਨਰ ਨਿਰ ਵਿਖ ਹੁਵਾ । ਨਾਰਦ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਮੁਕਤਾ । ਕਿਥਾ ॥੨੬॥
 ਪੁਰਣਾਮਾ ਅੜਥਿ ਰੰਭਾ ਕੰਤ । ਸਮਰਣਾ ਤੇ ਭਵ ਲੀਧਾ ਅੰਤ ॥
 ਅਵਨੀਸ਼ਵਰ ਜੋ ਹੋਥ ਕਾਇ । ਤੋ ਭਕਿਤ ਸੇਵੋ ਪਰਭਕਾਲ ਰਾਥ ॥੨੭॥
 ਪਿੰਡ ਬਛਾਂਦ ਵਿਚਾਰੀ ਜੋਅੇ । ਜੇਹ ਜਮਲ ਮਾਂਡੇ ਨਹਿ ਕੋਅੇ ॥
 ਝੁਪ ਵਹਿਏ ਮਾਂਡੇ ਵਿਚਾਪ । ਆਏ ਬਛਾ ਸ਼ਾਂਕਰਨੋ ਬਾਪ ॥੨੮॥

નામે અજામિલ જ લખ્યો । નામે ગુણકા જન્મ જ ગયો ॥
 ઔસુ નામ જેહ જ સમરથ । ફોગાટ કયાં વલગે અનરથ ॥૨૬॥
 પરબ્રહ્મ એક વિનતિ અવિધાર । મોહ્યો જીવ રલે સંસાર ॥
 નિરમલ કરી લે આપણ માંહે । એક કરી લે તું સુખ સાહે ॥૩૦॥
 સ્વામી એક વિનતિ અવિધાર । તાહરો બોલ અ સંસાર ॥
 તાહરા અંશ જપે તુજ નામ । જગ સચરાચર એહજ કામ ॥૩૧॥
 એક મને જે ગાય રાસ । એક મને જે સાંભલે રાસ ॥
 તે છૂટે ભવ બંધન પાશ । બ્રહ્મા મહેશ્વરને દુર્લભ જેહ ॥
 પસાયો કરો સ્વામી પરબ્રહ્મ તેહ । અહનિંશ હરિ પરબ્રહ્મ જપ રે ॥૩૨॥

॥ ઈતિ શ્રી અહનિંશનો સંપૂર્ણ ॥૨૩॥

॥ અથ શ્રી સંત સોહાગો ॥૨૪॥

ગોવિંદના ગુણ અતિ રે અનોપમ અએ ॥
 સંત સોહાગો અમો ગાઈસું અએ ॥૧॥
 જેહ ગુણ ગાતાંયે મહાસુખ પાભિયે અએ ॥
 સ્વામીનું નામ નિરંજન અએ ॥૨॥

ਪਰਥਮੇ ਪ੍ਰਥਮੀ ਕਨਿਆ ਕੁਂਵਾਰੀਕ। ਅੇ ॥
 ਕਹਿਨੇ ਦੇਵੀ ਵਰ ਕੋਣਾ ਗਮੇ ਅੇ ॥੩॥
 ਰਾਖ ਨਿਰੰਜਨ ਅਹੰਕਾਰੇ ਬੋਲੇ ਅੇ ॥
 ਧਰਤੀ ਤੋਲੇ ਨਰ ਨਵ ਤਪੇ ਅੇ ॥੪॥
 ਜੇਹ ਕਾਰਣ ਹਵੀ ਕਨਿਆ ਕੁਮਾਰਿਕ। ਅੇ ॥
 ਛਾਰਿਕਾਰਾਖ ਅਵਲੋਕਵਾ ਅੇ ॥੫॥
 ਸਹਖ ਨਾਮੇ ਸੁਧਕਰੀ ਵਰ ਅੇ ਧਰਤਈ ਅੇ ॥
 ਜਗ ਧਣੀ ਕਾਂ ਅੇ ਕੁਂਵਾਰਾ ਤਮੋ ਅੇ ॥੬॥
 ਤੇਡੋਨੇ ਬੁਢਾ ਭਣੇ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਅੇ ॥
 ਭੇਦ ਕਹੇ ਰੇ ਵਰ ਘਰ ਤਣੋ ਅੇ ॥੭॥
 ਜਸ ਨਹਿ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬੰਧਵ ਸੁਰਜਨ ਅੇ ॥
 ਦੁਰ੍ਜਨਸੁੰ ਰੇ ਦਿਆ ਨਵ ਕਰੇ ਅੇ ॥੮॥
 ਐਸੋ ਸਮਰਥ ਵਰ ਨਿਰੰਜਨ ਜੋਈਧੇ ਅੇ ॥
 ਸੋਓ ਪੁਲਖ ਕੇਮ ਜਾਣੀਧੇ ਅੇ ॥੯॥
 ਲਗਨ ਲੀਜੇ ਰੇ ਕੇਮ ਜੇਹਨੀ ਨਥੀ ਕੇਨੇ ਗਮ ਅੇ ॥
 ਜੇਹਨੇ ਧੇਰ ਜਮ ਵਤਾਂ ਕਰੇ ਅੇ ॥੧੦॥

વર સામૈયું કરી વિશ્વ સઘળું ઓધરી અે ॥
 હવે વૈકુંઠપુરી મૃત્યુ લોક માંહે અે ॥૧૧॥
 વર અસવર હવો પૂરણ પુરુષ લદ્યો અે ॥
 અનંત બ્રહ્માંડ પતિ પરબ્રહ્મ અઉઅો અે ॥૧૨॥
 વર તોરણો વરી જરા મરણ ગચાં ટલી અે ॥
 અથ વાત સરી સચરાચરી અે ॥૧૩॥
 વર કન્યા બેહુ હવાં રે મેલાપ કરે અે ॥
 સર્વ સુખ દાયક દ્વારા દેવ અે ॥૧૪॥
 હાથસુ હાથ મેલી કન્યાનું કારજ સરી અે ॥
 આપણાપે સંતોષ્યા હરિ હરખ ભરી અે ॥૧૫॥
 // અદ // ૧ //

જીરે ચોરી તે બાંધોને ચંત તણી અે ॥
 જીરે દેવ દ્વારા કરી અતિ ઘણી અે ॥૧ ॥
 જીરે તેકોને ગોર વિચાર કરી અે ॥
 વैકુંઠનાથ રુદે ધરી અે ॥૨ ॥

જુરે વરકન્યા બેહુ આવીયાં એ ॥
 ગોરે અનંત બુણાંડ છોડાવિયાં એ ॥૩॥
 જુરે બેહુજન બેઠાં છે હરખ ભરી એ ॥
 સંસાર સાગર પોહોચયાં તરી એ ॥૪॥
 જુરે વસુદેવ યોગે આવ્યા હરિ એ ॥
 હરિ નામે પાતક ગયાં છે ટલી એ ॥૫॥
 જુરે ધવલ મંગલ દીજે ધરણ જાણી ॥
 આગે સવરા મંડપમાં સીત આણી ॥૬॥
 જુરે ઓહવા મંગલ વરતિયે મન જાણી ॥
 ત્યાં મુક્તિદાન લછે જંતુ પ્રાણી ॥૭॥
 જુરે ચોકીવટ માંડો ચતુર્ભુજ જાણી ॥
 તમો ગોવિંદ રામસુ ઓચરો વાણી ॥૮॥
 જુરે કરી કંસારને કર્મ છાંડો ॥
 તમો સહસ્ર નામે કરી થાલ માંડો ॥૯॥
 જુરે ચલુય લીજે ચરણો ચંત આણી ॥
 તમો ગોવિંદ રામસું ઓચરો વાણી ॥૧૦॥

જુરે પાન પૂજો મન પ્રતીત સાચે ॥
 હરિ ઓધાર્યો તેહ જે રહ્યા વાચે ॥૧૧॥
 જુરે સુર તેત્રીસ જોવા મળી છે ટોલી ॥
 પરબ્રહ્મજીને ચઢી છે સોલી ॥૧૨॥
 જુરે સનકાદિક જુવે નિરખી હરખી ॥
 હવે અહે કન્યા હવી વર સરખી ॥૧૩॥
 જુરે ઈન્દ્ર ઈશ્વર બહ્લા વેદ વાંચે ॥
 તહાં નિર્ગુણ નારાયણ કે મે ન રાચે ॥૧૪॥
 જુરે પ્રજ્ઞા પાલકે પાણી ગૃહણ કીધું ॥
 પુણ્ય પાપ તે સહુ વૈકુંઠ લીધું ॥૧૫॥
 જુરે કલિકાલે ફુષણ અનંત ઝપે ॥
 પૃથ્વી પરણ્યા પરબ્રહ્મ સ્વરૂપે ॥૧૬॥
 જુરે તુલ્ય સા વાણી હરિ બેહુ જાણી ॥
 તમો ભક્તિ કરો રે પરબ્રહ્મ તણી અે ॥૧૭॥
 જુરે અનંત બ્રહ્માંડ જ્યો જ્યો ભણો રે ॥
 પરબ્રહ્મ નામે સહુ આનંદ કરે અે ॥૧૮॥
 ॥ ઈતિ શ્રી સંત સોહાગો સંપૂર્ણ ॥૨૪॥

॥ અથ શ્રી પસાવલો ॥૨૫॥

અમો મન વારોજુ રે આપ સ્વાસ્થ | વારોજુ રે આપ સ્વાસ્થ ||
 હરિ હરિ નામ પરમારથ આપો અતિધિયું એ ॥૧॥

અમો મન વારોજુ રે કૂડને કુબુધ | વારોજુરે કૂડને કુબુધ ||
 હરિ હરિ સુબુધ આપો રે ત્રિભુવન ધણીએ ॥૨॥

અમો મન વારોજુ રે હુંઅ જ અહંકાર | વારોજુ રે હુંઅ જ અહંકાર ||
 હરિ હરિ તું નિરંજન સ્વામી રુદે વસો એ ॥૩॥

અમો મન વારોજુ રે વિષયા સ્વાદ | વારોજુ રે વિષયા સ્વાદ ||
 હરિ હરિ અખે નામ જપુ રે સ્વામી તાહણ એ ॥૪॥

અમો મન વારોજુ રે પર કલ્પના | વારોજુ રે પર કલ્પના ||
 હરિ હરિ નામ કલ્પના આપો | અતિ ધણી એ ॥૫॥

અમો મન વારોજુ રે પરસ્તી જાત વારોજુ રે પરસ્તીજાત ||
 હરિ હરિ નામે રાચું રે | પ્રથમ તાહણ ॥૬॥

અમો મન વારોજુ રે વેરણ નિંદા વારોજુ રે વેરણ નિંદા ||
 હરિ હરિ નામ ભંગ ના | કરે તાહણ એ ॥૭॥

અમો મન આપોજુ રે ભક્તિ ને ભાવ । આપોજુ રે ભક્તિ ને ભાવ ॥
 હરિ હરિ રાવ કરું રે પરબ્રહ્મ તુજસુ અ ॥૮॥
 અમો મન આપોજુ રે સંતની સંગત । આપોજુ રે સંતની સંગત ॥
 હરિ હરિ વિગત ફીટે પરબ્રહ્મ તુજસુ અ ॥૯॥
 અમો મન આપોજુ રે વૈરાગ વિશ્વાસ । આપોજુ રે વૈરાગ વિશ્વાસ ॥
 હરિ હરિ આશ પૂરોને ભારા મન તણી અ ॥૧૦॥
 એમ વિનયે વૈષ્ણવ છરજુનો દાસ । વિનયે વૈષ્ણવ છરજુનો દાસ ॥
 હરિ હરિ વાસ ભાગું રે સંતના ચરણનો અ ॥૧૧॥

॥ ઈતિ શ્રી પસાવલો સંપૂર્ણ ॥૨૫॥
 ॥ અથ શ્રી ઉમાવલો ॥૨૬॥

કૃઅડલો કૃઅડલો રે । લહ્યો વૈકુંઠનો રાઓ રે ॥
 વરને ક્રો રે ઋક્ષિમાણી તણો યે । પાતકડાનો રે લહ્યો ફેડીઓ ઠામકે ॥
 નામ લીજે રે નારાયણ તણું અ ॥
 જપી જે શ્રી પદ્મનાભ પીતાંબર પરબ્રહ્મ ॥
 માહારા ગોવિંદરામ તમ ચરણ શરણે ॥૧॥

ਪਛਿਥੋ ਪਛਿਥੋ ਰੇ ਲਹਥੋ ਚਾਰੇ ਵੇਏ ਅੇ ||
 ਕਰਮ ਮਾਰਗ ਰੇ ਭੂਤਥੋ ਭਮਥੋ ਅੇ ||
 ਨ ਜਾਣਿਥੋ ਰੇ ਲਹਥੋ ਭਕਿਤਨੋ ਲੇਏ ਅੇ ||
 ਹੁਂ ਅਨੇਕ ਰੰਤੋ ਸਿਰ ਆਂਣੀ ਅੇ ॥ ਜਪੀ ਜੇ ||
 ਦੇਵਕਿਯਾਂ ਦੇਵਕਿਯਾਂ ਰੇ ਲਹਥੋ ਦੇਵਾਂ ਕੇਰੋ ਦੇਵ ਅੇ । ਵੈਕੁਂਠ ਕੇਰੋ ਸਰੋ ਧਾਣੀ ਅੇ ॥
 ਕਰਜੇ ਕਰਜੇ ਰੇ ਲਹਥੋ ਤੇਹ ਤਾਣੀ ਸੇਵਾ ਅੇ ॥ ਜੇਣੋ ਹਿਰਣਾਕੰਸ ਵਿਡਾਰਿਥੀ ਰੇ ॥
 ਜਪੀ ਜੇ ਸ਼੍ਰੀ ਪਦਮਨਾਬ ਪੀਤਾਂਬਰ ਪਰਬ੍ਰਾਹਮ ॥੩॥
 ਪਹੇਈਂ ਪਹੇਈਂ ਪੀਤਾਂਬਰ ਚੀਰ ਅੇ । ਛਾਰ ਧਾਤਥੋ ਰੇ ਗੁੰਝਾਫਲ ਤਾਣੀ ਅੇ ॥
 ਓਣੋ ਪੰਡਾਰੀਡੇ ਰੇ ਲਹਥੋ ਵੰਸ਼ ਕੇ । ਕਾਮ ਧਾਮ ਸਰੋ ਵਿਸਰੋ ਅੇ ॥
 ਜਪੀ ਜੇ ਸ਼੍ਰੀ ਪਦਮਨਾਬ ਪੀਤਾਂਬਰ ਪਰਬ੍ਰਾਹਮ ॥੪॥
 ਮੌਖਾ ਮੌਖਾ ਰੇ ਲਹਥੋ ਤੇਤ੍ਰੀਸਕੋਡ ਦੇਵ ਰੇ ||
 ਗੋਕੁਲਨੀ ਮੌਹੀ ਰੇ ਗੋਵਾਲਾਣੀ ਅੇ ||
 ਓਣੋ ਪੰਡਾਰੀਡੇ ਰੇ ਓਣੋ ਗੋਵਾਲੀਡੇ ਰੇ ||
 ਲਹਥੋ ਟਾਲਥਾ ਗਰਭਵਾਸ ਰੇ ||
 ਭਾਤਾਨਾ ਉਛਾਂਗੇ ਉਤਾਰਿਥਾ ਅੇ । ਜਪੀ ਜੇ ||
 ਲਕਥੀ ਲਕਥੀ ਰੇ ਲਹਥੋ ਲਕਥੀ ਕੇਰੋ ਕੁੰਥ ਰੇ ||

દાલિક્ર ચૂરણ દામોદરો અએ ॥
 આનદિયા આનદિયા રે લખો તાહરા સંત કે ॥
 તાહરી દ્વષિ અવલોકતાં અએ ॥
 જપી જે શ્રી પદ્મનાભ પીતામ્બર પરબુદ્ધ ॥૬॥
 ॥ ઈતિ શ્રી ઉભાવલો સંપૂર્ણ ॥૨૬॥

॥ અથ શ્રી ખાંડણ્ણ ॥ ૨૭ ॥

ગાઈને વાઈને કંઈ નવ જાણું ॥
 હરિ હરિ રામજુ વખાણું રે ઝડા ઓક ચંતે અએ ॥૧॥
 ગોવિંદ ગાતાં લાગી રે ખાંત ॥
 હરિ હરિ ભાતાં ભાગી રે ભવ કોડ તથી અએ ॥૨॥
 ગોવિંદ ગાતાં મા કરસો રે કાણ ॥
 હરિ હરિ હાણ હસે રે ગર્ભ વાસની રે ॥૩॥
 ગર્ભવાસ ઘર કાં વિસર્ચો રે આંધલા ॥
 હરિ હરિ બાંધેલો ભાયાને પાશ બંધ અએ ॥૪॥

ਹਰਿ ਖੜਗ ਲੇਈਨੇ ਕਾਪਨੇ ਰੇ ਬੰਧ ॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਲੀ ਨਹਿ ਆਵੇ ਸੰਸਾਰ ਪਾਸ ਓ ॥੫॥
 ਆਵਵਾ ਜਵਾ ਤਥਾ ਖਚਲਕ ਭਾੰਗਯਾਂ ॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਰਣੇ ਲਾਧਯਾਂ ਯੇ ਗੋਵਿੰਦ ਗਾਢਾ ਓ ॥੬॥
 ਰਾਮਯੁ ਰਾਮਯੁ ਰਾਮਯੁ ਰੇ ਰਾਮ ॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਨੇ ਤਮਾਰੇ ਸਵਾਮੀ ਅਲਜਜਥਾ ਓ ॥੭॥
 ਜਥਾਂ ਜੋਊ ਤਹਾਂ ਰਾਮਯੁ ਰੇ ਏਖੁ ॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇ ਕੇਮ ਉਵੇਖੁਂ ਰੇ ਵਾਹਾਲੋ ਰਾਮਕੁਛਾ ਓ ॥੮॥
 ਜਥਾਂ ਜੋਊ ਤਾਂਹਾਂ ਤਾਹਲੁਂ ਰੇ ਤੇਜ਼ ॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੇਜ ਕਰੋ ਰੇ ਤ੍ਰਿਭੁਵਨ ਧਣੀ ਓ ॥੯॥
 ਰਾਮਨੁ ਨਾਮ ਤੇ ਤ੍ਰਿਭੁਵਨ ਤਾਰਥਾ ॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਕ ਨਿਵਾਰਣ ਸਵਾਮੀ ਵਾਸੁਦੇਵ ॥੧੦॥
 ਵਿਖਾਨੁ ਭਕਿਤ ਵਿਨਾ ਜੇ ਕਸੁ ਜੁਵੇ ॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਾਥ ਦਿਵਕੋ ਨੇ ਅੰਧ ਝੂਵੇ ਪਡੇ ਓ ॥੧੧॥
 ਵਿਖਾਨੁ ਝੂਖਾਨੁ ਅਹਿਨਿਸ਼ ਓਚਰੇ ॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇ ਕੇਮ ਵਿਸਤਰੇ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਮਾਂਹੇ ॥੧੨॥

બહુ ખાઓ પરબહુ આરાહો ॥
 હરિ હરિ બહુ બહુંડ ઓધર્યા અએ ॥૧૩॥
 આવડાં બહુંડ જેણો નીપાચા ॥
 હરિ હરિ શશી ઓર સૂરજ દિવા કર્યા અએ ॥૧૪॥
 વાસના હોય તો વાસુદેવ ઉપજે ॥
 હરિ હરિ વૈષણવ નીપજે સંતની સંગતે ॥૧૫॥
 સંતની સંગત અભ હજો રે અતિ ઘણી ॥
 હરિ હરિ જેની સંગતે ઝડા રામ મલે અએ ॥૧૬॥
 રામ નામની ગુરુએ આપી રે સુખડી ॥
 હરિ હરિ લૂખડી ભાગી રે ભવ કોડ તણી અએ ॥૧૭॥
 રામજુ રામજુ રામજુ રે ઝડા ॥
 હરિ હરિ તમસુ ઝૂડો અએક આતમા અએ ॥૧૮॥
 અએક ગંગા ગચા જઈને આવે ॥
 હરિ હરિ રામજુ સંભારે તેહને અધિક ફલ ॥૧૯॥
 અક્ષરે અક્ષરે ગંગા સ્નાન ॥
 હરિ હરિ પદને સંભારે તેહને પરમ પદ અએ ॥૨૦॥
 ॥ ઈતિ શ્રી ખાંડણા સંપૂર્ણ ॥૨૭॥

॥ ਅਥ ਸ਼੍ਰੀ ਹਿੰਦੋਲਾ ॥੨੮॥

ਹਰਿ ਅਮੂਰਤ ਧਾਇਓ । ਆਰਾਹਿਯੇ ਤੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥
 ਨਿਰੰਜਨ ਪਦ ਚਾਹਿਯੇ ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ । ਨਹਿ ਜਥਾਂ ਜਨਮ ਨੇ ਭਰਣਾ ॥

ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਧੋਗ ਅਧਿਆਤਮ ਸਾਰ ॥੧॥

ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਵੇਦ ਨ ਲਹੇ ਜਸਾ ਪਾਰ । ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਅਹਿਨਿਸ਼ਾ ਪਰਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਨ ॥
 ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਆਤਮਾ ਤਣੋ ਵਿਸ਼ਾਮ ॥

ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਧੋਗ ਆਧਿਆਤਮ ਸਾਰ ॥੨॥

ਵਣਸਪਤਾਂ ਸੁਖ ਛਾਂਡਿਯੇ । ਬਹੁ ਸਰਗ ਤਣਾ ਰਸ ਭੋਗ ॥
 ਨਿਰੰਤਰ ਸੁਖ ਸੇਵਿਯੇ । ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮੁ ਭਕਤ ਸੰਘੋਗ ॥

ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਧੋਗ ਅਧਿਆਤਮ ਸਾਰ ॥੩॥

ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੁਖ ਪਰਹਰੀ । ਤਿਪਨਿਧੀ ਰੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥
 ਮੁਕਤਪਦ ਸੁਖੇ ਵਲਾਂਖਿਯੇ । ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਭੇਟੀਓ ਆਧ ਮੁਕੁੰਦ ॥

ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਧੋਗ ਅਧਿਆਤਮ ਸਾਰ ॥੪॥

ਸੁਰ ਮੁਨੀਕਾਰ ਅਲਜਿਆ । ਪਣ ਨਾ ਏ ਦਰਸਨ ਦੇਵ ॥
 ਵੈਖਣਾਵ ਸਹੇਜੇ ਅਨੁਸਰਿਆ । ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਹੁਂ ਮਾਲੁਂ ਨਹਿ ਜਣਾਂ ॥

ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਧੋਗ ਅਧਿਆਤਮ ਸਾਰ ॥੫॥

ਚਾਗ ਦਾਨਨੇ ਪ੍ਰਤ ਤਪੇ । ਮੁਜ ਟਲਤਾ ਨਹਿ ਅਵਤਾਰ ॥
 ਤੁੰ ਸਮਰਥ ਹਵੇ ਓਲਗੇ । ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਹਵੋ ਹਵੋ ਗਰ੍ਬ ਜਿਸਤਾਰ ॥

ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਯੋਗ ਅਧਯਾਤਮ ਸਾਰ ॥੫॥

ਕਰ੍ਮ ਬੰਧਨ ਛੇਇਆਂ । ਸਾਂਝੇਰੀ ਚਾਰੇ ਖਾਣਾ ॥
 ਅੰਤਕ ਮਾਰਗ ਲੋਪਿਥੋ । ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਪਰਖ਼ਲਾ ਭਕਤ ਪਰਾਣਾ ॥

ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਯੋਗ ਅਧਯਾਤਮ ਸਾਰ ॥੬॥

ਝਾਨ ਪੈਰਾਗ ਤੋਰਏ ਕਹਿ । ਅਨੇ ਸਥਾਂ ਬਣਕਰ ਬਲਾ ॥
 ਨਿ਷ਕਰ੍ਮ ਭਕਿਤ ਹਿੰਦੋਲਕੋ । ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਹੀਚੇ ਹੀਚੇ ਹਰਿ ਪਰਖ਼ਲਾ ॥

ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਯੋਗ ਅਧਯਾਤਮ ਸਾਰ ॥੭॥

ਪੇਹੇਲੀ ਧੁਮਰਕਿਥੇ ਜਗ ਘਕਚੋ । ਬੀਜੁ ਯੇ ਪਾਲੇ ਵਿਸ਼ਾ ॥
 ਤ੍ਰਿਜੁਥੇ ਤ੍ਰਿਲੁਵਨ ਸੰਵਰੇ । ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਚੋਥੀ ਓ ਨਹਿ ਹਵੇ ਸੂਝ ॥

ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਯੋਗ ਅਧਯਾਤਮ ਸਾਰ ॥੮॥

ਕਧਿ ਸ਼ਾਨਦ ਬਲਾ ਵਿਨਵੇ । ਪਰਖ਼ਲਾ ਰਾਖੇ ਅਵਿਧਾਰ ॥
 ਤੁੰ ਆਗਲ ਕੋ ਜਾਣਾ ਨਥੀ । ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਆਤਮਾਨੇ ਤਾਂ ਹਵੇ ਪਾਰ ॥

ਹਿੰਦੋਲਾ ਰੇ ਯੋਗ ਅਧਯਾਤਮ ਸਾਰ ॥੯॥

(१३८)

શ્રી અદ્યાત્રનુંના કીર્તન

હિંદોલા રે વેદ ન લાણે જશ પાર । હિંદોલા રે અહનિશ પરબ્રહ્મ ધ્યાન ॥
હિંદોલા રે આત્મા તણો વિશ્રાભ । હિંદોલા રે યોગ અધ્યાત્મ સાર ॥૧૧॥

॥ ઈતિ હિંદોલા સંપૂર્ણ ॥૨૮॥

પંચાળ પારાયાણ પાંચભો વિશ્રાભ સંપૂર્ણ

॥ અથ શ્રી અર્જુન ગીતા ॥૨૬॥

ધનરાજ-અધ્યાર્થજી મહારાજ રચિત

શ્રી ગુરુ પ્રતાપે ગાઈએ । કિરપા તે સાધુ જન ॥
 પરબ્રહ્મા ભારો આત્મા । ભાળું મન તે અર્જુન ॥
 અર્જુન સુણો ગીતા સાર । પાંડવ ભાનજો નિર્ધરિ ॥૧૭॥
 ત્યારે અર્જુને અેમ જ પૂછ્યું । તમો સાંભળો વૈકુંઠરાય ॥
 અેક સાર ગીતા કહો સ્વાભી । નિજ ભક્તનો ભહિમાય ॥ અર્જુન ॥૧॥
 ત્યારે શ્રી હરિ વળતું ઓચર્ચા । તમો અર્જુન ધરજો મન ॥
 અેક સાર ગીતા સાંભળે । અવતાર તેનો ધન્ય ॥ અર્જુન ॥૨॥
 ચૌદ લોક વશ ભાહૃએ । વળી બ્રહ્માંડ કેરો ભાર ॥
 તે ધન્ય ધન્ય ભારા દાસને । મને રાખે રુદે મોઝાર ॥ અર્જુન ॥૩॥
 જલ મદ્યે જેમ પદ્મ છે । તેને સ્પર્શ નહિ રે લગાર ॥
 એ ચિન્હ ભારા દાસનું । જેનેવળગે ન વિષય વિકાર ॥ અર્જુન ॥૪॥
 સંસારમાં સરસો રહે । ને મન ભારી પાસ ॥
 ભાયામાં લુબ્ધે નહિ । તે જાણ ભારો દાસ ॥ અર્જુન ॥૫॥

ਮੁੜ ਭਕਤ ਤੇ ਮੁੜਨੇ ਭਜੇ । ਜੇਣੋ ਹੈਥੇ ਹੇਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ॥
 ਤੋ ਭਕਤ ਤੇਨੇ ਜਾਣੀਥੇ । ਜੇ ਕਰੇ ਨ ਕੋਈਨੋ ਛੇਖ ॥ ਅੰਜੂਨ ॥੫॥
 ਏਕ ਮਨੇ ਮੁੜਨੇ ਭਜੇ । ਅੰਤਰ ਆਣੀ ਦ੍ਰਿੱਧ ॥
 ਭਕਤ ਤਥਾਰੇ ਜਾਣੀਥੇ । ਜੁਵਨੋ ਤੇ ਥਾਥ ਸ਼ਿਵ ॥ ਅੰਜੂਨ ॥੬॥
 ਕਰਮਾਂ ਤੁਲਸੀ ਕਈ ਤੁਲਸੀ । ਕੰਠੇ ਤੁਲਸੀ ਹਾਰ ॥
 ਬਹੁ ਤਿਲਕ ਛਾਥਾ ਸ਼ੋਭਤਾਂ । ਮੁੜ ਭਕਤਨੋ ਸ਼ਾਣਗਾਰ ॥ ਅੰਜੂਨ ॥੭॥
 ਮਾਰਾ ਭਕਤਨੇ ਜਾਣੋ ਨਹਿ । ਪਾਖਿੰਡ ਪ੍ਰੂਜੇ ਲੋਕ ॥
 ਬਹੁ ਦੰਬ ਆਡਿੰਬਰ ਕਰੇ । ਤੇ ਜਾਥੁਂ ਸਰੋ ਝੋਕ ॥ ਅੰਜੂਨ ॥੮॥
 ਉਤਾਮ ਥਈ ਮੁਨੇ ਨਾ ਭਜੇ । ਚਾਂਡਾਣ ਕਹੀਓ ਤੇਹ ॥
 ਚਾਂਡਾਣ ਥਈ ਮੁੜਨੇ ਭਜੇ । ਤੇ ਜਾਣਾ ਮਾਰੀ ਦੇਹ ॥ ਅੰਜੂਨ ॥੯॥
 ਮਾਰਾ ਭਕਤਨੇ ਜਾਣੋ ਨਹਿ । ਚਾਂਡਾਣ ਕਹੀਓ ਤੇਹ ॥
 ਤੇ ਮਾਰਾ ਭਕਤ ਕੇਵੇ ਕਾਰਣੋ । ਮੁਸਾਲ ਨੀਕੰਦੁ ਅੇਹ ॥ ਅੰਜੂਨ ॥੧੧॥
 ਹੁਂ ਈਥਰ ਛੁੰ ਜੁਦ ਜੁਵਨੋ । ਮਾਰੇ ਨਹਿ ਮਰਣ ਅਵਤਾਰ ॥
 ਛਿਤਾਂ ਭਕਤ ਕੇਵੇ ਕਾਰਣੋ । ਹੁਂ ਦੇਹ ਧਰਣ ਛੁੰ ਸਾਰ ॥ ਅੰਜੂਨ ॥੧੨॥
 ਮੁੜ ਭਕਤ ਕੇਵੇ ਕਾਰਣੋ । ਅਵਤਾਰ ਲੀਧਾ ਦਸ਼ ॥
 ਹੁਂ ਨਿਰੰਝਨ ਨਿਰਾਕਾਰ । ਤੇ ਮਨੇ ਭਕਤੇ ਕੀਧੋ ਵਸ ॥ ਅੰਜੂਨ ॥੧੩॥

વળી ભક્ત કે રે કારણો । હું ગયો વસમે વન ॥
 મેં રાવણ મારી રાજ્ય આપ્યું । વિલીખણ રાજન ॥ અર્જુન ॥૧૪॥
 દુર્વાસા ઋષિએ દુભટ્યો । મુજ આત્મા અંબરીષ ॥
 ભય ચક ભેલી છેદિયો । મેં ભલી લગાડી શીખ ॥ અર્જુન ॥૧૫॥
 બલિરાયને મેં બાંધિયો । દેવોની કીધી સાર ॥
 પાતાળ આપ્યું રાયને । ત્યાં હું રહ્યો છકીદાર ॥ અર્જુન ॥૧૬॥
 ગોકુળ વિષે હું અવતર્યો । સિર પીછ ધરતો મોર ॥
 ખાતો હું માખણ તસ્કરી । જુગમાં કહેવાયો ચોર ॥ અર્જુન ॥૧૭॥
 વળી જશોદાએ મને બાંધીયો । હું જોડી રહ્યો બેહુ હાથ ॥
 દીન થયો મારા દાસનો । હું ચૌદ ભુવનનો નાથ ॥ અર્જુન ॥૧૮॥
 વળી ઈંડ જયારે કોપિયો । ત્યારે કોઈએ ન આપ્યું આડ ॥
 મેં ગોકુળ રાજ્યું રેલતું । ગોપીને લડાવ્યાં લાડ ॥ અર્જુન ॥૧૯॥
 વળી સોલસેં સાહસમાં હું રમ્યો । મારો કોઈએ ન જાણો લેણ ॥
 મારા ભક્ત કે રે કારણો । મુને કહે લંપટ વેદ ॥ અર્જુન ॥૨૦॥
 વિરંચિ વાછળું હરી ગયો । તે કરી ગયો જ અધર્મ ॥
 હું નવાં નિપજાવી લાવિયો । મારો કોઈએ ન જાણો મર્મ ॥ અર્જુન ॥૨૧॥

ਤਹਾਂ ਕੰਥੇ ਮੁਝਨੇ ਮਾਰਵਾਨੇ । ਮੋਕਲਿਆ ਫੈਤਿਥ ਅਪਾਰ ॥
 ਮੈਂ ਤੇਹਨੇ ਸੰਹਾਰੀਨੇ । ਪ੍ਰਜਨੀ ਕੀਧੀ ਸਾਰ ॥ ਅੰਜੂਨ ॥੨੨॥
 ਮਾਮਾਨੇ ਹੁਣ ਮਨਵਾ ਗਯੋ । ਤਥਾਂ ਮਨੀ ਕੁਝਾ ਨਾਰ ॥
 ਥੋਡਾਕ ਚੰਦਨ ਕਾਰਣੇ । ਮੈਂ ਆਪਾਂ ਰੂਪ ਅਪਾਰ ॥ ਅੰਜੂਨ ॥੨੩॥
 ਵਣੀ ਪ੍ਰਥਮ ਪੋਣੇ ਪੇਸਤਾਂ । ਪਰਿਥਟੇ ਢੀਧੀ ਗਾਣ ॥
 ਮੈਂ ਮਾਰੀਨੇ ਵਸਤਰ ਲੀਧਾ । ਸੋਹਾਵਿਧਾ ਗੋਵਾਣ ॥ ਅੰਜੂਨ ॥੨੪॥
 ਵਣੀ ਤਥਾਂਥੀ ਆਗਨ ਚਾਲਤਾਂ । ਮਾਲਏ ਲਾਵੀ ਛਾਰ ॥
 ਮੈਂ ਅਰਥ ਸਾਈਂ ਓਹਨੌ । ਆਪਾਂ ਪਦਾਰਥ ਚਾਰ ॥ ਅੰਜੂਨ ॥੨੫॥
 ਵਣੀ ਭਾਗੰਬਾਂ ਨਾਪਿਕ ਮਣਿਥੋ । ਮੈਂ ਆਪਾਂ ਦਰਘਾ ਛਾਥ ॥
 ਪ੍ਰਾਈ ਮਨੋਰਥ ਤੇ ਤਣਾ । ਮੈਂ ਰਾਖਿਥੋ ਮਾਰੀ ਸਾਥ ॥ ਅੰਜੂਨ ॥੨੬॥
 ਸੰਬਂਧੀ ਤੇ ਜਨਨੇ ਹਣੋ । ਚਾਂਡਾਣਨੋ ਤੇ ਅੰਂਸ਼ ॥
 ਮਾਰਾ ਭਕਤ ਕੇ ਰੇ ਕਾਰਣੇ । ਮੈਂ ਮਾਰੀ ਮਾਮੋ ਕੰਸ ॥ ਅੰਜੂਨ ॥੨੭॥
 ਮੈਂ ਸੁਦਾਮਾਨੇ ਸੰਤੋਖਿਥੋ । ਅੇਕ ਕਾਂਗਨਾ ਕਣਾਨੇ ਕਾਝ ॥
 ਸੰਪਤ ਆਪੀ ਤੇਹਨੇ । ਨਵ ਨਿਧ ਸਿਧ ਆਠ ॥ ਅੰਜੂਨ ॥੨੮॥
 ਅੇਕ ਵਾਰ ਵਿਦੁਰ ਧੇਰ ਜਈ । ਆਰੋਗਧਾ ਭਾਜੁ ਪਾਨ ॥
 ਮੈਂ ਲਾਡ ਪਾਡਿਆਂ ਮਾਰਾ ਦਾਸਨਾ । ਰਾਧਨਾ ਮੋਕਿਆਂ ਮਾਨ ॥ ਅੰਜੂਨ ॥੨੯॥

પણી કૌરવ કુળ સંઘારીયું । મેં સારો તારો અર્થ ॥
 હું ચૌદ ભુવનનો રાજિયો । મેં હંકચો તારો રથ ॥ અર્જુન ॥૩૦॥
 એક વાર તો હું વનમાં ગયો । તહાં વન દીસતાં ઘનઘોર ॥
 મેં ભાવ જોયો ભીલડીનો । જૂઠાં તે પ્રાસ્યાં બોર ॥ અર્જુન ॥૩૧॥
 અમે ઘણાં મળી ગોવાળિયા । રમતા તે ગયા મહા વન ॥
 બહુ ભાવ જોઈ અખિ નારનો । અમે જાચી તે લીધાં અન્ન ॥ અર્જુન ॥૩૨॥
 પ્રહ્લાદ પિતાએ પરભવ્યો । મેં ખંબ માહી પૂર્યો વાસ ॥
 દુષ્ટ દૈત્ય વિડારીયો । મેં રુદે રાખ્યો દાસ ॥૩૩॥
 વળી ધૂપને દુઃખ પમાડ્યો । ને કાઢ્યો વનવાસ ॥
 તે બાળકે મને વશ કર્યો । ધન ધન મારો દાસ ॥ અર્જુન ॥૩૪॥
 ચંદ્રહાસને હરિશ્ચંદ્ર રાજા । ભક્ત મારા તેણ ॥
 પડે વિપત ન વિસરે । મુજ મુગટના મહિ એણ ॥ અર્જુન ॥૩૫॥
 જ્યારે સુધન્યાને લઈ નાખીયો । તાતે તેલ બળતી ઝાળ ॥
 મારા દાસને વેળા પડી । ત્યારે તુરત કરી સંભાળ ॥ અર્જુન ॥૩૬॥
 દ્રૌપદી કેરા પટકૂળ કાઢ્યાં । હું પાસ નહિ તે કાળ ॥
 મારા ભક્તને વેળા પડી । તુરત કરી સંભાળ ॥ અર્જુન ॥૩૭॥

પાંચાલીને જ્યારે પરબર્વી । પાસે તે હૃતા પંચ વીર ॥
 મારા ભક્તને મેં પૂરીયાં । નવસેં નેવાણું ચીર ॥ અર્જુન ॥૩૮॥
 એક કોળીએ કૌતક કર્યું । અને લીધું મારું ઝૂપ ॥
 રાયની કન્યા પરબર્વી । પર દલ કોપ્યા ભૂપ ॥ અર્જુન ॥૩૯॥
 મેં ત્યાં જઈ ને શું કર્યું । મારું તેજ મૂક્યું માંચ ॥
 પરદલનો પરાજય કર્યો । મારું બિરદ પાડ્યું ત્યાંચ ॥ અર્જુન ॥૪૦॥
 અજામિલ મહા પાતકી । મામકી ગુણિકા જેહ ॥
 જે સ્મરણ કરતાં માહણ । વૈકુંઠ પોહાતી તેહ ॥ અર્જુન ॥૪૧॥
 ગજરાજને ગૃહે ગૃહ્યો । ત્યાં લીધું મારું નામ ॥
 એમ એક કરતાં બેહુનાં । મેં કીધાં તેહનાં કામ ॥ અર્જુન ॥૪૨॥
 હું માં ને મારા ભક્તમાં । અંતર ન હોય લગાર ॥
 મુજ ભક્તને ઓળખે નહિ । તે ભૂતી ભમે સંસાર ॥ અર્જુન ॥૪૩॥
 માહરા ભક્ત દુઃખીયે હું દુઃખી । સુખીયે તે સુખીયો જાણ ॥
 માહરા ભક્તને જો દુભવે । તે મને મારે બાણ ॥ અર્જુન ॥૪૪॥
 સ્વર્ગ મૃત્યુ પાતાલમાં । જલ થલ માહરો વાસ ॥
 તરવ કહું હું તુજને । હું થકી અદકો દાસ ॥ અર્જુન ॥૪૫॥

ਜਪ ਯਝੋ ਨਹਿ ਮਜੁੰ । ਨਹਿ ਤਪ ਤੀਰਥ ਕੇ ਦਾਨ ॥
 ਅੜ੍ਹਨ ਮਹਿਮਾ ਜਾਣਾਂਝੋ । ਮਾਲੁੰਬਕਿਤਥੀ ਛੇ ਝਾਨ ॥ ਅੜ੍ਹਨ ॥੪੬॥
 ਹੁੰ ਭਕਤਨੀ ਸੰਗੇ ਝੁਲ੍ਹੇ । ਮਨੇ ਭਕਤਨੌ ਆਧਾਰ ॥
 ਅੜ੍ਹਨ ਮਹਿਮਾ ਜਾਣਾਂਝੋ । ਕਛੇਤਾ ਨ ਆਵੇ ਪਾਰ ॥ ਅੜ੍ਹਨ ॥੪੭॥
 ਹਰਿ ਭਕਤ ਮਹਿਮਾ ਸੁਏਈ । ਅੜ੍ਹਨ ਪਾਖਾ ਹਰਖ ਅਪਾਰ ॥
 ਮੂਲਿਤ ਥਈ ਅਵਨਿ ਪਤਚੋ । ਨੇਤ੍ਰੇ ਵਹੇ ਜਲਧਾਰ ॥ ਅੜ੍ਹਨ ॥੪੮॥
 ਆ ਗੀਤਾਨੇ ਜੇ ਅਨੁਭਵੇ । ਜੇ ਗਾਥ ਨਰ ਨੇ ਨਾਰ ॥
 ਅੜ੍ਹਨ ਐਥੁੰ ਜਾਣਾਂਝੋ । ਤੇ ਪਾਮੇ ਪਦ ਨਿਰਧਾਰ ॥ ਅੜ੍ਹਨ ॥੪੯॥
 ਐ ਭਕਤ ਮਹਿਮਾ ਮਾਹਰੋ । ਕੋਈ ਕਥਿਆ ਨਵ ਜਾਥ ॥
 ਜੇਨੁੰ ਭਾਖ ਹੋਥ ਤੇ ਅਨੁਭਵੇ । ਧਨਦਾਸ ਗੀਤਾ ਗਾਥ ॥ ਅੜ੍ਹਨ ॥੫੦॥

॥ ਈਤਿ ਸ਼੍ਰੀ ਅੜ੍ਹਨ (ਧਨਦਾਸ) ਗੀਤਾ ਸਾਂਪ੍ਰਾਈ ॥੨੬॥

॥ અથ શ્રી નામ પ્રતાપની પરચરી ॥૩૦॥

હરખથો કોટિ બ્રહ્માંડનો રાય। તેણે એક મોટું કર્યું પસાય ॥
 અંતરજ્ઞાભી તૂઠચા રામ। વૈષ્ણવ જનને આપે ઠામ ॥
 બોલો સંતો હરિ પરબ્રહ્મ જ્ય પરબ્રહ્મ। સ્વાભી પદ્મનાભજુ તુમ શરણં ॥૫૩॥
 શ્રી પદ્મનાભજુ અવતરીયા જાણ। ઓધારવાને ચારે ખાણ ॥
 વિશ્વ તણી જેણે કીધી સાર। મુક્ત મેહેત્યા નિજ ભંડાર ॥બોલો ॥૧॥
 તિલક તુલસી મુખ હરિ નામ। સંત સંગત એહ વિશ્રામ ॥
 ચાર પદારથ તો પામીયે। જોવૈષ્ણવજનને શિરનભીયે ॥બોલો ॥૨॥
 હરિ નામ તણો મહિમા નહિ પાર। બ્રહ્માદિક મન કરે વિચાર ॥
 જોતાં જોતાં લાધ્યું સાર। નામ જ છોડવે ભવ સંસાર ॥બોલો ॥૩॥
 મહા પાતકી અજાભિલ જોય। તે સમો બીજો નહિ કોઈ ॥
 પુત્ર ભાવે જેણે લીધું નામ। મુક્તિ સરખું આપ્યું ઠામ ॥બોલો ॥૪॥
 ગુણકા સરખી તે મુગતી ગઈ। તેની સાખ બ્રહ્માંડે ગઈ ॥
 જન્મ જ છૂટી ભવ સંતાપ। જુઓ હરિનામ તણો પ્રતાપ ॥બોલો ॥૫॥
 દૈત ઝપ હિરણ્યક શિપુ નામ। તેણે હરિસુ કર્યો સંગ્રામ ॥
 ઓછંગે લઈ ઓધાર્યો વેરી। આપ સરીખો કર્યો હરિ ॥બોલો ॥૬॥

રાવણો કેહવી બકિત જ કરી । રામચંદ્રની ઘરુણી હરી ॥
 જુધ કરતાં લીધું નામ । તે જન પાભ્યો વૈસુંઠ ધામ ॥ બોલો ॥૭॥
 ફુછણ તણા ઢૈખી ભૂપાલ । જ રાસંઘ શાલ્વ શીશુપાલ ॥
 કંસ કાલયવન મદ મોડ । ઓધરીયા અપરાધી કોડ ॥ બોલો ॥૮॥
 અંબરીષ અનુદિન પોષે પ્રાણ । તેણો ફુછણને મેટ્યું બાણ ॥
 વેમાન બેઠો સુર પેખતાં । ઓધરીયો અર્જુન દેખતાં ॥ બોલો ॥૯॥
 ધૂવ અમરીષ પ્રહ્લાદ વખાણ । અવિચલ પદ પાભ્યા નિવાણ ॥
 બલ વિભીષણ નારદ શોખ । મોટો મહિમા નામનો જોય ॥ બોલો ॥૧૦॥
 વૈષણવજન થઈ ધરવું દ્યાન । સકલ સંતને કરો પ્રણામ ॥
 હરિ વિના જેણો કીધાં ધર્મ । તેતો જાણો સઘલા કર્મ ॥ બોલો ॥૧૧॥
 કુંડ અઠાવીસ નરકે ભર્યા । વैષણવ જ નકે ઠાલા કર્યા ॥
 સંત તણું ત્યાં લાગ્યું વાય । છૂટ્યા નામ તેણો મહિમાય ॥ બોલો ॥૧૨॥
 જપ તપ તીરથ જાગ જ કર્યા । સકલ ધરમ તેણો આચર્યા ॥
 કીધાં વ્રત દીધાં બહુ દાન । જેને મુખ એક પરબ્રહ્મનામ ॥ બોલો ॥૧૩॥
 ચાર વેદનો સાર એ ધાર । વિષણુ તણું જે નામ ઉચાર ॥
 સકલ શાસ્ત્રનું તત્ત્વ એ જાણ । એ નિશ્ચે હેડ મન આણ ॥ બોલો ॥૧૪॥

તે નર કાણા ભોટા જાણા । જેહને ધ્યાન એક સારંગપાણા ॥
 સરવ જ્ઞાન જે ભણીઓ જેહ । રામ તણો રસ માણો જેહ ॥ બોલો ॥૧૫॥
 ધન ધન કહીયે તે નર નાર । જેહની વાણી વસે મુરાર ॥
 હરિ કીર્તન ગાયે સાંભલે । તે નિશ્ચે પરબ્રહ્મને જઈભલે ॥ બોલો ॥૧૬॥
 હરિજન ભણા મોહોળવ કરો । હરિ સબદ હરખે ઓચરો ॥
 નામ તણો જેહને આધાર । માહરે વૈષ્ણવજન પરીવાર ॥ બોલો ॥૧૭॥
 વિષણુ વિના જે ધરીયે ધ્યાન । તે જાણો સઘલું અજ્ઞાન ॥
 વિષણુ વિના જે બીજું ધરમ । તે જાણો સઘલું અધરમ ॥ બોલો ॥૧૮॥
 જનમ કોટ ભાગે અભાસ । તે હરિ નામ તેણો પ્રકાશ ॥
 નિરંજન પદ પામે વાસ । જેહવો ઠાકોર તેહવો દાસ ॥ બોલો ॥૧૯॥
 સંત સંગત મલી હરિ ગુણ ગાવ । પરબ્રહ્મની વાણી મુખ ઓચરો ॥
 હરિનું ભજન કરી ત્યો લહાવ । વૈષ્ણવ જનનો એ મહિમાય ॥ બોલો ॥૨૦॥
 સંત રેણુક । મસ્તક ધરો । પરબ્રહ્મજીનું ચિંતવન કરો ॥
 નામ તણો આવ્યો વિશ્વાસ । નાથ ભણો વૈષ્ણવનો દાસ ॥ બોલો ॥૨૧॥

॥ ઈતિ શ્રી નામ પ્રતાપની પરયરી સંપૂર્ણ ॥૩૦॥

ઈતિ શ્રી અદ્યાત્રનુંના કીર્તન સંપૂર્ણ

આરતી સદ્ગુરુ જીવણજીકી । સકલ સંત મલી કરો કીર્તિ ॥
 નામનાવ ચઢી પાર ઉતારે । અનેક જીવકે કારજ સારે ॥
 નામ ઝુપકો સબકો દ્વદ્ધાયો । સબ સંતે મલી હરિ ગુણ ગાયો ॥
 સંત સમાગમ અહર્નિશ કીજે । રામ રસાયણ અનુદિન પીજે ॥
 દાસ દયાલ સદ્ગુરુકે શરણા । જાથે ભિટ જાયે આવાગવના ॥
 ॥ આરતી ॥૨॥

આરતી રામકબીરકી કીજે । હરિહરિ અનંત કોટ જળાં સંત બિરાજે ॥
 પ્રેમ પ્રકાશ સકલ ભરપૂરા । યછ સાહેબ સંતનમે નૂરા ॥
 સબ સંતનકે પૂરણ કામા । ત્રેહતા માંહે પદારે રામા ॥
 દુષ્ટ વિડારણ સંત ઓધારણ । કૃષણ નામ હૈ જીવકે તારણ ॥
 સુંદર સુખ પર કરત નોછોવરી । ભાતા જશોદાએ આરતી ઉતારી ॥
 સબ ગોપી મલી રાસ બનાવે । કૃષણકબીર જીવણ આવે ॥
 લીલા કરે વૃંદાવન માંહે । દાસ દયાલ ચરણકી છાંહે ॥

જય ગુજર દિશા । પ્રભુ જય ગુજર દિશા ॥
 પુનિયાદ મુકામે પદ્ધાર્ય (૨) સદગુર જીવણજી મહારાજ ॥જય॥
 અમ ભક્તોના તારણ કાજે । આપ્યા ગુજર દેશ । પ્રભુ આપ્યા ॥
 વૃંદાવનના વાસી (૨) આપ્યા સદગુર થઈને આજ ॥જય॥
 ગોપાલદાસને ગુરુ બનાવી । બન્યા ભક્તોના દાસ । પ્રભુ બન્યા ॥
 રામકબીરનું નામ (૨) આપ્યું અમ ભક્તોને આજ ॥જય॥
 રામકબીરની પુણ્ય નૌકામાં । અમને બેસાડ્યા આજ । પ્રભુ અમને ॥
 કૃપા સદગુરજીકી (૨) ઉતારે ભવ પાર ॥જય॥
 બાલ ગોપાલની મુક્તિ કાજે । આપ્યો એક ઉપદેશ । પ્રભુ આપ્યો ॥
 રામ કૃષ્ણનું સમરણ કરજો (૨) કલજુ ગમાં આધાર ॥જય॥
 જીવણજીની આરતી । સર્વ ભક્તો મલી ગાવે સર્વે ભક્તો ॥
 દાસ જીવણ જ્યાં પ્રગટ્યા (૨) ભક્તો સેવક થઈ આવે ॥જય॥

॥ અથ શરણું ॥

જીવણજી મહારાજ માગું શરણું તમારં । શરણું તમારં રામા શરણું તમારં ॥
 કૃષણાસને બક્તિ આપી । સર્વે ભક્તોની કષ્ટી કાપી ॥૧॥
 બોજા ગુજરનો ઉદ્ઘાર કીધો । કેશવદાસને શરણો લીધો ॥
 ગુરુ સંધાતે યાત્રા વિધે । મારવાડને ઉગાર્યો ॥૨॥
 કૃષણ કેશવને નિમિત કરીને । કાંઠો સુરત તાર્યો ॥
 પદ્મનાભ જ્ઞાનીજી દાદા । શુક્રદેવજી ગોપાલ ॥૩॥
 જીવણજી એ કૃપા કરીને । ઉગાર્યો સહુ બાળ ॥
 રામકબીરની દ્વદ્ધ નૌકામાં । જીવણજી બેસાડે ॥૪॥
 કૃપા કરીને કબીર કૃપાલો । ભવસાગર ઉતારે ॥
 જીવણજીના બાલ ગોપાલો । રામકબીર ઉચારો ॥૫॥
 ભવસાગરથી તરવાનો એ । સુંદર છે બહું આરો ॥
 અનન્ય બક્તિ નામ નિષ્ઠા ને । સત્તસંગતિને ધારો ॥૬॥
 અવિવાસ ને દુષ્પિત ભોજન । સલિલ સંગને ટારો ॥
 નિઃશંક હોઈ ને ભજન કરો તો । નામ ફળે તત્કાળ ॥૭॥

(੧੫੨)

ਮੁਜ ਪਾਪੀਨੇ ਸ਼ਾਰਣੋ ਲੀਧਾਂ । ਅੇਵਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ॥
ਸਦਗੁਰੁ ਜੁਵਣਾ ਛੋ ਨਿਜਨਾਮ । ਜੁਵਣਾ ਫੁਖਣਾ ਜੁਵਣਾ ਰਾਮ ॥੮॥
ਸਦਗੁਰੁ ਜੁਵਣਾ ਛੋ ਨਿਜਨਾਮ । ਜੁਵਣਾ ਕਬੀਰ ਜੁਵਣਾ ਰਾਮ ॥
ਹਰਮਾਵਾ ਪਰ ਫੁਪਾ ਕਰੀਨੇ । ਕਾਨਮ ਪਾਲ ਉਗਾਰੀ ॥੯॥

॥ ਈਤਿ ਸ਼ਾਰਣੁ ਸਂਪੂਰਿ ॥

પ્રસાદ ઉપર તુલસી પ્રત્ર મૂકૃતી
 વખ્તે બોલવાની
 ॥ સરખી ॥

વેગે વૃદ્ધા તેરે પિયાઙું બુલાઓ । ભાવ પ્રત કર બોજન પાઓ ॥
 શાકપાક ઝાঁડનકે હોઈ । ભાવ પ્રીત હરિ લીજો સોઈ ॥૧॥
 અષ્ટ પટરાણી લીજો બુલાઈ । આરતી કરત જશોદા માઈ ॥
 સોલ સહસ સુ બોજન કીજે । જૂઠન જીવણાદાસઙું દીજે ॥૨॥

॥ સાખી ॥

સબ સખા બિજનારસુ । આરોગે જદુપતિરાય ॥
 જૂઠન પાવે જીવણા । સદગુરું તણે પસાય ॥૧॥

પ્રસાદની સાખી

રામ કહે સુખ ઉપજે કૃષણ કહે દુઃખ જાય ॥
 અહિમા ભહા પ્રસાદકો પાવો પ્રિત લગાઈ ॥૧॥
 પ્રસાદ લઈ પાવન થયા અને પૂર્યા મનના કોડ ॥
 ધન ધન નાગર નરસૈંયાને જેને ધેર પદ્ધાર્યા રણાછોડ ॥

કંઠી બાંધવા માટેની સાખી

કંઠી બંદી છોડકી લીજે શરણ તુમ્હાર ॥
 દાસ નિભિત કણુ ભયો તુમ જાનો કિરતાર ॥૧॥
 કંઠી તિલક ધારકે ગૃહી રામકબીર આધાર ॥
 દાસ ગરીબી ગૃહી રહો ઉતરો ભવજલ પાર ॥૨॥
 ચહ બાનો રાધા કૃષણાકો ગુરુ કૃપાતે દેઉ ॥
 ધીરજસે ધારે રહો કૃપા કરે ગુરુદેવ ॥૩॥
 ॥ રામકબીર ॥

॥ रामकबीर ॥

**वैष्णव
जीवनदासजीकी
सारस्वी**

॥ रामकबीर ॥

वैष्णव जीवणदासजीनी साखी

संपादक : स्वामी जगदीशचंद्र यदुनाथ

मु. पुनियाद धाम, ता. डभोई

जि. वडोदरा. (गुजरात)

पीन कोड - ३९१२१०

फोन नं. :- (९१) ०७२०१९६२१८२

ଓଡ଼ିଆଧିନ

ସାଖି ସବଦ ବୋହୋତୁ କହି । ମନ ନହି ବାଂଧେ ଧୀର ॥
ଯୁଂ ବିନତି କହତ ହୈ ଜୀବଣା । ତୁମ ସୁନିଯୋ ରାମକବୀର ॥୧॥

ଜୁଵଣଶ୍ରୁ ଭାଦ୍ରାଜେ ନାନା ଗୋପାଲକାଳସନ୍ନୀ ସାଥେ ଜେ ବାର୍ତ୍ତାଲାପ କରୀନେ ଉପଦେଶ ଆପ୍ଯୋ ହନ୍ତେ ତେ
ସାଖୀଅୟେମାଂ ଆଵରୀ ଲେବାମାଂ ଆବ୍ୟୋ ଛେ. ପ୍ରଭୋଧନା ଅଂଗମାଂ ଜୁଵଣଶ୍ରୁ ଭାଦ୍ରାଜ ଜଣାଵେ ଛେ କେ ବ୍ୟାଧାନୀ.
ସାଖୀ ଭକ୍ତି ସମଜାବଳୀ ଭାଟେ ସାଖୀଅୟୋ ଅନେ ପଢା ଦ୍ଵାରା ଧାରୀ ପ୍ରୟାସ କର୍ଯ୍ୟୋ ଛେ, ପରଂତୁ ଅନେକ ପ୍ରକାଶନୀ.
ଉପାସନା ଅନେ ଭକ୍ତି ଜୋଈନେ ଭଙ୍ଗିବାରୁମାଂ ପଡ଼ି ଜନାରନେ ଜେ କଂର୍ଦ୍ଦ କହେବମାଂ ଆବେ ଛେ କେ ଶିଖାଭାଷା ଆପିଏ ତୋ
ପଣ ଅହା ବିଶ୍ୱାସ ରାଖିବା ମନ ସିଥିର ଥତୁ ନରୀ, ପରଂତୁ ବିନ୍ୟଥୀ ଅରଜ କରୀନେ କହୁ ଛୁ କେ ତମେ ଝକ୍ତ ହୁ ଜେ
ରାମକବୀରନା ନାମନୀ ଭକ୍ତି ଭତାକୁ ଛୁ ତେନା ପର ଜ ଲକ୍ଷ ଆପଜୋ,
କଖୀର କହୁ ଛୁ କେ କେ,

ଏକ ସବଦମେ ସବ କହା । ସବ ହୀ ଅର୍ଥ ବିଚାର ।

ଭଜିଯେ ନିଶଦିନ ରାମକୁ । ତଜିଯେ ବିଷ୍ୟ ବିଚାର ॥୨॥

ଦାସ କଖୀରଶ୍ରୁ କହେ ଛେ କେ ଅୟେକ ଜ ଥୋଡା ଶର୍ପଦୋମାଂ ଆଭରୀ ପରମ ବିଦ୍ୟାର ଭତାକୀ ଦୀଧ୍ୟୋ ଛେ କେ ରାତ
ଫିଲ୍ସ ରାମନୁ ଭଜନ କରେ ବିଷ୍ୟ ବାସନା ନା କିକାରେ ନୋ ତ୍ୟାଗ କରେ ଜୁଵଣଶ୍ରୁ ଭାଦ୍ରାଜାନେ ଜ୍ୟାରେ ତେମନୀ
ଅନ୍ତିମ ଧାରୀଏ ଭକ୍ତୋଏ ପୂଛୁଥୁ କଂର୍ଦ୍ଦ କହେଛୋ ତ୍ୟାରେ କହୁ କେ.....

କହନାଥା ସୋ କହ ଲିଯା । ଅବ କହା କହୁ ରାମଜାୟ ॥

ସଂତ ସେଵା କରେ ଜୀବଣା । ରଘୁପତି ହୋୟ ସହାୟ ॥୩॥

જીવણદાસજી મહારાજે કહું કે ભારે તમને જે કંઈ કહેવું હતું તે તો મેં અત્યાર સુધી તમને કહી બતાવ્યું છે. હવે તો તેને હું એથી વિપેશ વધારે બીજું તો શું કહું પણ એક વાત જાણાવી દઉ છું કે તમે સંતની સેવા કરજો તો ભગવાન તમારી સહાય કરશે.

જીવણજી મહારાજની વિચાર સરળી તેમની સાખીઓમાં જોતા તેમનું અંતિમ લક્ષ્ય ભક્તિ છે. આપણે દુનિયામાં ચાલતા પૂજા પાઠ પારાયણ વિગેરેથી આકર્ષાઈને જાત જાતના સ્વોત્ત્રો મંત્રો, ઉપાસનાઓ, પ્રત, જ્યો, તપ તીર્થ ઈત્યાદિમાં લખદાઈ જઈએ છીએ જીવણજી મહારાજનું ધ્યેય જોતાં તેઓએ રામકબીર નામની ભક્તિ અને કીર્તન ભક્તિને જ બતાવી છે. તેથી ઈતર સમાજના લોકો સકામ ભક્તિ માટે સંપૂર્ણ પારાયણ કે જ્યો તપ કરે છે તેવું આપણે ઈચ્છિતા નથી. માટે આપણે સાખીઓના પારાયણને કે પાકને મહૃત્વ આપ્યું નથી. પણ જીવણજી મહારાજે જે કંઈ બતાવ્યું છે તેનો ઊંડો વિચાર કરીએ તો સાખીઓ દ્વારા જીવણજી મહારાજે પ્રેમ લક્ષ્ણા ભક્તિ તરફ લક્ષ્ય દેર્યું છે. માટે આપણે સકામ ભાવનાને લક્ષ્યમાં ન રાખતાં સાખીઓનું મનન ચિંતન કરવાની દ્રષ્ટિથી સાખીઓનું પઠન કરવું જોઈએ. સાખીઓનો વિશ્રામ પૂરો કરવાનું લક્ષ ન રાખતાં ભલે થોડી સાખીઓ વાંચો. પણ તેને સમજવા પ્રયત્ન કરો તે જરૂરી છે. ખાલી વાંચવા ખાતર વાંચી જઈએ તેનો કંઈ અર્થ નથી.

સાખીઓના અર્થ મનસ્વી રીતે પોત પોતને અનુકૂપ કરશો નહીં. સાખીના મર્મને જાણી બૂકીને મારી. મયેડીને અવળો અર્થ કરશો નહીં. સદગુરુના ઉપદેશનો અનુસરો તો કલ્યાણ થશે. સકામ પાઠ પારાયણ કરવાની ભાવના રાખી નથી. માટે આપણે સંપૂર્ણ તરીકે રામાનંદ જે કહી વાળી સાખીને પરંદ કરીને રામની ભક્તિ પ્રાપ્ત થાય એવી ભાવના રાખી છે. સદગુરુ આપણનું બધું જ સંભાળી લે છે.

સદગુરુને ઉપદેશકા । અરથ નામ પ્રવેશ ॥

ભવ સાગર મિટકે જીવણા । હમ આવેંગે ઉનદેશ ॥૩॥

જીવણજી મહારાજ સાથે ચર્ચા કરતાં ઉપહેશને થોડો પણ અનુસરવા પ્રયત્ન કરીશું તો અમે પણ ભવસાગર પાર કરીને તમારા ભગવદ્ ધામમાં આવી જઈશું,

નાના ગોપાલદાસ જેઓ જીવણજી મહારાજ સાથે અંતરંગ સંબંધથી જોડાયેલા હતા, તેઓ એ સાખીઓમાં તેમનાથી જીવણજી મહારાજની કદર કરવામાં ખામી આવી હોય તેથી માઝી માગી છે.

ગુનેગાર ગોપાલિયો । સદગુરુ નાર્હી ॥

ગુનો બગશો જીવણા । હમ ચરણકમલકી છાંહે ॥૪॥

નાના ગોપાલદાસ કહે છે હું અપરાધી છું ભારાથી યથા યોગ્ય સદ્ગુરુની સેવા થઈ શકી નથી. તેનો એકરાર કરું છું, પણ આપ ભારા પર કૃપા કરીને ભારો ગુનો માઝ કરો હું તો તમારા ચરણના શરણના આશ્રયમાં રહેલો છું.

ભગવન્નામ રામકબીર નામની ભક્તિ આપણને બતાવી છે અને કીર્તન ભક્તિ કરવાનું કહ્યું છે તે સિવાય બીજા લાંબા લક્ષરામાં પડવાની જરૂર નથી. જીવણજી મહારાજે કહ્યું છે,

પોથી પઢત પાઠક ભયા । કાજી પઢિ કલેબ ॥

ઓ હરિજન બાહેર જીવણા । સદા પરાઈ સેવ ॥૫॥

જીવણદાસજી મહારાજ કહેછે કે ગ્રંથો પુસ્તકો શાસ્ત્રો પુરાણોની પોથીઓ વાંચીને વિદ્ધાન પંડિત બન્ન્યો હોય અને કિતાબ કુરાનના પાઠ કરીની કાળું બન્ન્યો હોય તો પણ તે હરિજન ભગવદ્ ભક્તની ગાણનામાં આવતો નથી. કેમકે તે લોકો પારકની સેવા ભક્તિ કરે છે, તે કેવી રીતે કે શાસ્ત્ર વાંચીને શાસ્ત્ર પ્રમાણે વર્તે પુરાણ વાંચીને પુરાણ પ્રમાણે આચરણ કરે એ બધું પારકા લોકોએ કહેલા વચ્ચનો ગણાય

પણ ગુરુ મુખ વાણી ન ગાયાય. કબીરજીએ પણ કહ્યું છે કે ;

કબીર પઢિ પઢિ પાઠક ભયે । ના કિયા તત્ત્વ વિચાર ॥

હરિજનસે બૈર કિયા । મિત કિયા સંસાર ॥૬॥

દાસ કબીરજી કે છે પોથી વાંચીને પાઠકની પદવીને પામ્યા પણ તેમાંથી કંઈ વિચાર આવ્યો નહીં
અને ભલાભોળા અથવા ભગવતભક્તો સાથે અહેખાઈ ઈધર્યા કરી ભક્તિ પ્રત્યે વિમુખ બન્યા અને સંસારની
મોહ માયાની સોષ્ટત કરી તે વ્યર્થ છે.

ગુરુ મુખ વાણી સિવાયની બધી વાણીને વ્યભિચારિણી કહે છે.

વાણી સવ વ્યભિચારિણી । જહાં નહીં ગુરુ વચન પ્રમાણ ॥

ગુરુ મુખ વાણી જીવણ । સો કલ્યાણે કલ્યાણ ॥૭॥

જીવણદાસજી મહારાજ કહે છે જે વાણી ગુરુ મુખેથી માન્ય કરવામાં આવી હોય તેવી વાણી.
સિવાયની બીજી બધી વાણી વ્યભિચારિણી અષ્ટ વાણી છે. માટે ગુરુ મુખેથી જે વાણી કહેવામાં આવી
હોય તો તેનાથી જ આપણું કલ્યાણ ને કલ્યાણ જ થાય છે, આપણું શુભ મંગલ થાય છે સહુ પ્રેમી ભક્તો
આ ગુરુની વાણીના ઉપદેશને સમજુને ચાલે. અને સદગુરુ જીવણજીની અનંત કૃપા વરસે એજ
અર્થર્થના.....

શુભકંક્ષી.

સ્વામી જગદીશચંદ્ર યદુનાથના

સાક્ષર સપ્રેમ રામકબીર

(વૈષણવ જીવણદાસજીની સાખી પ્રથમ આવૃત્તિમાંથી સાખાર)

॥ रामकबीर ॥

आर्पणा प्रतिक्रूङ्

અનુક્રમણિકા

અનુ	વિષય	પાન નં.
	પ્રથમ વિશ્રાબ્મ	
૧)	ગુરુદેવકા અંગા	૧૬૭
	દ્વિતીય વિશ્રાબ્મ	
૨)	સંતકા અંગા	૧૬૯
૩)	દાસકા અંગા	૨૦૨
	તૃતીય વિશ્રાબ્મ	
૪)	પ્રખોધકા અંગા	૨૧૮
૫)	અગાધકા અંગા	૨૪૬
	ચર્ચુથ વિશ્રાબ્મ	
૬)	ગર્ભાવલીકા અંગા	૨૫૬
૭)	વિરહિણીકા અંગા	૨૬૧
૮)	કાલકા અંગા	૨૬૩
૯)	શરૂકા અંગા	૨૭૧
૧૦)	પ્રેમકા અંગા	૨૭૫

૧૧) પતિપ્રતાકા અંગા ૨૮૩

પાચમો વિશ્વામ

૧૨) ઉનહેશકા અંગા ૨૮૫

૧૩) ભેખકા અંગા ૨૮૭

૧૪) આનંદેવકા અંગા ૨૯૧

૧૫) ભરમ વિદ્વાંસકા અંગા ૨૯૪

૧૬) માયાકા અંગા ૨૯૬

૧૭) સાકુટકા અંગા ૩૦૫

૧૮) સલીલકા અંગા ૩૧૦

૧૯) વ્યભિચારિણીકા અંગા ૩૧૨

૨૦) કામીકા અંગા ૩૧૪

૨૧) બ્રહ્મશાનીકા અંગા ૩૧૫

૨૨) શ્રી જીવાળજીના દોહા ૩૧૬

॥ साखी ॥

कानम पे करुणा करी । प्रगटे गाहेज गाम ॥
 शाहपरे समागम करी । आये हैं पुनियाद धाम ॥१॥
 कणबी कुळ ओधारवा । जीवण लीया अवतार ॥
 कृष्णदास पे कृपा सुणी । धना हुवा तैयार ॥२॥
 भरम भोजाको तोडवा । के शव करवा सहाय ॥
 रामबाईके दुःख फेडवा । द्वापरसे कलजुग आय ॥३॥
 संत गोपालको शरण दीया । पहोचे मनके कोड ॥
 एसे सदगुरु जीवण भये । भवके बंधन छोड ॥४॥
 नाना गोपाल के संग चले । आये पुनियाद धाम ॥
 उदित धरम उदा कहै । रामकबीरका नाम ॥५॥

पारायणना आरंभमां बोलवानी आरती (१६५)

॥ आरती ॥

आरती सदगुरु जीवजीकी । सकल संत मली करो कीर्ति ॥
नाम नाव चढ़ी पार उतारे । अनेक जीवके कारज सारे ॥
नाम रूप सबको द्वढायो । सब संते मली हरि गुण गायो ॥
संत समागम अहर्निश कीजे । राम रसायण अनुदिन पीजे ॥
दास दयाल सदगुरु के शरणा । जाथे मिट जाये आवा गवना ॥

॥ आरती ॥

आरती रामकबीरकी कीजे । हरि हरि अनंत कोट जहां संत बिराजे ॥
प्रेम प्रकाश सकल भरपूरा । यह साहेब संतनमें नूरा ॥
सब संतनके पूरण कामा । त्रेहेता मांहि पधारे रामा ॥
दुष्ट विडारण संत ओधारण । कृष्ण नाम है जीवके तारण ॥
सुंदर मुख पर करत न्योछोकरी । मात जशोदाए आरती उतारी ॥
सब गोपी मली रास बनावे । कृष्ण कबीर जीवण आवे ॥
लीला करे वृदावन मांहे । दास दयाल चरणकी छांहे ॥

॥ आरती ॥

आनंद आरती हरख अमारा । हरिजन आये मेरे प्राण आधारा ॥
 संतो दरशन मेरे त्रण ताप निवारे । जनम मरण भवसागर तारो ॥
 शाक पाक मली भोजन पावो । संत संगत मली हरि गुण गावो ॥
 घेर घेर मंगल होत बधाई । जनजीवण तहां बल बल जाई ॥

॥ संपुट ॥

रामानंदे जे कही । सो सुणी दास कबीर ॥
 सो सदगुरु कही जीवणा । भज सीतापति रघुवीर ॥१॥

॥ राम कबीर ॥

॥ अथ श्री वैष्णव जीवणदासजीनी साखी ॥

॥ अथ श्री गुरुदेवका अंग ॥

नाम	हमारो	जीवणा ।	कणबी	कुल	अवतार ॥
साँई	हमारा	रामजी ।	सदगुरु	दास	गोपाल ॥१॥
सदगुरु	दास	गोपालजी ।	जे	जनकवंश	अवतार ॥
रघुपति	बतायो	जीवणा ।	जे	वृषभानसुता	शणगार ॥२॥
गुरु	कीजे	विचारके ।	जे ही	बतावे	राम ॥
सरयू	तीरे	जीवणा ।	जे	नगर	अयोध्या गाम ॥३॥
साँई	हमारा	रामजी ।	जाके	भरत	शत्रुघ्न भ्रात ॥
संकर्षण	संग	जानकी ।	जीवण	ए जग	तात ॥४॥
सदगुरुए	समजायो	जीवणा ।	तब	भयो	मन धीर ॥
पय	पायो	देवल	फिरो ।	यूं कही	दास कबीर ॥५॥
अणदेखी		अणसांभली ।	सदगुरु	दिया	बताय ॥
अब	निद्रा	क्यों	सोवे	जीवणा ।	नाम निरमल जरा गाय ॥६॥

लोक वेद सब जान दे । जान दे धरती आकाश ॥
 सदगुरु शब्दे रहो जीवणा । जहां प्रेम भक्ति प्रकाश ॥७॥
 एका एकी महासुखी । दूजा सदगुरु बेल ॥
 त्रीजा रघुपति जीवणा । नामे करवी केल ॥८॥
 कुशल पड़ी रे जीवणा । जब सदगुरु पकड़े हाथ ॥
 अनेक जनम राम नाम बिन । बावल दीनी बाथ ॥९॥
 बीडो चौसठ पानको । सदगुरु दियो बताय ॥
 एह वर मागुं जीवणा । संत चरण पसाय ॥१०॥
 रामानंदे जे कही । सो सुणी दास कबीर ॥
 सो सदगुरु कही जीवणा । भज सीतापति रघुवीर ॥११॥
 तीन लोकमें तत्त्व था । सो सदगुरु दिया बताय ॥
 कुंड अड्डावीस जीवणा । जे जनके दिया छोड़ाय ॥१२॥
 ओला झोला जीवणा । जे सदगुरु दिया बताय ॥
 कर्म धर्ममां रघुपति । जे वेदे धर्या छपाय ॥१३॥
 बाबा बाढु नव छांडीये । यशोदा कंठ कहान ॥
 सदगुरु समझायो जीवणा । तो कै सो मान उपमान ॥१४॥

वेद विरोध भयो जीवणा । जब सदगुरु भये सहाय ॥
 वेद कहे निरंजन भजो । हम रघुवर दुलहो गाय ॥१५॥
 जन्म सफल कर जीवणा । भज सीतापतिको नाम ॥
 जोत स्वरूप वेदे कह्यो । पण सर्यो न एके काम ॥१६॥
 कोई नहि तेरा जीवणा । में देख्यो देश विदेश ॥
 सीतापतिको आसरो । के सदगुरुको उपदेश ॥१७॥
 गुरु बिचारा काहा करे । जो सिख भया गुमार ॥
 खीर कूकरकुं जीवणा । पेट न रहे लगार ॥१८॥
 हरिजन तो होंसे थयो । गुरु मल्यो गुमार ॥
 सरखे सरखुं जीवणा । ज्यूं गद्धा लेटे छार ॥१९॥
 धीरे धीरे जीवणा । ज्यूं हाल कार्चीडा पाय ॥
 अब देश छोड़ी वेअ लिया । सदगुरु कहा जे आवो ॥२०॥
 जम जूठो पड़यो जीवणा । जब सदगुरु दीनी साख ॥
 एही तमारो आतमा । रघुपति लिजे राख ॥२१॥
 सदगुरु शब्द सूली भई । संत भये रखवाल ॥
 जाणे ना देउ जीवणा । निराधार किरतार ॥२२॥

॥ साखी भेटकी ॥

सदगुरु हठीलो जीवणा । खेले अपनो दाव ॥
 जहां जहां आपा देखीये । तहां तहां देवे पाव ॥२३॥
 सार लिये सदगुरु खडा । नाम निशान बजाय ॥
 आपा थरथर कं पिया । सो जहां जीवण तहां जाय ॥२४॥

॥ साखी श्री मुखकी ॥

गुरु गुरु सब कोय कहे । मिटे नाहीं शरीर ॥
 श्री मुख कहे सुन जीवणा । गुरु खेतईया वीर ॥२५॥
 मीडो वालो जीवणा । जो करुं आनदेवकी सेव ॥
 सदगुरु सत ही तत्त्व कह्यो । साचे रघुपति देव ॥२६॥
 सदगुरुके उपदेशका । अरथ नाम प्रवेश ॥
 भवसागर मिटके जीवणा । हम आवेंगे उनदेश ॥२७॥
 हरि हिंदोले जीवणा । विसार्यो सघलो साथ ॥
 कृपा भई रघुनाथकी । जब सदगुरु पकडे हाथ ॥२८॥
 आधा मता साधका । जहां पारब्रह्मकी आस ॥
 पूरा मता तहां जीवणा । जहां सदगुरु शब्द विश्वास ॥२९॥

मन गुरु चरणे अरपिये । तन है कुल पच मांही ॥
 ब्रह्मादिक भूले जीवणा । यूं हरिजन कहावत नाही ॥३०॥
 तन मन अरपे रामकुं । तो दे वैकुंठको धाम ॥
 गुरु चरणे अरपे जीवणा । तो चरण कमल विश्राम ॥३१॥
 माथा वोहोणा मानवी । कहां देखे जीवणदास ॥
 गुरु चरणे शीश सोंपके । जगसे रहे उदास ॥३२॥
 अष्ट सिध नव निध जीवणा । जहां सदगुरु शब्द विश्वास ॥
 सोल कलासुं शामलो । जहां हरिके निज दास ॥३३॥
 ॥ साखी भेटकी ॥

सदगुरु जीवण उमगे । श्याम घटा घन घोर ॥
 अझर झरे रस पीजिये । सो निरखत जुगल किशोर ॥३४॥
 ॥ साखी श्री मुखकी ॥

वेदे रुधी वाटडी । मुक्ति भक्तिको घाट ॥
 गुरु परसादे जीवणा । मार उडाडी लात ॥३५॥
 वाट उधाडी नीसयों । संत समागम मांही ॥
 भवसागर तर जीवणा । सीतापतिकी बांही ॥३६॥

मुख वेदनको मारके । आँखन दीनी धूल ॥
 गुरु परसादे जीवणा । जई पकडो निज मूल ॥३७॥
 समरण सद्गुरु जीवणा । जिने मोह तोड्यो वेदो तणो ॥
 सकल धर्म शिर उपरे । अकल लेख संतो तणो ॥३८॥
 लख्या मिटे नहि जीवणा । जे कछु लखिया लेख ॥
 सद्गुरु लेख मिटाईया । तब पाया आप अलेख ॥३९॥
 अलख लखायो जीवणा । सद्गुरु सीताराम ॥
 कर्म धर्म वेदे कह्यो । सो छांड दियो बेकाम ॥४०॥
 राम राम सब कहत है । पण सत नाम ही सार ॥
 अनामी नाम पायो जीवणा । सद्गुरुके उपगार ॥४१॥
 सत राम सब को कहे । असत न कहेवे कोई ॥
 गुरु कृपा बिन जीवणा । सत ते असत होई ॥४२॥
 कृष्ण कृपाथी को तर्यो । गुरु कृपाथी चोर ॥
 जुग जुग भटके जीवणा । ज्यूं धणी विहोणा ढोर ॥४३॥
 भवसागरमां जीवणा । बोहोत परी है भीर ॥
 सद्गुरु संदेशो यूं कह्यो । तुम वेगे आओ रघुवीर ॥४४॥

जे जे कार भयो जीवणा । जब सदगुरु दिया उपदेश ॥
 भवसागरमां बूडतां । कर ग्रही काढे के श ॥४५॥
 हीरा वणजा जीवणा । जब सदगुरु भये दलाल ॥
 परखत परखत परखीया । जे रामनाम तत्त्वसार ॥४६॥
 हरि हीराकी कोटडी । सदगुरु दिया बताय ॥
 संत समागम झीलवो । जे रघुवर दुलहो गाय ॥४७॥
 राजस तामस सात्त्विक । ए तीन गुणमें संसार ॥
 चोथे गुणको जीवणा । सो सदगुरुको परिवार ॥४८॥
 मतवालासा देखिये । गुरु शब्दे मैंमंत ॥
 तुं मत डरपे जीवणा । शिर उपर कमला कंत ॥४९॥
 शिर साटेका खेल है । खेल सके तो आव ॥
 ललोपता नहि जीवणा । सदगुरु बतायो दाव ॥५०॥
 पात्र कुपात्र जीवणा । सदगुरु देय बताय ॥
 नीक शीश विभिषण नम्यो । रघुपति भये सहाय ॥५१॥
 साचा सदगुरु जब मिले । तब आपा देय ऊठाय ॥
 जे मारग संत नीकसे जीवणा । सो मारग देय बताय ॥५२॥

साचा सदगुरु जब मिले । तब भयो नाम विश्वास ॥
 विरह अगनसे जीवणा । भयो कर्मको नाश ॥५३॥
 कूटो पडो अब जीवणा । जप तप तीरथ दान ॥
 सार सदगुरुकी वहे गई । काट कियो मेदान ॥५४॥
 खेती सूकी जीवणा । सारो न पाको कोय ॥
 ऊगी पण सर्ची नहि । गुरु शब्द बिन तोय ॥५५॥
 मोह पसार्यो माननी । सब जग गयो गरकाय ॥
 हरिजन उबरे जीवणा । खेले सदगुरुको दाव ॥५६॥
 सदगुरु जीवण श्यामलो । दास कबीरजी राम ॥
 रामानंदके सिखमां । कबीर राम सुख धाम ॥५७॥
 रामानंदी संप्रदायमां । उदा जीवणदास ॥
 कुल कर्म करणी तजी । करी राम चरणकी आस ॥५८॥
 उदा कुद्या जीवणा । जप तप तीरथ दान ॥
 वेद मारग पीछे रह्युं । जई मल्या हरि नाम ॥५९॥
 उदा कुद्या जीवणा । दीनी एकज फाल ॥
 संत समागममां मल्यो । जहां अयोध्या तणो महिपाल ॥६०॥

उदा जात हनुमानकी । दीनी एकज फाल ॥
 हरि फल लीनो जीवणा । सो सदगुरुके उपकार ॥६१॥
 तीरथ व्रत सब परहरे । उदा ताको नाम ॥
 कुल कर्म तजी जीवणा । जे समरे सीताराम ॥६२॥
 उदित धर्म उदा तणो । नहि आनदेव प्रसंग ॥
 समरण सीतारामको । वली संत संगत निःशंक ॥६३॥
 उदा वांडडी जीवणा । दोनुं एक ही जात ॥
 उदे समर्या रघुपति । वांडडी भूतां साथ ॥६४॥
 उदा उदा सब को कहे । सुनो उदाकी साख ॥
 आनदेव बाहे नहि जीवणा । रघुपति लीना राख ॥६५॥
 शेष सहस्र मुख जे जपे । सो सला लख्यो हनुमान ॥
 सो सदगुरु कह्यो जीवणा । जे गोरीपतिको ध्यान ॥६६॥
 शालिग्राम सेवु नहि । नहि स्वरूपसु काम ॥
 सदगुरु समझायो जीवणा । जे सीतापतिको नाम ॥६७॥
 ऐसा गुरु कीजे जीवणा । जाके रूप न रेख ॥
 सीतापति बिन और कहे । तो मुख मरवावुं मेख ॥६८॥

पोथी परब्रह्म नामकी । सद्गुरु दिया बताय ॥
 आद अविनाशी जीवणा । र रे म मे चित लाय ॥६१॥
 भीक्षा मागत जीवणा । दाता भये सब संत ॥
 सद्गुरु वचने पाईये । के वल कमला कंत ॥७०॥
 मरणको डर हरिनाम बिन । दीसे सब संसार ॥
 हरिजन उबरे जीवणा । सो सद्गुरुके उपकार ॥७१॥
 जीवण सब जुग बह गयो । हम हते ता मांही ॥
 काहा जाणुं रे कछु भया । सद्गुरु पकड़ी बांही ॥७२॥
 कृपानिधान सब कहत है । ए प्रतीत नहि मोहि ॥
 गुरुकृपा बिन जीवणा । पार न पोहोता कोई ॥७३॥
 दक्षिण दिशा रवि तपे । उत्तर शशीको भाव ॥
 चहुदिश हमारे जीवणा । सद्गुरु बतायो दाव ॥७४॥
 संत समागम जीवणा । न जाणे शंकर शेष ॥
 नेति नेति निगम कहे । सो सद्गुरुए दियो उपदेश ॥७५॥
 पख छूटी दोहोदिश गई । रह्यो संत समागम सार ॥
 सद्गुरु शब्दे जीवणा । उत्तरीयुं पेले पार ॥७६॥

ਵਣ ਤ੍ਰਿਖਾ ਪਾਣੀ ਪੀਧੇ । ਵਣ ਕੁਥਾ ਖਾਧੇ ਖੀਰ ॥
 ਗੁਰੂ ਮੁਖ ਛਾਂਡੀ ਹਰਿ ਭਜੇ । ਜੀਵਣ ਸੋ ਬੇਪੀਰ ॥੭੭॥
 ਕੋ ਕਹੇ ਹਰਿ ਸੂਨ ਆਕਾਸ਼ਮੇ । ਕੋ ਕਹੇ ਹਰਿ ਘਟ ਘਟ ਮਾਂਹੀ ॥
 ਸਦਗੁਰੁ ਬਤਾਯੋ ਜੀਵਣਾ । ਸ਼੍ਰੀ ਬਾਂਸੀਵਟਕੀ ਛਾਂਹਿ ॥੭੮॥
 ਸਜਨ ਹਮਾਰੇ ਜੀਵਣਾ । ਸਦਗੁਰੁ ਦਿਧਾ ਬਤਾਧ ॥
 ਸ਼ਿਰ ਮੋਰ ਮੁਗਟ ਮੁਖ ਮੋਰਲੀ । ਵੰਦਾਵਨ ਚਾਰੇ ਗਾਧ ॥੭੯॥

॥ ਸਾਖੀ ਭੇਟਕੀ ॥

ਸਦਗੁਰੁ ਜੀਵਣ ਸ਼ਾਮਲੋ । ਦਾਸ ਕਬੀਰਜੀ ਰਾਮ ॥
 ਅੰਤਰ ਤੋ ਏਤੋ ਪਡਚੋ । ਕਲਧਾ ਕੋਤ ਨਹਿ ਜਾਧ ॥੮੦॥

॥ ਸਾਖੀ ਸ਼੍ਰੀ ਮੁਖਕੀ ॥

ਦੋ ਅਕਥਰਕੇ ਆਂਤਰੇ । ਰਾਮ ਕਬੀਰਾ ਏਕ ॥
 ਸੋ ਸਮਝਾਤ ਹੈ ਜੀਵਣਾ । ਜਾਕੇ ਸਦਗੁਰੁ ਦਿਧੋ ਵਿਵੇਕ ॥੮੧॥
 ਮੇਲ ਮੁਗਤ ਭਈ ਜੀਵਣਾ । ਜਬ ਸਦਗੁਰੁ ਦਿਧੋ ਉਪਦੇਸ਼ ॥
 ਸਰਗ ਨਰਕ ਵੈਕੁਂਠਲ੍ਹ । ਜਧੂ ਡਾਰ ਉਪਾਡੇ ਕੇ ਸ਼ ॥੮੨॥
 ਬਾਰ ਸਕਂਧ ਸ਼ੁਕਜੀ ਕਹਿਓ । ਲਹਿਓ ਨ ਏਕੇ ਮਰਮ ॥
 ਜਨਕ ਵਿਦੇਹੀ ਗੁਰੂ ਕਿਧੇ ਜੀਵਣਾ । ਤਬ ਪਾਧੋ ਆਤਮ ਧਰਮ ॥੮੩॥

दीपक दीना जीवणा । जहां सदगुरु शब्द विश्वास ॥
 अंधियारा सब जगतकुं । जहां कर्म धर्मकी आस ॥८४॥
 साँई कहेणा सहेल है । कहेणे बोहोत विचार ॥
 ए सब सहेलो जीवणा । जब सदगुरु होय कृपाल ॥८५॥
 अपने अपने पदकुं । राजी है सब कोई ॥
 सदगुरु पदकुं जीवणा । चिछे विरला कोई ॥८६॥
 दासातन सब मनमते । गुरुमते कोई नाहीं ॥
 गुरुमते ते जीवणा । जे हरि चरण कमलकी छाहीं ॥८७॥
 प्रगट पसारो जीवणा । सदगुरु दियो बताय ॥
 संत समागम झीलवो । रघुवर दुलहो गाय ॥८८॥
 जग तरवेकुं जीवणा । रामनाम रामबाण ॥
 शंकरे सुनायो नारकुं । सो सदगुरुए कह्हो प्रमाण ॥८९॥
 छेलो जनम भयो जीवणा । जब सदगुरु दियो उपदेश ॥
 संत समागममां मल्यो । अयोध्या तणो नरेश ॥९०॥

॥ साखी भेटकी ॥

चंदेरीये वासे वसु । जीवण प्रगटे आय ॥
 सीतापति रघुनाथको । दीनो नाम बताय ॥१॥
 जब थे जीवण प्रगटे । तब थे भयो कल्याण ॥
 रक्षा भई गोपालकुं । अब चुंबेगो जमराण ॥२॥
 गाम हमारो साहापरो । जहां सकल संत सुखधाम ॥
 सदगुरु हमारे जीवणा । सोल कलासु शाम ॥३॥
 तकिया तीनुं बाहरा । जहां सीतापतिके संत ॥
 सदगुरु मिले गोपालकुं । तब पाया नाम अनंत ॥४॥
 गाई गवावे जीवणा । कही सुनावे आप ॥
 चिड़ी चून ज्यूं देत है । ऐसे सदगुरु बाप ॥५॥

॥ साखी श्री मुखकी ॥

मोले पाणी न चढे जीवणा । जो कोटिक मिले लोहार ॥
 प्रेम विना भक्ति ना ऊपजे । जो आप मले करतार ॥६॥

॥ साखी भेटकी ॥

सदगुरु करता जीवणा । मगरे वीहो जाय ॥
 भव बंधन कर्म काटके । के वल हरि जश गाय ॥१७॥
 ॥ साखी श्री मुखकी ॥

हरि देत है हम लेत है । तामे नहि किसीको पाड ॥
 जीवके तो एक जीवणा । जो सदगुरु भये सहाय ॥१८॥
 सबके सदगुरु कबीरजी । ममत करो जिन कोई ॥
 और दुनियाकुं जीवणा । सदगुरु घरकी जोई ॥१९॥
 गुरु पीर नहि जीवणा । भगति करे सब कोय ॥
 नीर वलोवे प्रेमसु । लूणी कैसे होय ॥१००॥
 अजर जरे नहि जीवणा । ज्यूं कूकरकुं खीर ॥
 नाक छांट होई नीसरे । जाके नहि गुरुपीर ॥१०१॥
 ॥ साखी भेटकी ॥

आपा उपर आदरे । ले सदगुरुका बाण ॥
 नावटू करे जीवणा । तो छोडवे चारे खाण ॥१०२॥

मीर मारुं मेरे जीवणा । फोज सबे भागी जाय ॥
 अंदर बसरे क्या करे । आपा दियो ऊठाय ॥१०३॥

॥ साखी श्री मुखकी ॥

जहां लगी एक करम होय । पुनरपि छो नव थाय ॥
 आपो ऊभो जीवणा । तहां सदगुरु ना होय सहाय ॥१०४॥

आपो मिटे आपदा । सकल रोग मिट जाय ॥
 गुरुमुख होय के जीवणा । नाम निरमल जश गाय ॥१०५॥

कर्में कूकर अवतर्यो । पण अंतरजामी एक ॥
 सपने ना जाण्यो जीवणा । सदगुरु तणो विवेक ॥१०६॥

नाम चिंतामणि जीवणा । संतन दिया बताय ॥
 तेरा राख्या नव रहे । जो सदगुरु नहि सहाय ॥१०७॥

स्वर्ग नरक दोनुं तजे । नहि वैकुंठकी आस ॥
 रामनाम भज जीवणा । जहां सदगुरु शब्द विश्वास ॥१०८॥

॥ साखी भेटकी ॥

सदगुरु संदेसा मोकला । कचाबचां सब आव ॥
 नाम चिंतामणि जीवणा । जे भावे सो पाव ॥१०९॥

सरस्वती बिचारी काहा करे । जो नहि गुरु वचन प्रमाण ॥
 सीतापति बिन जीवणा । भटके चारे खाण ॥११०॥
 वाणी सब व्यभिचारिणी । जहां नहि गुरु वचन प्रमाण ॥
 गुरुमुख वाणी जीवणा । सो कल्याणे कल्याण ॥१११॥
 तो वाणी दूँकी जीवणा । संत समागम मांही ॥
 मोहे सीतापतिको आसरो । के गिरधारीकी छांही ॥११२॥
 कथी गुमारे काहा कीधुं जीवणा । नहि गुरु वचन प्रमाण ॥
 गुरु वचन जे चीनसे । वीरां ते प्रमाणे प्रमाण ॥११३॥
 गाई गुमारे काहा किया । गुरु वचन ही प्रमाण ॥
 आतमने गौठायके । भटके चारे खाण ॥११४॥
 सो जोजन लू धरण थे । ऊँचो सायर मान ॥
 धसी जल लोपे नहि जीवणा । नामे करवो के ल ॥११५॥
 गडचो रहो गोपालियो । सदगुरु शब्दके बीच ॥
 संत समागममां शामलो । जहां जम किंकर नहि मीच ॥११६॥
 मदन जगायो माननी । सामे वेण बजाय ॥
 ऐसे सदगुरु जीवणा । हम सुते लिये जगाय ॥११७॥

॥ साखी श्री मुखकी ॥

दोनुं गई रे जीवणा । जोग और आदेश ॥
 सद्य धरम छांडी दिया । न जाणयो गुरु उपदेश ॥११८॥
 मूआ मरदा जीवाये के । अमृत सींचे आय ॥
 ऐसे हरिगुण जीवणा । सद्गुरु भये सहाय ॥११९॥
 घट घट व्यापक जीवणा । पण अंतरजामी एक ॥
 में बलिहारी ता दासकी । जहां सद्गुरु शब्द विवेक ॥१२०॥
 सद्गुरु समझायो जीवणा । गुप्त प्रगट जे बात ॥
 एक रूप घट घट वसे । एक सीतापति रघुनाथ ॥१२१॥
 घट घट व्यापक जीवणा । सीतापतिको रूप ॥
 गुरु कृपा ता दासकुं । जा घट नाम स्वरूप ॥१२२॥
 प्रेम पीयासी सुंदरी । रही किनारे लाग ॥
 गुरु कृपा बिन जीवणा । जलमें देखे आग ॥१२३॥
 वण गोवाले जीवणा । ढोर गये सब फैल ॥
 लाठी ले सद्गुरु खड़ा । सो लाये अपने गेल ॥१२४॥

कर्म धर्म सब थक रह्यो । थक रह्यो ब्रह्मज्ञान ॥
 गुरु प्रसादे जीवणा । जब समरो सीताराम ॥१२५॥
 कर्म कोहाडे कापीयां । जगमां जीवणदास ॥
 सदगुरु समझाइयो । जे कही कबीरे दास ॥१२६॥
 दूधे वालु जीवणा । सो सदगुरु तणे परताप ॥
 वेद धरम सब छास है । मोहे बडो लग्यो थो पाप ॥१२७॥
 सगां संबंधी बहि गयां । सदगुरु शब्दमां हार ॥
 नाम चिंतामणि जीवणा । भव जल काढे पार ॥१२८॥
 आफणीये अडतुं रहे । जे समरे सीताराम ॥
 गुरु परसादे जीवणा । फीटे ताको ठाम ॥१२९॥
 मात मेलावो बीछ डो । तात गयो बड भाग ॥
 सीतापतिको जीवणा । जब सदगुरु कह्यो अवाज ॥१३०॥
 सबल संघाती शामलो । सदगुरुके उपदेश ॥
 ओर संघाती जीवणा । जैसे धोलो के श ॥१३१॥
 वर्षा परब्रह्म नामकी । सदा होत अखण्ड ॥
 गुरु कृपाथी जीवणा । बादल भये सब संत ॥१३२॥

॥ साखी भेटकी ॥

चरण पसाये जीवणा । हम गावत गुण गोपाल ॥
 रामनामकी मौज है । सो सद्गुरु पाले लाड ॥१३३॥
 ॥ साखी श्री मुखकी ॥

दक्षणावंत पायो जीवणा । जनक सुताको नाहो ॥
 रिद्धि सिद्धि मुक्ति भक्ति दे । ते सद्गुरु चरण पसाय ॥१३४॥
 अंतरगतकी रामजी । सबकुं भरी भरी देत ॥
 हमही मागे जीवणा । सद्गुरु कह्नो सो हेत ॥१३५॥
 झबक झूठ काहा करे । जो साँईया दीनी ओट ॥
 सद्गुरु वचने जीवणा । कबहु न लागे चोट ॥१३६॥
 राम कृष्ण दो जीवणा । सोई हमारे पीर ॥
 सद्गुरु वचने पाईये । सरयु यमुना तीर ॥१३७॥
 अंतरजामी आपणो । सद्गुरु दियो बताय ॥
 लक्ष्मी चरण सेवा करे । सो गोकुल चरावे गाय ॥१३८॥
 एक मुख केती एक कहुं । शेष न पावे पार ॥
 सद्गुरु समझायो जीवणा । जे रामनाम आधार ॥१३९॥

हस्त मस्तक आवे नहि । घट घट व्यापक राम ॥
 सदगुरु समझायो जीवणा । जे समरो सीताराम ॥१४०॥
 भली भई अब जीवणा । सदगुरु दिया बताय ॥
 अंतरजामी आपणो । रहो प्रेम लौलाय ॥१४१॥
 भली भई रे जीवणा । सदगुरु भये सहाय ॥
 अंतरजामी यूं कहै । भज सीतापति रघुराय ॥१४२॥
 हम जाण्यो हरि दूँकडो । वैकुंठ पेली पार ॥
 वे भी नेडो जीवणा । जो सदगुरु होय कृपाल ॥१४३॥
 होती आई जीवणा । पंथ पुरातन सार ॥
 सो सदगुरु सत तत्त्व कह्यो । भज जनकसुता आधार ॥१४४॥
 कलि कीचमां गड रही । जीवण दूबरी गाय ॥
 आप बले नीकसे नहीं । जो सदगुरु न होय सहाय ॥१४५॥
 चार खाण भम्यो एकलो । कही न पाम्यो ठाम ॥
 हरि भजवेकुं जीवणा । सदगुरु दिया ए काम ॥१४६॥
 ठाम दिया है जीवणा । कीधी सदगुरुए सार ॥
 राम भक्तिकुं अनुसरो । ऊतरो पेली पार ॥१४७॥

पार ऊतारे जीवणा । सदगुरु पकडे बांहि ॥
 अजामिल गुणका तरी । पत्थर तारे तांहि ॥१४८॥
 जमुना तीरे जादवो । सरयू तीरे रघुवीर ॥
 सदगुरु समझायो जीवणा । दोनो एक शरीर ॥१४९॥
 आगे संन्यासी गुरु किया । तेणे अध्यातम दिया बताय ॥
 ता छांडके जीवणा । समरो रघुपति राय ॥१५०॥
 सदगुरु दास गोपालजी । जे सत्य ही दिया बताय ॥
 संत समागम जीवणा । जे हरि रस पीयो अधाय ॥१५१॥
 जिन पंथ सब जीवणा । जहां कर्म धर्मकी आश ॥
 अजामिल गुणका तरी । ते सदगुरु शब्द विश्वास ॥१५२॥
 सब जग ढूँढचो जीवणा । मुआ न रोवे कोय ॥
 शिर ऊपर सदगुरु खडा । जे करे सो होय ॥१५३॥
 सदगुरु हमारे जीवणा । जे बोली बाईयां नार ॥
 भजवेकुं सीतापति । जे खेले नंद द्वार ॥१५४॥

॥ साखी भेटकी ॥

सदगुरु हमारी विनती । सुनियो जीवणदास ॥
 पर त्रिया सुं लालच्यो । कबहुं न मिटे प्यास ॥१५५॥

॥ साखी श्री मुखकी ॥

सरस्वती शोधी शाहापरे । जैसो ढाढ़रको नीर ॥
 सदगुरु वचने जीवणा । कोई एक पावे तीर ॥१५६॥
 जे सजनीया सुखे पोढते । सो जन गये के दार ॥
 गुरु शब्द बिन जीवणा । मिले न दूजी वार ॥१५७॥
 रघुपति जदुपति जीवणा । दोय हमारे राम ॥
 गुरु कृपाथी पाईये । संत संगत विश्राम ॥१५८॥

॥ साखी भेटकी ॥

सदगुरु हमारी विनती । तुम सुनियो संत कृपाल ॥
 हम रांक चरणकी छांय है । जीवण तुम प्रतिपाल ॥१५९॥
 गुनेगार गोपालियो । सदगुरु सेवा नाहीं ॥
 गुनो बगसो जीवणा । हम संत चरणकी छांही ॥१६०॥

॥ साखी श्री मुखकी ॥

प्रेमपलीती जीवणा । जारे मोह अहंकार ॥
 रामनामकी मौज भई । ते सद्गुरुके उपकार ॥१६१॥
 मान गयो मिटी आपदा । भवसागर सागर बहु हठ पडो ॥
 जन जीवनकी भई रखवाली । शिर उपर सद्गुरु खडो ॥१६२॥
 वृखभानसुता नंदलाल पर । वारु तन मन प्राण ॥
 गुरु कृपाथे जीवणा । पाईये जुग जुग ध्यान ॥१६३॥
 सब सखा ब्रिजनार सुं । आरोगो जदुपतिराय ॥
 जूठन पावे जीवणा । ते सद्गुरु तणे पसाय ॥१६४॥
 सद्गुरु तरुवर भये जीवणा । पात भये सब सिख ॥
 एक आवत ही एक जात है । तामे कैसा दोख ॥१६५॥
 तुं तुं तुं तुं होत है । हुं नहि एक वार ॥
 सद्गुरु अंतरे जीवणा । सो जपत है ररंकार ॥१६६॥
 सद्गुरु दास गोपालजी । जीणे दियो अभेपद दान ॥
 वेद वन सब जीवणा । काटी कियो मेदान ॥१६७॥

ना गुरु भया ना शिष भया । मन मताका खेल ॥
 तल कोदर पीसे जीवणा । नहि घेंस और तेल ॥१६८॥
 सबही कालकी डाढमाँ । मन माने तब खाय ॥
 हरिजन ऊगरे जीवणा । जाके गुरु सहाय ॥१६९॥
 पोथी बांधी खिंचके । मनमाँ भयो आनंद ॥
 गुरु सेवा बिन जीवणा । राहे गलो ज्यूं चंद ॥१७०॥
 माला तिलक बनायके । मनमें हो रह्यो साध ॥
 गुरु सेवा बिन जीवणा । जैसो ऊंटको पाद ॥१७१॥
 मेरो तेरो जीवणा । प्रकृति ताको नाम ॥
 जब सदगुरु कृपा करे । तो फीटे ताको ठाम ॥१७२॥
 वारी हरिके नाम पर । दियो मानव जन्म अवतार ॥
 सदगुरु पर वारी जीवणा । उतारे भव जल पार ॥१७३॥
 लखते लखते सब लिखा । शास्त्र वेद पुराण ॥
 सदगुरु सेवा बिन जीवणा । झूब भांडको गान ॥१७४॥
 ब्रह्मा शेष महेश लू । सबही हृदमाँ घाय ॥
 सदगुरु सबद बिन जीवणा । ज्यूं अंधो आरसी पाय ॥१७५॥

ना गुरुके ना पीरके । नहि वेद कुरान ॥
 जुग जुग भटके जीवणा । ज्यूं हडकायो श्वान ॥१७६॥
 जहां सद्गुरुका दावा नहि । तहां जमका दावा होय ॥
 राम भरूंसे जीवणा । भरम पडो मत कोय ॥१७७॥
 हरि भजे हरि न पाईये । सब आप आपकुं धाय ॥
 गुरु समसा बिन जीवणा । काल झपेटे जाय ॥१७८॥

॥ इति श्री गुरुदेवका अंग ॥१॥

॥ इति श्री प्रथम विश्राम संपूर्ण ॥

॥ अथ श्री संतका अंग ॥२॥

साख सलूणी जीवणा । जामे रूप और नाम ॥
 संत समागम झीलवो । सागर सुताको धाम ॥१॥
 संत संगत मली जीवणा । गाईये गुण और गीत ॥
 राब रोटी मली पाईए । परमेश्वरकी प्रीत ॥२॥
 संत संगत मली जीवणा । पीजे प्रेम नीपुंज ॥
 जे रस पीनो ग्वालनी । श्री वृदावनकी कुंज ॥३॥

मुगत फल रघुपति दे । प्रेम रस हरिजन पास ॥
 ऐसो जाणी जीवणा । कियो संत संगत निवास ॥४॥
 संत द्वारे जीवणा । सबको होय सनमान ॥
 रघुपति जजंते जुग जजो । जप तप तीरथ दान ॥५॥
 जप तप तीरथ जीवणा । पूजा पाति प्रेम ॥
 संत संगत हरि भजन बिन । और न दूजो नेम ॥६॥
 संत दरशनकुं जीवणा । आश करे वैकुंठ ॥
 वैकुंठ बपरेकी कहा चली । जो वंछे कमलाकंथ ॥७॥
 विष्णु पादोदक लेयंता । अकाल मृत्यु मिट जाय ॥
 संत चरणमृत ले जीवणा । अखे परमपद पाय ॥८॥
 ग्रहै गरीबी मान तजी । करी संतोकी सेव ॥
 ताके दरशनकुं जीवणा । वांछे सुर मुनि देव ॥९॥
 राम भक्ति सबको करे । छह्या शंकर शेष ॥
 संत संगत बिन जीवणा । दुर्लभ हरिका देश ॥१०॥
 हरि भजे हरि पाईए । ए बातनकी बात ॥
 संत छांडी हरि भजे जीवणा । ओ बोहोत सहेगो लात ॥११॥

राम पिता सब जीवका । हरिजन जाके नाही ॥
 हरिजन बाहेरो जीवणा । जम घस्टे जाय ॥१२॥
 सोल कला हरि परसीये । अने हरिजन परसे नाही ॥
 मुगत फल देऊंगा जीवणा । पण भक्तिफल मोपे नाही ॥१३॥
 संत दरशनकुं जीवणा । काशी करवत ले आप ॥
 मुक्ति क्षेत्र वेदे कही । मोहि बडो लगायो पाप ॥१४॥
 कर्म हमारो काटसी । कोई हरिजन आवे मांही ॥
 जे करे हमारी वासना । जीवण सो तो हरिजन नाही ॥१५॥
 निरवासिक जे जीवणा । हरिजन ताका नाम ॥
 सरग नरक वैकुंठ तज । जे समरे सीताराम ॥१६॥
 साँई हमारा रामजी । जे दशरथ सुत रघुवीर ॥
 सब संतन मली जीवणा । कियो हमारे शिर ॥१७॥
 सब संतनमां जीवणा । कारीगर कबीर ॥
 घाट बनायो शोभितो । ज्यूं रीझ भये रघुवीर ॥१८॥
 निरभय खाट कबीरकी । सब संतन लीनी बांट ॥
 ताके कछु नहि जीवणा । जाके मनमें आंट ॥१९॥

जनुनी एसा पुत्र जनमीए । जैसा दास कबीर ॥
 भक्त खंभ गोविंद कहै । डगां बंधावे धीर ॥२०॥
 जग जुलाहे जीतिया । सबहनका शिर ॥
 नाम बटाई जीवणा । जाकुं जैसी धीर ॥२१॥
 राम स्वरूपी नाम है । नाम स्वरूपी संत ॥
 कलि कालमां जीवणा । भजवेकुं दो मीत ॥२२॥
 जा ठोरसे जीव ऊपनो । रलमल तहां समाय ॥
 नाम रूप बिन जीवणा । जग ठग बाजी खाय ॥२३॥
 जनम सफल कर जीवणा । संत समागम मांही ॥
 के सोवे के बैठ रहै । सीतापतिकी छांहि ॥२४॥
 संत समागम जीवणा । आपा दे छोड़ाय ॥
 बह्यादिकसे भरमिया । चले वेदकी राहे ॥२५॥
 काहा जोगी काहा सेवडा । काहा पंडित काहा जोषी ॥
 संत संगत बिन जीवणा । राम भक्ति न होसी ॥२६॥
 दो बल हमारे जीवणा । भक्तराज रणधीर ॥
 रघुवर तो रक्षा करे । संत बंधावे धीर ॥२७॥

जे भाव कर अरपे जीवणा । संत मुख होकर पाउ ॥
 कोटिक जगन कोई करे । में सीत न चाखन जाउ ॥२८॥
 कलिके भगत पर जीवणा । वारुं तन मन प्राण ॥
 वण देखे मोकुं भजे । कर संत स्वरूप प्रमाण ॥२९॥
 कोटिक वैकुंठ उपरे । श्री वृदावन सुखधाम ॥
 ताथे नीकी जीवणा । संत संगत विश्राम ॥३०॥
 आग जलो वैकुंठमां । जहां संत समागम नाहीं ॥
 ताथे नीकी जीवणा । श्री बंसीवटकी छांहि ॥३१॥
 आग जलो वैकुंठमें । जहां संत समागम नाहीं ॥
 भगत वियोगे दुःखीयो भयो । उहां जन तो आवे नाहीं ॥३२॥
 गोकुलमें वासे वसु । सुरते काज सराउ ॥
 अपनी सोजे जीवणा । द्विज तजी अनत न जाउ ॥३३॥
 द्विज तज अनत न जाउ । एह हमारी टेक ॥
 भूतल भार उतारवा । धरुं रूप अनेक ॥३४॥
 अपणी सोजे जीवणा । में हरुं कंसको प्राण ॥
 गोकुल मथुरा द्वारका । करुं भगतनकी आण ॥३५॥

मैं गोकुलमां वास वसु । कभु शेष सुखासन गाम ॥
 कभु एक वैकुंठ जीवणा । कभु नगर अयोध्या धाम ॥३६॥
 तहां अयोध्या जहां रघुपति । कहानड तहां गोकुल गाम ॥
 सपुरी तहां जीवणा । जहां संतसंगत हरि नाम ॥३७॥
 अटकी मूरत जीवणा । सेवे को एक संत ॥
 टांकी पूर्ठे तरफडे । सो वण कृपा भगवंत ॥३८॥
 देवल देख्यो जीवणा । अटकी मूरत मांही ॥
 राधारवन सीतापति । दास कबीरकी छांहि ॥३९॥
 दल देवल कर जीवणा । मूरत परब्रह्म नाम ॥
 कल्पवृक्ष कबीरजी । आतम तहां विश्राम ॥४०॥
 दल दरियाव कर देवला । मूरत परब्रह्म नाम ॥
 कल्पवृक्ष कबीरजी । जीवण जन विश्राम ॥४१॥
 पाये लागुं हरिके जन । सोई हमारे देव ॥
 नाक लीटी करुं जीवणा । जो दूजी करुं सेव ॥४२॥
 सब संतन मली जीवणा । कियो एक विचार ॥
 सीतापति बिन ओर कहे । ताके मोढे छार ॥४३॥

अलारासी जीवणा । संत द्वारे जाय ॥
 कबहु संमुख देख है । तब कृपा करे रघुराय ॥४४॥
 प्रह्लाद रक्षा करी जीवणा । तब अपने विचार ॥
 अबके संतन शीख यूँ । जे पाणी पहेली पार ॥४५॥
 अब ऐसी करुं जीवणा । संत वचन प्रमाण ॥
 गोकुल मथुरा द्वारका । करुं भगतनकी आण ॥४६॥
 चिंतामणि और कल्पवृक्ष । दोनुं एक ही ठाम ॥
 संत संगत जहाँ जीवणा । तहाँ सीतापतिको नाम ॥४७॥
 संसो मिट गयो सजना । जे समरे सीताराम ॥
 प्रेम रस पीवे जीवणा । संत जन ताको नाम ॥४८॥
 काहुकुं सेवा संतकी । काहुको गृहको काम ॥
 मशगत एक है जीवणा । पण जुदो सुख विश्राम ॥४९॥
 वाणी ढूँकी जीवणा । संत समागम मांही ॥
 मोहे सीतापतिको आसरो । के गिरिधारीकी छाहि ॥५०॥
 साँई हमारा रामजी । वाणी ताकी दास ॥
 जहाँ संत समागम जीवणा । तहाँ सदा करे प्रकाश ॥५१॥

जे जे कार भयो जीवणा । जब आयो संतन मांही ॥
 आनदेवकुं त्याग कर । रहो सीतापति की छांहि ॥५२॥
 हरि भगतनकुं जीवणा । चार भुगत विश्राम ॥
 संत भगतकी काहा कहुं । चरण कमल निज धाम ॥५३॥
 साथी भूल्यो जीवणा । समर्या नहि रघुपति राय ॥
 संत समागम छांडके । चल्यो सो अपने भाय ॥५४॥
 आप स्वारथ जीवणा । नारी कीनो रोष ॥
 संत संगत विमुख पड़ी । कहासुं दीजे दोष ॥५५॥
 जनम जनम ए जीवणा । मागुं एह पसाव ॥
 संत समागम प्रेम रस । और न दूजो भाव ॥५६॥
 कहना था सो कह लिया । अब काहा कहुं समझाय ॥
 संत सेवा करो जीवणा । जे रघुपति होय सहाय ॥५७॥
 दुनिया सब नगुरी भई । करे अंकोरकी आश ॥
 अंकोरे संपूर्ण जीवणा । जब आयो संतन पास ॥५८॥
 विरहिणी बिलखत फिरे । समरे सीता राम ॥
 संत संगत बिन जीवणा । जनम गयो बेकाम ॥५९॥

सुपच कृष्ण बेहु जना। पांडव हिमाले जाय ॥
 संत त्रपता नहि जीवणा। शामलो कबहु न अघाय ॥६०॥
 वेद मारग दोहेलो। ए दुःख सह्यो न जाय ॥
 संत समागम जीवणा। पलमें दे ज छोडाय ॥६१॥
 हरिसे हाथी जीवणा। सकल संत भये महावत ॥
 प्रेम अंकुश गोपी भई। तोडे निगम कपाट ॥६२॥
 वाट उघाडी नीसरो। संत समागम मांही ॥
 भवसागर तर जीवणा। सीतापतिकी बांही ॥६३॥
 ऊठत बैठत जीवणा। समरो सीता राम ॥
 संत समागम झीलवो। नहि सोवनको काम ॥६४॥
 सिर सनकादिक जीवणा। छोडो वैकुंठ मांही ॥
 संत संगत सपने नहि। तो परम पद कैसे पाय ॥६५॥
 ॥ साखी भेटकी ॥

काम रतनी कामनी। नामे करे प्रकाश ॥
 संत समागम सांतरो। जहां बैठे जीवणदास ॥६६॥

संत ना आये जीवणा । हम तो देखत बाट ॥
 सद्गुरुके परवार बिन । क्यों कर पाइए धाट ॥६७॥
 कलि मानव ने भरत खंड । सद्गुरु जीवण वलीवली ॥
 नाम रूपे जे जन मल्या । संत शिरोमणि मंडली ॥६८॥
 ॥ साखी श्री मुखकी ॥

संत समागम जीवणा । जहां सीतापतिको नाम ॥
 अखे उनमनी प्रेम रस । जहां वृदावन सुख धाम ॥६९॥
 ए पद हमारे जीवणा । सीतापतिको नाम ॥
 गुरु सेवा जन बंदगी । संत संगत विश्राम ॥७०॥
 कुलदेवी हमारे जानकी । पितृदेव रघुवीर ॥
 संत संगत कर जीवणा । पाप न रहै लगीर ॥७१॥
 दीपक प्रगटचो जीवणा । जब दर्शन पायो संत ॥
 भानु उग्यो तिमिर गयो । कटे कर्म अनंत ॥७२॥
 आधा मता कौन कामका । जे पावे वैकुंठको धाम ॥
 ताथे जगत भली जीवणा । कबहु संत संगत विश्राम ॥७३॥

जे अंग परस्या संतकुं । सो अंग भया सनाथ ॥
 और कलहे जीवणा । हमही रहे अनाथ ॥७४॥
 छाती छबीलो ना वस्यो । मुखसे न नीकसो राम ॥
 संत संगत बिन जीवणा । जनम गयो बेकाम ॥७५॥
 सहेज शून सब थे बड़ी । जे छूटे मोह अहंकार ॥
 ता पर हरिपद जीवणा । वाको वार न पार ॥७६॥
 शून शून सब को कहै । शून न चीन्हे कोय ॥
 आपो छांडी जे हरि भजे । शून कहावे सोय ॥७७॥
 सहेज शूनमें सांचरे । कोय न राखे घेर ॥
 निरवाण पद भज जीवणा । बहोर न आवे फेर ॥७८॥
 शून शून सबको कहे । शून न चीन्हे कोय ॥
 जशोदा ओछंग कहानवो । शून कहावे सोय ॥७९॥
 शून मंडल श्री वृदावन । जहां अखंड जोत अविनाश ॥
 भगत मनोरथ जीवणा । जदुकुल कियो निवास ॥८०॥
 पथर पबेडो नाखतां । कल्पवृक्ष फल देत ॥
 ऐसे हरिजन जीवणा । भागे जातेकुं देत ॥८१॥

॥ इति श्री संतको अंग संपूर्ण ॥२॥

॥ अथ श्री दासका अंग ॥३॥

जहां जहां छाया कबीरकी । तहां सीतापतिको वास ॥
 पलभर नाम ना बिसरे । जीवण सो निज दास ॥१॥
 दासातन तो दोहेलो । स्वामी सहेली वात ॥
 रामनाम बिन जीवणा । दोए बात उतपात ॥२॥
 अहं मिटे नहि जीवणा । सनकादिकसे साथ ॥
 बह्नादिक रच पच मूए । अहं बड़ी उपाथ ॥३॥
 सो साँई हमारे जीवणा । जे दशरथ सुत रघुवीर ॥
 ताकुं छांडी और भजे । सो कहीये बेपीर ॥४॥
 निरंजनी निरंजनकुं भजे । राधा वल्लभी कहान ॥
 ए बिरद हमारे जीवणा । जे राम कृष्ण दो नाम ॥५॥
 खरे पडे नहि जीवणा । सदा जोत अविनाश ॥
 निज दासनके कारणे । रघुपति बिरद प्रकाश ॥६॥
 नामे कामे रूपे तरे । चरण रेणु महा पातक हरे ॥
 ऐसे रघुपति जीवणा । नर पापी क्युं परहरे ॥७॥

कालीकुं कृपा करी । चरण धरे जब सीस ॥
 अब एसी करो जीवणा । वली जनकसुताके ईश ॥८॥
 निरंजन हमारा राम है । जे वेद न पावे पार ॥
 सागरसुता संग जीवणा । जे राधा कुंज विहार ॥९॥
 खायो खरच्यो नहि जीवणा । छते हुते कछु दाम ॥
 रघुपति छांडी और भजे । सो जार सुतके काम ॥१०॥
 राम कबीरा एक है । जा घट नाम प्रवेश ॥
 शरीर धरे मा जीवणा । अधर उनका देश ॥११॥
 मोको साहेब रामजी । जे गोकुलमां गोवाल ॥
 अंबरीष गोहारे जीवणा । हरि धरे दश अवतार ॥१२॥
 कलि दरशन बोहोतु मिले । हरिजन मिले न कोय ॥
 हरिजन मिले जो जीवणा । तो दुःख मेरा कहु रोय ॥१३॥
 वण वरषाये ऊगही । वण धरती वण बीज ॥
 भक्ति ऐसी जीवणा । वण बीजे सो बीज ॥१४॥
 एक नामथे जीवणा । छूटे अठावीस कुण्ड ॥
 ऐसे हो तुम रघुपति । पण सकल हमही मांहे ज खोड ॥१५॥

सो साँई हमारे रामजी । जे नाथ्यो कालीनाग ॥
 ता चरणसु जीवणा । सदा रहु सो भाग्य ॥१६॥
 सीतापति ते शामलो । धनुष धरे रघुवीर ॥
 मुख बजावे मोरली । जीवण केल करे आहीर ॥१७॥
 तेज पुंज प्रकाशमें । पहोंचे दास कबीर ॥
 सो साँई हमारे जीवणा । जे सीतापति रघुवीर ॥१८॥
 को भजे आकारकुं । को निराकार निज धाम ॥
 हमारे एह व्रत जीवणा । जे सीतापतिको नाम ॥१९॥
 ब्रह्मा सुरनर सब जपे । निराकार निज धाम ॥
 हमारे यूं व्रत जीवणा । जे सीतापतिको नाम ॥२०॥
 जगत जगे रे जीवणा । जप तप तीरथ दान ॥
 हरिजन जागे नामसुं । सो सदगुरु वचन प्रमाण ॥२१॥
 शेष सहस्र मुख दो जीव्हा । जपे सो ररंकार ॥
 शिव शक्ति अमर भये । सो जीवण प्राण आधार ॥२२॥
 जा चरणे अहल्या तरी । पडी शिव शिरधार ॥
 सो चरण काली शिर जीवणा । जे कमला करती विहार ॥२३॥

चरण रेण अहल्या तरी । सोई हमारे राम ॥
 और दुनियाकुं जीवणा । बकवे दे बेकाम ॥२४॥
 जुगल जोड़ी दोउ जीवणा । जनकसुता रघुवीर ॥
 सो मूरत मेरे हिरदे बसो । शेष सखा रणधीर ॥२५॥
 काग भुशुंडि रोटी ली । तीन लोक बढायो हाथ ॥
 सो साँई हमारे जीवणा । जे सीतापति रघुनाथ ॥२६॥
 द्वापरे कहानड प्रगटचो । त्रेहेतामां रघुवीर ॥
 कलिकालमां जीवणा । प्रगटे दास कबीर ॥२७॥
 यमुना तीरे यादवो । सरयू तीरे रघुवीर ॥
 गंगा तीरे जीवणा । प्रगटे दास कबीर ॥२८॥
 झलमल झलमल होत है । पारब्रह्मका नूर ॥
 सागरसुता संग जीवणा । जे सकल ब्रह्म भरपूर ॥२९॥
 आँख न देखो जीवणा । श्रवण सुणो जे नाम ॥
 सो फुन मुख भर ओचरो । जे सीतापति रघुराम ॥३०॥
 पूरण ब्रह्म पूरी रह्यो । जैसो रवि आकाश ॥
 सो साँई हमारे जीवणा । जे सीतापति अविनाश ॥३१॥

मैं सबरस कीनो जीवणा । सो अपने जनके काज ॥
 ता पीछे जूठन लीनो । तब पायो नाम बिजराज ॥३२॥
 मैं अविनाशी तो आदि थो । पण भक्तवच्छल नहि नाम ॥
 भक्तवच्छल तब भयो जीवणा । जब आयो गोकुल गाम ॥३३॥
 दो दो और चौपदी । देता न देख्या कोई ॥
 जदुपति दीनी जीवणा । साख सुदामा जोई ॥३४॥
 सूकै अस्त पीछोरके । चंय चुगत है तास ॥
 आवरदा दस अरबका । यों कहै जीवणदास ॥३५॥
 मैं सबरस अरपु जीवणा । जहां मेरा निज दास ॥
 दो चौपदीकी कहा चली । जो मोहे भक्तकी आश ॥३६॥
 तीन जुग बेदल गये । राम भक्ति बिन बाद ॥
 अब कलि कबीर प्रगटे । जीवण कियो भक्तको राज ॥३७॥
 कलि कलंक उतारवा । प्रगटे दास कबीर ॥
 गुरु पावन कियो जीवणा । प्रगट किये रघुराय ॥३८॥
 कलजुग आयो जीवणा । निरगुण भक्ति प्रकाश ॥
 सतजुग त्रेता द्वापरमां । कर्म धर्मकी आस ॥३९॥

सतजुग त्रेता द्वापरमां । निज भक्तनके पास ॥
 अब कलजुगमां जीवणा । मैं भोले भक्तको दास ॥४०॥
 सतजुगमां हरि श्वेत थे । त्रेहेतामां हरि पीत ॥
 द्वापरमां हरि शाम वरण । कलियुग रूप विपरीत ॥४१॥
 सतजुग त्रेता जीवणा । वैकुंठ हमारो वास ॥
 द्वापरमां गोकुल वसु । कलजुग जहां निज दास ॥४२॥
 नल वानरने कालजे । ऐसे हरिके दास ॥
 भवसागर डाके जीवणा । नाम शरण विश्वास ॥४३॥
 शिर साटे साँई मिले । यूं कही कबीरे दास ॥
 और सब जूठो पेखणो । जीवण जुग उपहास ॥४४॥
 धरणीधर आकाशधर । अकलगत अविनाश ॥
 सीतापति रघनाथके । जुग जुग जीवणदास ॥४५॥
 जनम संघाती जीवणा । सीतापति रघुवीर ॥
 सरजे पाले ने संवरे । डगां बंधावे धीर ॥४६॥
 पृथ्वी प्रले जातथी । जो ऐसे न होते दास ॥
 नाम धून करी जीवणा । ता आधार आकाश ॥४७॥

महा प्रले जब जीवणा । तब जग छीपे मोह मांही ॥
 हरिजन लागे नामसुं । ते चरण कमलकी छांहि ॥४८॥
 पवन पाणी आप तेज । सरव आप आपमां जाय ॥
 हरिजन रहेंगे जीवणा । हरि ही मांही समाय ॥४९॥
 मेरु शिखर चल जायेंगे । धरती और आकाश ॥
 निश्वल रहेंगे जीवणा । सीतापतिके दास ॥५०॥
 माता हमारे जानकी । पिता हमारे राम ॥
 जुग जुग मागुं जीवणा । संत संगत विश्राम ॥५१॥
 माता पिता हमारे जीवणा । साधु सदगुरु राम ॥
 और कछु मागुं नहि । द्यो चरण कमल निज नाम ॥५२॥
 पिता हमारा रामजी । माता सतवंती नार ॥
 जुग जुग मागुं जीवणा । धरे मानव अवतार ॥५३॥
 जगत दुःखी सब जीवणा । सुखीये हरिके दास ॥
 ओ मायाकुं पची मरे । ओ राम चरण उदास ॥५४॥
 श्री मुख कहे सुण जीवणा । रघुपति मेरो नाम ॥
 जनकी रक्षा ना करुं । तो धनुष धर्यो कोण काम ॥५५॥

मैं शंख चक्र धर्यो जीवणा । सो अपने जनके काज ॥
 जनकी रक्षा ना करुं । तो नाम नहि द्विजराज ॥५६॥
 दसेदस बांधु जीवणा । देउ रघुपतिकी आण ॥
 वाट घाट रक्षा करे । छोडवे चारे खाण ॥५७॥
 भक्त मनोरथ जीवणा । मैं धरुं कोटि अवतार ॥
 एक दशकी कहा चली । जो भक्त मोहे प्राण आधार ॥५८॥
 भक्त मनोरथ जीवणा । हरि धरे दसे अवतार ॥
 नृप ऋषि दोउ छेतरे । प्रभु लीला अनंत अपार ॥५९॥
 हुवा न होसी जीवणा । जैसे दास कबीर ॥
 भगत खंभ गोविंद कहे । डगां बंधावे धीर ॥६०॥
 हुवा न होसी जीवणा । जैसा दास कबीर ॥
 जग तारणकुं अवतरे । वीरनमें महावीर ॥६१॥
 जनुनी एसा पुत्र जनमीए । जैसा दास कबीर ॥
 भगत खंभ गोविंद कहे । डगां बंधावे धीर ॥६२॥
 सारंग राग शिरोमणि । नाम शिरोमणि राम ॥
 भगत शिरोमणि जीवणा । प्रगटे काशी गाम ॥६३॥

सारंग राग शिरोमणि । ग्रंथ शिरोमणि धोळ ॥
 भगत शिरोमणि जीवणा । प्रगटे द्विजके गवाल ॥६४॥
 सारंग राग शिरोमणि । वेद शिरोमणि श्याम ॥
 कृष्ण शिरोमणि राधिका । जे प्रगटी गोकुल गाम ॥६५॥
 ॥ साखी भेटकी ॥
 बंब बाहरो जीवणा । डोले सरे न काज ॥
 चकवे दास कबीरजी । के पदमनाभको राज ॥६६॥
 ॥ साखी श्री मुखकी ॥
 देवहूतिकुं जीवणा । भये कपिल मुनि अवतार ॥
 दत्तात्रय यदुकुं भये । पदमनाभ धनराज ॥६७॥
 आप आपणा लिया ओलखी । पदमनाभ धनराज ॥
 स्वामी सेवक मली जीवणा । कियो भक्तनको काज ॥६८॥
 मैं क्षीर समुद्रमां जीवणा । मन मेरो गोकुल मांही ॥
 भक्त वियोग दुखीयो भयो । उहां जन तो आवे नाहीं ॥६९॥
 मैं क्षीर समुद्रमां जीवणा । बोहोतेक रहु उदास ॥
 वृदावनकी कुं जमां । राधा संग विलास ॥७०॥

मैं बलिहारी ता नारकी । जे बोलायो गोकुल मांही ॥
 बंसीबट ज्यूं जीवणा । त्यूं बट पत्र तो नार्ही ॥७१॥
 वृदावनमां जीवणा । पात पात रघुवीर ॥
 बोहोतेक दिन भूख्यो रह्यो । आयो कालिंदी तीर ॥७२॥
 मैं अयोध्यामें जीवणा । मन मेरो गोकुल मांही ॥
 क्रषि पत्नीसुं कोल है । वे बिरद विसरत नार्ही ॥७३॥
 अयोध्या उजड करी । आयो गोकुल गामडे ॥
 सो साँई हमारे जीवणा । रावण मार्यो रामडे ॥७४॥
 एक अनंत होय विस्तरो । भगत हेत रघुवीर ॥
 बोहोतेक दिन भूख्यो रह्यो । आयो कालिंदी तीर ॥७५॥
 एक अनंत होय विस्तरो । भगत हेत रघुवीर ॥
 प्रेम बढायो जीवणा । कालिंदीकी तीर ॥७६॥
 अब ऐसी करुं जीवणा । संत वचन प्रमाण ॥
 निष्कलंक होय के अवतरुं । ओधरवा चारे खाण ॥७७॥

॥ साखी भेटकी ॥

शाहापरे संत सेवीये । निराकार नाम आधार ॥
 भगत हेत जीवणा । रघुपति लीनो अवतार ॥७८॥
 ॥ साखी श्री मुखकी ॥

रघुकुल यदुकुल जीवणा । सीता वर राधा कंत ॥
 सो साँई हमारे शिर खडा । जाके नाम अनंत ॥७९॥
 सीतापति रघुनाथ त्यज । औरनका लेउ नाम ॥
 आन कर्म कहा जीवणा । जो नरक न देवे ठाम ॥८०॥
 शिर सदके करुं जीवणा । जहां साँईका लाल ॥
 गुनो बगसे जीवका । पलमें करे निहाल ॥८१॥
 पैँडामे पड जीवणा । जहां नीकसे हरिके दास ॥
 संग रहे के ले चले । पूरे मनकी आश ॥८२॥
 नेजो गाडचो जीवणा । साचो रामको नाम ॥
 अजामिल गुणका तरी । हम रंक केतो एक काम ॥८३॥
 गज ग्राह गुणका तरी । अजामिल लीनो पार ॥
 चरणे अहल्या ओधरी । सो जीवण प्राण आधार ॥८४॥

माता कौशल्या देवकी । यशोदानंदन कहान ॥
 सो साँई हमारे जीवणा । जे काली मर्द्यो मान ॥८५॥
 तन मन वारुं जीवणा । जहां सीतापतिके दास ॥
 चरण कमल मन उन्मुनी । जगसे रहे उदास ॥८६॥
 सुतपा पृश्नि तप कियो । धर्यो हरिपे ध्यान ॥
 सो साँई हमारे जीवणा । अखंड रास वरदान ॥८७॥
 स्वारथ ताके जीवणा । ताकी पूरे आश ॥
 वण स्वारथ भक्ति करे । रघुपति ताके दास ॥८८॥
 ऐसा कोई न मिले जीवणा । जे मिलकर कीजे वात ॥
 आपा दे उठायके । उपर लगावे लात ॥८९॥
 धयो भयंकर दानवा । धर्यो नरसिंह अवतार ॥
 भगत प्रह्लाद रक्षा करी । जीवण जुग जेजेकार ॥९०॥
 मार करुं टुक टुकलुं । ज्यूं हिरण्यकशिषु नाख्यो फार ॥
 ए बिरद हमारे जीवणा । नहि तो लागे मोहे गार ॥९१॥
 प्रह्लाद रक्षाकुं जीवणा । कछू अपने मन विचार ॥
 अबके संतन शिख यों । जे पाणी पहेली पार ॥९२॥

प्रह्लाद संकष्ट भयो जीवणा । तब भई मोहे ढील ॥
 अब चितवत पहेले मारहु । यूं कहत है रघुवीर ॥१३॥
 धनुष बाण धरे रहे । सब संतनके काज ॥
 जीवण मन ललचा भई । कछू श्रवणे सुणी अवाज ॥१४॥
 जन रक्षाकुं जीवणा । रघुपतिके दो वीर ॥
 अंजनी सुत और लक्ष्मण । प्रभु ठाढे आप शरीर ॥१५॥
 जन रक्षाकुं जीवणा । हरि धरे दसे अवतार ॥
 अब हल मुसल हलधर लिये । गरुड चढे गोपाल ॥१६॥
 रक्षा करो रघुवीर धीर । अंजनी सुतके ईश ॥
 जन जीवणकी विनति । तुम सुणीयो जगदीश ॥१७॥
 परचा पाया जीवणा । साचा रामका नाम ॥
 अजामिल गुनिका तरी । तो और परचा कोण काम ॥१८॥
 परचा परब्रह्म नामका । सदगुरु दिया बताय ॥
 और परचा सब जीवणा । फासफूस होय जाय ॥१९॥
 काहुके मन हरि बसे । काहुके शिव हनुमान ॥
 हमारे मन जीवणा । दास कबीर निज नाम ॥२०॥

मानु पायो पैसो । सीतापतिको नाम ॥
 खरचत ही खूटे नहि । जीवण जुग बेकाम ॥१०१॥
 धरणीधर अधर रह्यो । बलिद्वारे आधीन ॥
 इन्द्रे कहा दियो जीवणा । बलि कहा लियो छीन ॥१०२॥
 धरणीधर अधर रह्यो । बलि द्वारे आधीन ॥
 सर्वस अरप्यो जीवणा । हरि भये लोलीन ॥१०३॥
 सो गाली शिशुपाल दई । चक्र कटचो तब शीश ॥
 तेज समानो आपमें । सो जन जीवणके ईश ॥१०४॥
 होती आई जीवणा । सो होसी निरधार ॥
 धुव प्रहलादे जे भज्यो । सो मोको प्राण आधार ॥१०५॥
 काली मद्यों कहानवे । इन्द्र उतार्यु मान ॥
 रावण दश शिर छेदे जीवणा । सोई हमारे राम ॥१०६॥
 कब रघुपति कब यदुपति । कब शेष सुखासन धाम ॥
 एक रूप सब जीवणा । पण जुदे जुदे नाम ॥१०७॥
 सो साँई हमारा रामजी । जे नाथयो कालिनाम ॥
 ता चरणसुं जीवणा । सदा रहुं सो भाग ॥१०८॥

देख तमासो जीवणा । बले कियो काम ॥
 बधिक कहा सुकृत कियो । कहा बल चल्यो हराम ॥१०९॥
 अजामिल अपराधी एक । गुणका कियो घर वास ॥
 ऐसी बोहोत की जीवणा । पण राम चरणकी आश ॥११०॥
 अजामिल गुणका तरी । सो जीवण हमारे राम ॥
 चरण अहल्या ओधरी । जे सागरसुताको धाम ॥१११॥
 साख शब्द तुम देत हो । धीरज नहि मन मांही ॥
 इतनी बिनती जीवणा । तुम सुणियो हिरदे मांही ॥११२॥
 अंजनीसुतके ईश पर । जन जीवण बलि जाय ॥
 वाट घाट रक्षा करो । ऐसे रघुपति राय ॥११३॥
 सो साँई हमारे जीवणा । रघुकुल यदुकुल वीर ॥
 सरजु तीरे खेलके । आयो कालिंदी तीर ॥११४॥
 मूले मीठुं महेलवाने । कोप्यो भेख अनंत ॥
 तुं जिन पर डरपे जीवणा । शिर पर कमलाकंथ ॥११५॥
 मान गयो जब मले जीवणा । हरिको नाम रुदे धरो ॥
 आपो थरहर कंपीयो । तब रविसुत तो रीतो पडच्यो ॥११६॥

गरुड छांडी मैं जीवणा । धायो गजकी वाहार ॥
 अब शंखचक्र बलदेव सुं । गरुड वाहन संत द्वार ॥११७॥
 हरिजन उपर जीवणा । मेरो जीव करुं कुरबान ॥
 मूरख मन समझे नहि । गणत वहालांकी हाँन ॥११८॥
 समरण सीतारामको । जे कीजे सो लाभ ॥
 बहुरि न पाइये जीवणा । मानव जनमको दाव ॥११९॥
 मैं शख चक्र धर्यो जीवणा । सो अपने जनके काज ॥
 ए बिरद कैसे छांड हूं । युं कहत है द्विजराज ॥१२०॥
 जमन जति के बीरपर । जीव करुं कुरबान ॥
 वेदोकुं सदका दिया । सो जीवण नाम रहेमान ॥१२१॥
 जा चरण कमल बरषता । सदा प्रेम प्रकाश ॥
 सीतापतिके दास पर । बलि बलि जीवणदास ॥१२२॥
 लंका बल्यो सतोरणे । बाल न वांको थाय ॥
 अंजनी सुतके जीवणा । रघुपति सदा सहाय ॥१२३॥
 वाराह वारु धर धरा । वसुधा कीधी ठार ॥
 दैत्य संकष्टी छोडवी । सो जीवण प्राण आधार ॥१२४॥
 ॥ इति श्री दासका अंग ॥३॥
 ॥ इति श्री द्वितीय विश्राम संपूर्ण ॥

॥ अथ श्री प्रबोधका अंग ॥४॥

परघर जई प्रबोध करे । आपे समझे नाहीं ॥
 ऐसे मूरख जीवणा । बोहोतेक है जग मांही ॥१॥
 मुख हरि हरि ओचरे । अंतरगत कछु और ॥
 कल्पतरु तज जीवणा । तके एरंडके घौड ॥२॥
 हाजी हाजी मुख कहे । अंतरगत कछु और ॥
 वे अपराधी जीवणा । चौद लोक नहि ठौर ॥३॥
 सब संतन मली जीवणा । कीनो एक बिचार ॥
 सीतापति बिन और कहे । ताके मोढे छार ॥४॥
 पोपट बाह्यो पांजरे । मार कहायो राम ॥
 छांड दियो जब जीवणा । तब नहि राम नाम ॥५॥
 अलारासी जीवणा । तासु कैसो राह ॥
 तन मन अरपे भावसुं । ता सिर दीजे पाय ॥६॥
 अलारासी चाकरी । निशदिन आवे जाय ॥
 लेख लख्या बिन जीवणा । कोडी कैसे पाय ॥७॥

सिर साटे साँई मिले । यूं कही कबीरे दास ॥
 और सब जूठो पेखणे । जीवण जग उपहास ॥८॥
 सिर साटे साँई मिले । ए जीवण सहेली बात ॥
 दसे सिर सोंप्यो शिवकुं । ए रावण भूल्यो घात ॥९॥
 ए पात्र कुपात्र जीवणा । सदगुरु दे बताय ॥
 नीक सीस विभीषण नम्यो । तब भये रघुपति सहाय ॥१०॥
 लंक विभीषण थापीयो । जीवण जश अखंड ॥
 ए पात्र कुपात्रे जीवणा । साख वेद कहे संत ॥११॥
 सोंधी सूर्ठे जीवणा । जण्यो न देखुं कोय ॥
 जा देवने अनुसरे । तनमन मागे सोय ॥१२॥
 साचा बोला जीवणा । अवर न देखुं कोय ॥
 तन मन अरपी जे रहे । साच कहावे सोय ॥१३॥
 जूठा बोला जीवणा । अवर न दीसे कोई ॥
 साचा बोला जे रहे । ते सत कहावे सोई ॥१४॥
 तन मन अरप्या तब जाणीये । जब जुगथे रहे उदास ॥
 चरण कमल मन उन्मनी । जीवण सो निज दास ॥१५॥

मोहनी मंत्र जीवणा । सद्गुरु दिया बताय ॥
 जिने ए मंत्र श्रवणे सुन्यो । तिने तनमन अरप्प्ये आय ॥१६॥
 शबद सचराचर देखीये । चहुदिश मुगत मेदान ॥
 यूं पंड छहांड जीवणा । सो कहीये निज प्राण ॥१७॥
 देही दरशन सब को करे । शबद दरशन नव होय ॥
 सबद दरशन बिन जीवणा । पार न पहोंचा कोय ॥१८॥
 शबद दरशन सबको करे । देही दरशन भूलाय ॥
 रघुपति कहे सुन जीवणा । ताका सरबस जाय ॥१९॥
 छहा भूल्या वेद पढ़ी । व्यास पढ़ी पुराण ॥
 रंची एक शुकदेवे लह्यो । सो जीवण भगत प्रमाण ॥२०॥
 राम नाम भज जीवणा । जे गौरीपतिको ध्यान ॥
 अजामिल गुणका तरी । जे सेतु बांध्यो हनुमान ॥२१॥
 अमरीख गोहारे आवीयो । सुंदर श्याम स्वरूप ॥
 सो नंद द्वारे जीवणा । जे दशरथ कुल बड भूप ॥२२॥
 अमरीख गोहारे आवीयो । हरि धर्यो नटवर वेष ॥
 सब जुग भूल्यो जीवणा । करत अनेक अनेक ॥२३॥

पांच चोर घर भीतरे । ज्ञान रतन हरी जाय ॥
 रघुपति बाहेरु जीवणा । कुण गुहारे धाय ॥२४॥
 नगुरा मिल बातां करे । कहे राम कृष्ण अवतार ॥
 और गाली कहा जीवणा । धिक् ताको परिवार ॥२५॥
 धणी वहुणे ढोर ज्यूं । किस गोहाडे जाय ॥
 यूं गुरुमुख बाहरो जीवणा । सीतापतिकुं धाय ॥२६॥
 जित तित थे मारही । ज्यों धणी वहोणे ढोर ॥
 सीतापति बिन जीवणा । जम पाड़े गे रोर ॥२७॥
 मात न जाणे मणसकुं । तो पुत्र पिता क्यों पाय ॥
 ऐसे सब जुग जीवणा । सीतापतिकुं धाय ॥२८॥
 माणस कहीये महाराजकुं । मात सो है गुरुदेव ॥
 गुरुके वचने जीवणा । कर सदगुरुकी सेव ॥२९॥
 माता होय व्यभिचारिणी । तो औरां कहीये तात ॥
 मात पतिद्रता जीवणा । ताके तात रघुनाथ ॥३०॥
 माता हमारी जानकी । पिता हमारे राम ॥
 जुग जुग मागुं जीवणा । संत संगत विश्राम ॥३१॥

पिता हमारे रामजी । माता सतवंती नार ॥
 जुग जुग मागुं जीवणा । धर मानव अवतार ॥३२॥
 मातापिता हमारे जीवणा । साधु सद्गुरु राम ॥
 और कछु मागुं नहि । द्यो चरणकमल निज नाम ॥३३॥
 दस अवतारके दगदगे । भूल्या सब संसार ॥
 को एक ऊगरे जीवणा । जिने गुरुमुख कियो विचार ॥३४॥
 अवतार अपराधी कहे जीवणा । जाके नहि गुरु पीर ॥
 आदि अंत मध्य शामलो । निरगुण ब्रह्म शरीर ॥३५॥
 राम कृष्ण जे जीवणा । दो सगुण अवतार ॥
 अंध धंध काहा भजुं । जे वेद न पावे पार ॥३६॥
 कब रघुपति कब जदुपति । भगत हेत अवतार ॥
 बेमुख नव समझे जीवणा । ए सब एकाकार ॥३७॥
 दसे अवतारे शामलो । चोवीसे अखंड ॥
 सब सखीयनमां जीवणा । व्याप्यो कोट ब्रह्मांड ॥३८॥
 अंध धंध वेदे तज्यो । आये जमुना कुल ॥
 जहां ब्रह्म सनातन जीवणा । रामकृष्ण निज मूल ॥३९॥

धनुर्विद्या रघुपति पढे । मोरली धरी जदुनाथ ॥
 लंके क्षर मार्यो जीवणा । गिरि धर्यो वे हाथ ॥४०॥
 रघुपति जदुपति जीवणा । ज्युं उडधनमां चंद ॥
 राधारवन सीतापति । क्युं न भजे मतिमंद ॥४१॥
 सकल व्यापक वेदे कह्यो । सो क्युं मिटचो जाय ॥
 सकल जीवनकी जीवनी जीवणा । सो साचे रघुपतिराय ॥४२॥
 सकल व्यापक वेदे कह्यो । पण हमारे हे हरि एक ॥
 रघुकुल जदुकुल जीवणा । राधा सिया समेत ॥४३॥
 आद अविनाशी ध्याइए । जाके रूप न रेख ॥
 सो नंद घेर दुलहो जीवणा । जे गावत शंकर शेष ॥४४॥
 वेदवनमां जीवणा । भूल्या सब संसार ॥
 कर्म धर्म फांसी भई । काजी ब्राह्मण काल ॥४५॥
 वेद भूलाया सकल जुग । तुं नहि अपणे साथ ॥
 दुक दुक करुंगा जीवणा । जो चढे हमारे हाथ ॥४६॥
 जे जे कार भयो जीवणा । जब प्रगटे दास कबीर ॥
 कर्म धर्म सब काटके । प्रगट किये रघुवीर ॥४७॥

कुल कबीरो प्रगटचो । वेदे कियो विचार ॥
 हरिजनसु करी विनती । हम रहेण दो संसार ॥४८॥
 रिद्धि सिद्धि हममां बसे । जहां मागे तहां देत ॥
 हरिजन हरि भजो जीवणा । हम ही कहत हे नेत ॥४९॥
 विप्रे कियो व्यभिचार जीवणा । सुरापानसुं संग कियो ॥
 पुत्र हेत पोकारीयो । शुं नारायण नामे तयो ॥५०॥
 पूत पोकारे ना तयो । ना तयो हरि नाम ॥
 सदगुरु वचने जीवणा । आय मिले रघुराम ॥५१॥
 नगुरा मिल बातां करे । जे जूठा जीवणदास ॥
 इंद्री चारो अनेक करे । पण राम भजनकी आश ॥५२॥
 परनारीसुं प्रीतडी । सो कीनी जीवणदास ॥
 वेद धर्म सब लोपिया । सो नाम शरण विश्वास ॥५३॥
 भीस्त महेमानी साँईकी । चोरासी भरपूर ॥
 तहां हयगय कहां जीवणा । जाके हरि हजूर ॥५४॥
 भीत भूले नहि जीवणा । जो आंधो नाखे तीर ॥
 नरक जान पावे नहि । जो भोले भजे रघुवीर ॥५५॥

कं कण पहेयों के दारको । कियो वाजपेय होम ॥
 सीतापति बिन जीवणा । मुखमां पड गये राम ॥५६॥
 सेगे सांकल उतरी । भई जीवण जुग उपहास ॥
 हाँनी पूनी हचमची । जब तन मन अरप्प्यो दास ॥५७॥
 अपणे अपणे तापणे । तापत है सब कोय ॥
 मिल कर तापे जीवणा । जे राम भक्ति छढ होय ॥५८॥
 वेद पुराणे जे कह्हो । सो जीवण समरो राम ॥
 पंचवटी पावन कियो । जे वृदावन सुख धाम ॥५९॥
 भेद न जाणुं वेदका । न जाणुं शास्त्र पुराण ॥
 रघुपति जाणुं जीवणा । जिने दियो सुदामा दान ॥६०॥
 बापा बाढु बेय तणो । कौशल्या नंद नार ॥
 सो साँई हमारे जीवणा । जे जाच्यो बल द्वार ॥६१॥
 रामानंद कबीरकुं । जब दियो उपदेश ॥
 तबके कर्म कंपे जीवणा । हमकुं दियो विदेश ॥६२॥
 कर्म छपे वैकुंठ मांहे । सरगे भेलाभेल ॥
 सतजुग सब गये जीवणा । कलजुग लेहे मेल ॥६३॥

वैकुंठ लागे रोवणे । सरग रह्यो सिर कूट ॥
 ताके सेवक जीवणा । हम बीचमें लीने लूट ॥६४॥
 दो बने नहि जीवणा । आपा और हरिनाम ॥
 आपा मिटके हरि भजे । सो पावे पद विश्राम ॥६५॥
 धाई मिले सब जीवणा । भक्ति ए न मिले कोय ॥
 आपा मिटके जे मिले । भक्त कहावे सोय ॥६६॥
 जहां लगी एक कर्म होय । पुनरपि पाछो नव थाय ॥
 आपे हरि पामे नहि । जो बोहोत भजे रघुनाथ ॥६७॥
 रघुपति कहे सुण जीवणा । एही हमारी वाणी ॥
 आपा साटे छोड़वुं । लख चोरासी खाण ॥६८॥
 सब कहे जूठो जीवणा । हरिजनसु नहि हेत ॥
 ऐसा कोई ना मिले । सीताराम समेत ॥६९॥
 सब जग ढूँढ़यो जीवणा । तेरा कोय नव होय ॥
 अपने अपने पदकुं । राजी है सब कोय ॥७०॥
 हरिजन कारण जीवणा । मैं देख्यो देश विदेश ॥
 हरिजन मिले जो हेतसुं । देउ प्रेम भक्ति उपदेश ॥७१॥

ऐसो अजर है जीवणा । जात पात कुल जाय ॥
 और बातनकी बात है । जो ब्रह्मादिक चले ठगाय ॥७२॥
 हरि होकारे आवीयो । अजामिलके काज ॥
 अणतेडो आवे जीवणा । जहां भक्तको राज ॥७३॥
 राम अवतारे रांडी रही । कृष्णे दियो सोहाग ॥
 ब्रह्मादिक भूले जीवणा । रस पीवे ब्रज बाल ॥७४॥
 छाती फाटे जीवणा । नहि राम भक्ति आसान ॥
 दुक दुक कलेजा होय पडे । तो पावे पद निरवाण ॥७५॥
 राम नाम भज जीवणा । अवरांसु नहि काम ॥
 अजामिल गुणका तरी । एही राम एही नाम ॥७६॥
 राम नाम भज जीवणा । आ अवसर एकज वार ॥
 गये दिवस नव बावरे । सिर उपर ढूँके काल ॥७७॥
 आद अंत जाणु नहीं । नहि मध्यसुं काम ॥
 नाम प्रताप पाषाण तरे । सो जीवण समरो राम ॥७८॥
 आद अंत मध्य शामलो । और न दूजी बात ॥
 सो साँई हमारे जीवणा । जे भृगु लगाई लात ॥७९॥

धनुष धर्यो जब रघुपति । तोडे रावण शीश ॥
 आद अंत मध्य माधव । सो जन जीवणके ईश ॥८०॥
 गिरि गोवर्धन कर धर्यो । सो द्रज मंडलके काज ॥
 सो साँई हमारे जीवणा । जे दियो विभीषण राज ॥८१॥
 धनुष धर्यो जब जीवणा । भयो असुर कुल त्रास ॥
 दास विभीषण कारणे । रघुपति लीनो वनवास ॥८२॥
 स्वप्न भयो नव यौवना । शुं सुतो रावण कंथ ॥
 दसे सिर छेदे जीवणा । आयो विभीषण मित ॥८३॥
 घेर नारी नव यौवना । तो सीता हरी कोण काम ॥
 रावण मूरख नहि जीवणा । जे तक्यो मुगतको ठाम ॥८४॥
 भमर भेदा भालसु । तब कटे दस शीश ॥
 लंक विभीषण थापीयो । ऐसो जन जीवणको ईश ॥८५॥
 साचा साहब रामजी । जेणे गिरि गोवर्धन कर धर्यो ॥
 जनक पोर जई जीवणा । धनुष तोड सीता वर्यो ॥८६॥
 साचा साहब रामजी । सबका तोडे शीश ॥
 ताथे नाम भज जीवणा । जे जन प्रह्लादके ईश ॥८७॥

जमुना तीरे जादवो । खेले बाल गोपाल ॥
 दसे सिर छेदे जीवणा । अब भयो कंस कुल काल ॥८८॥
 सीतापति रघुनाथ पर । तन मन वारु प्राण ॥
 तापे सें'लो जीवणा । जे जातो थो मसाण ॥८९॥
 तंत्र मंत्र कोई करो । कोई जपो शिव हनुमान ॥
 हमारे ए द्रत जीवणा । जे सीतापतिको ध्यान ॥९०॥
 काहुके द्रत हरिका । काहुके शिव हनुमान ॥
 हमारे ये द्रत जीवणा । दास कबीर निज नाम ॥९१॥
 जिन पंथ सब जीवणा । जहाँ कर्म धर्मकी आश ॥
 जूठी बाजी खेलताँ । सब जुग जाय निराश ॥९२॥
 राम नाम कोण कामको । पातक हरे जो कोय ॥
 जप तप तीरथ जीवणा । ए सब जमकी जोय ॥९३॥
 अंत समे हरि नाम । इच्छत है सब कोय ॥
 जीवत न समरे जीवणा । नर अपराधी सोय ॥९४॥
 देवी देवा कोय नहि । काहुके मन कछु नार्ही ॥
 जीवण मन प्रतीत है । जे राम हमारा साँई ॥९५॥

बंधु सहोदर को नहि । नहि गामने ठाम ॥
 सब जग दूँढ़चो जीवणा । कृपा करो रघुराम ॥१६॥
 साख सबद बोहोतु कही । मन नहि बांधे धीर ॥
 यूं विनती कहत है जीवणा । तुम सुणियो राम कबीर ॥१७॥
 गरुड छांडी हरि आवीयो । जब गज पोकारो राम ॥
 जीवन जन सांसो कै सो । जे समरे सीताराम ॥१८॥
 हरि नामे हाथी तरे । तो मानव केतीएक बात ॥
 मानव न तरे जीवणा । एही बात उतपात ॥१९॥
 मानव बूडे मान कर । हाथी तर्यों करी हाय ॥
 गुरु कृपा बिन जीवणा । कोण कहे समजाय ॥१००॥
 गज छोडत ग्राह छूटियो । अहला तरंते कीर ॥
 ऐसे रघुपति जीवणा । नर समझत नहि बेपीर ॥१०१॥
 जैसा करता तैसा भोगवता । जब थे नहि गुरु पीर ॥
 धरम पलटो जीवणा । एकाएक शरीर ॥१०२॥
 कर्म जीवनकी जीवनी । छोडत ही मरी जाय ॥
 वे छोडे बिन जीवणा । परमपद कै से पाय ॥१०३॥

धंध ऊभो जीवणा । बिन समरे सारंगपाण ॥
 सीतापतिके नाम बिन । सब दुनिया पड़ी बरान ॥१०४॥
 कोटे कोडियुं बांधीयु । ऐसो ए संसार ॥
 गौरीपतिने अनुसरे जीवणा । तजी जनकसुता भरथार ॥१०५॥
 बाजीगरे बाजी रची । ऐसा ए संसार ॥
 तामां साहामां जीवणा । रामनाम आधार ॥१०६॥
 पीर पेगंबर पांच दिन । अल्ला एक अखंड ॥
 वेद कतेब न लख्यो जीवणा । जिने नीपाया छह्यांड ॥१०७॥
 वे बल था सो कहां गया । दौड़ी थके पांव ॥
 सबकी ओ गति जीवणा । काहा रंक काहा राव ॥१०८॥
 बावन अक्षरमां जीवणा । एक अक्षर तत्त्व सार ॥
 मंमा पहेलो जे लख्यो । तेनो वेद न पावे पार ॥१०९॥
 सूरज वंशी अवतर्यो । रघुपति कियो प्रकाश ॥
 तात पावन कियो जीवणा । ताही चरणकी आश ॥११०॥
 जठर अगनमां जीवणा । रक्षा करो रघुवीर ॥
 ताकु छांडी और भजे । सो कहीये बेपीर ॥१११॥

ठालो ठालो काहा करे । ठालो नहि लगार ॥
 सीतापति बिन जीवणा । और न दीसे पार ॥११२॥
 रामे रावण मारीयो । तब छूटे तेत्रीस ॥
 लंका विभीषण थापीयो । सो जन जीवणके ईश ॥११३॥
 ठाकुर हमारा रामजी । जेणे तोड़चो गढ लंक ॥
 और केतोएक जीवणा । जो रावण दीसे रंक ॥११४॥
 राम नाम भज जीवणा । जेणे वाराहे धरणी धरी ॥
 नरकासुरकुं मारके । सोल सहस्र नारी वरी ॥११५॥
 राम नाम तत्त्वसार है । सत्य सत्य अवश्यमेव ॥
 अजामिल गुणका तरी । जे ध्यान धरे शुकदेव ॥११६॥
 कर्म उचालो जीवणा । दीनो कलजुग मांही ॥
 रामकबीरा रम रह्या । हम ही रमे ता मांही ॥११७॥
 नारी रोवे जीवणा । सिर पर घाले धूल ॥
 खसम गया हम हाथसे । जई पकडो निज मूल ॥११८॥
 मात पिता सब जीवणा । मिल कर कूटे पेट ॥
 पुत्र गयो हम हाथसे । कियो हरिभगतनसुं हेत ॥११९॥

घेर घेर मनोरथ जूजवा । नित नित नवला रंग ॥
 सीतापति बिन जीवणा । ताथे भयो ए भंग ॥१२०॥
 मारे कहु नहि जीवणा । सबही हमारी जात ॥
 धोले कापड रंग ज्यूँ । त्यूँ हरिजन पलटी भात ॥१२१॥
 पांच तत्त्व त्रिगुण लू । सबही हमारी जात ॥
 पण हरिजन ऐसे जीवणा । पय घृत ज्यूँ छास ॥१२२॥
 दुयोधन दावो कयो । हम बडकुल मोटे भूप ॥
 विदुर भाजी लई जीवणा । दासी के रा पुत्र ॥१२३॥
 दासीसुत न होय जीवणा । भगत हमारा प्राण ॥
 तनमन अरपे भावसुं । ताही करुं सन्मान ॥१२४॥
 सन्मान करी सरबस देउ । तन मन अरपु प्राण ॥
 कछु न राखु भगतसुं । मलि भजु भगवान ॥१२५॥
 रसोई रघुपति नामकी । हरिजन लेवे अघाय ॥
 विमुख होय जे जीवणा । ते सीथ न चाखन पाय ॥१२६॥
 धन विदुर ए जीवणा । में भाजी अलूणी लेत ॥
 जूठे बोर मीठे किये । ए निज जनके हेत ॥१२७॥

जुग शरापो जोगडे । गुर्जर खंड गुमार ॥
 शाप उतारो जीवणा । लीनो पद्मनाभ अवतार ॥१२८॥
 गुर्जर खंडमां प्रगटे । ज्ञानी गोरखनाथ ॥
 दास कबीरे जीवणा । मस्तक दीनो हाथ ॥१२९॥
 ज्ञानीके प्रबोधमें । उदा जीवणदास ॥
 आन मारग सब छांडके । सीतापतिकी आश ॥१३०॥
 देव ऋषेश्वर पूजके । सबकी पाड़ी वाट ॥
 सब जुग भूल्यो जीवणा । रामे कियो उतपात ॥१३१॥
 सब साधनमां जीवणा । राम नाम तत्त्वसार ॥
 अजामिल गुणका तरी । ते वेद न लहे लगार ॥१३२॥
 तनमन साटे हरि मिले । तो जाणो आसान ॥
 अंत जायेगो जीवणा । नरक देही निरवाण ॥१३३॥
 कुवलयो मारो जीवणा । कंसे दीनो रोय ॥
 तात बिचारो काहा करे । जननी कालयवन मुख जोय ॥१३४॥
 कुवलयो मल मारके । तोडे कंसके शीश ॥
 लंक विभीषण थापीयो । सो जन जीवणके ईश ॥१३५॥

मुख मारूं ता दासको । निंदा करे जो कोय ॥
 वैकुंठथी डारहु । जीवण यूं बरद मोहे ॥१३६॥
 आँख फरुके जीवणा । सब दुनिया फना मुकाम ॥
 सब जूठी बाजी देखीये । साचे राम रहेमान ॥१३७॥
 राम रहेमान जे जपे । जाके होय गुरु पीर ॥
 गुरु पीर नहि जीवणा । जे भूत प्रेत शरीर ॥१३८॥
 सदगुरु समझायो जीवणा । सीतापतिको नाम ॥
 अजामिल गुणका तरी । ले रे आंधे नाम ॥१३९॥
 बाईआं बीजी वार । नहि होय ऐसो दावडो ॥
 माया मलसे कई वार । पण नहि होय संत मेलावडो ॥१४०॥
 इंद्री अपराधण जीवणा । बोहोतेक करे बुराई ॥
 मानव केतोएक बापडो । जो सुरनर मेले खाई ॥१४१॥
 राम नाम भज जीवणा । जे अंजनीसुतके ईश ॥
 हत्या ऊतारी लंकेशकी । जे शिव निर्मलिय शीश ॥१४२॥
 देह बराबर कोट बेर । हेम तोल जो देत ॥
 सो शिव निर्मलिय जीवणा । जो हरिजनसुं नहि हेत ॥१४३॥

कनक मेर अर्पण करे । सोंपे ग्रथ भंडार ॥
 कहत कबीर गुरु बहिर्मुख । सो क्युं कर पावे पार ॥१४४॥
 गुरु गुमारे कहा सर्या । तकयो स्वारथ आप ॥
 आतम धरम बिन जीवणा । बोहोर लगायो पाप ॥१४५॥
 सीतापति रघुनाथको । भर्लंसो करो मत कोय ॥
 जूठो जाणो जीवणो । तो कुशल कहांसे होय ॥१४६॥
 घर भीतरे अघ छिपायके । माया देत दुराय ॥
 अंत भांडी वाडो जीवणा । पहेले क्युं न कराय ॥१४७॥
 जीवण जुग बहे जाणे दे । कर रघुपतिसु प्रीत ॥
 सदगुरु हमारे यूं कह्यो । कलिकाल विपरीत ॥१४८॥
 एक अल्लाथी दो भया । को घोडा को मीर ॥
 ए आटो साटो जीवणा । नर समझत नहि बेपीर ॥१४९॥
 एक पलकमां सब किया । त्रिलोक छहांड एकविश ॥
 हरिजन करतां जीवणा । लागे दिन दस विश ॥१५०॥
 खाया पीया बहुत करें । इंद्री स्वारथ धर्म ॥
 सीतापति बिन जीवणा । कटे न एकु कर्म ॥१५१॥

गाड़ी छांहे लूंडीयु । जाणे खिंचतहु मोये ॥
 हरि समरण धोरी जीवणा । तो भरम पडो मत कोय ॥१५२॥
 जा मुखथी अमृत चूगे । सो बूरा बोला क्यम जाय ॥
 बूरा बोलत है जीवणा । जहां गुरु पीर नहि सहाय ॥१५३॥
 वेद कतैबथी जीवणा । न्यारे हरिके दास ॥
 स्वर्ग नरक वैकुंठ त्यज । करे हरि चरणकी आश ॥१५४॥
 दूध भात सब देत है । पण आपा कोई नव देत ॥
 आपा ऊभा जीवणा । त्यों लू भोजन प्रेत ॥१५५॥
 जैन पंथ सब जीवणा । जहां कर्म धर्मकी आश ॥
 जूठी बाजी खेलतां । सब जुग जाय निराश ॥१५६॥
 जैन पंथ सब जीवणा । जहां नहि हरिके दास ॥
 को कर्म धर्म कछु करो । पण स्वर्ग नरकमां वास ॥१५७॥
 राजस तामस सात्त्विक । त्रिगुण भक्ति संसार ॥
 त्रिगुण रहित जे जीवणा । ते सदगुरुको उपकार ॥१५८॥
 तन मन अरपे जीवणा । जाके ताके हाथ ॥
 कल्पवृक्षकुं त्यजके । देवत बावल बाथ ॥१५९॥

अभे द्रत एकादशी । नित नित गंगा नाहाय ॥
 सीतापति बिन जीवणा । काल कलेजा मांहे ॥१६०॥
 एकादशी लूँडी करुं । तीरथ करुं गुलाम ॥
 नयने रमैया रमी रह्या । तिनसुं करुं सलाम ॥१६१॥
 एकादशी जाणुं नहि । भरम पडा सब कोय ॥
 मन ले बांधे द्वादशी । मुक्ति कहां थे होय ॥१६२॥
 वासण फूटे जीवणा । वस्तु न आवे हाथ ॥
 दुनिया सब धंधे पडी । वण हरिजन क्यों रुघनाथ ॥१६३॥
 पीछे नीपायो आत्मा । करे भांडा विश्राम ॥
 मुख दांत दिया जीवणा । तुं काहे न जपे रघुराम ॥१६४॥
 करुणानिधि हरि नामकी । लोक करत है लाज ॥
 छूटत है बुध बाहरे । ज्यों जलमां छूटत जहाज ॥१६५॥
 दिया लीजे जीवणा । जे देवे लख कोड ॥
 अण दिया हराम है । न लीजे तिनका तोड ॥१६६॥
 लक्ष्मी चरण सेवा करे । चौद लोक शिरताज ॥
 बल द्वारे हरि जीवणा । ते तीन पांवके काज ॥१६७॥

जे जैसी करे जीवणा । ताकु तैसी होय ॥
 बल छलयतां आपे छल्या । कपट करो मत कोय ॥१६८॥
 भरम भ्रमूला छांड दे । ले ओहंकारकी आद ॥
 सदगुरु बैठ लखाईया । जीवण जहां बडभाग ॥१६९॥
 धीक् जननी तात धीक् । धीक् सकल परिवार ॥
 गाम ठाम धीक् जीवणा । जे कहे रघुपति अवतार ॥१७०॥
 बाईओ बूढापो दूंकडो । समरो सीताराम ॥
 हेली हमची खूंदतां । जनम गयो बेकाम ॥१७१॥
 वाते वडां होत है । अडद साहुके घेर ॥
 ता पहेली जीवणा । लडकां मांडी रेड ॥१७२॥
 चतुर्भुजकुं को भजे । को अष्टभुजकुं ध्याय ॥
 राम नाम भज जीवणा । जे गोकुल चरावे गाय ॥१७३॥
 कोण कर्मथे जीवणा । कल्यो न जदुपति राय ॥
 प्रह्लाद पीडचो तात जब । तब रघुपति भए न सहाय ॥१७४॥
 जिह्वा करी करी पाप कहे । अंतरगतमां बाप ॥
 ऐसो जगतमें जीवणा । बेटा बेटी महा पाप ॥१७५॥

जोडो जाडो ना तयो । पखा पखीका खेल ॥
 तल पीले बिन जीवणा । कै सो नीकसे तेल ॥१७६॥
 दोनु गई रे जीवणा । गाधे और ब्रह्मचार ॥
 राम भक्ति जाणी नहि । छोड़चो कुल आचार ॥१७७॥
 छार छबि सब जीवणा । जहां हरिजनका नहि वास ॥
 कहां घोडा कहां छपरी । कहां मोटा कै लास ॥१७८॥
 संत संगत भावे नहि । करे मुक्तिकी आस ॥
 पिता कहासु कहेगो जीवणा । जो बेटा जायो दास ॥१७९॥
 अष्टावक्र आदि देई । ब्रह्मा शुकदेव व्यास ॥
 कं स चेरी आगेल जीवणा । सब को हो गये दास ॥१८०॥
 यूं बने नहि जीवणा । कुलडीमाँ फोडे गोल ॥
 आपा साटे हरि भजे । मानु जे हरिको कोल ॥१८१॥
 देख तमासा जीवणा । लंबे पांउ पसार ॥
 हरिजन सहुको हडमडे । ते वण कृपा करतार ॥१८२॥
 घोडा हाथी देखके । मनही भुलाणो मीर ॥
 चर्म पोस सब जीवणा । नर समझत नहि बेपीर ॥१८३॥

एक गेहुके जीवणा । बोहोतेक होय पकवान ॥
 सीतापति तो एक है । पण जुदे जुदे नाम ॥१८४॥
 दुनिया बोले जीवणा । जे रहो दुनियाके पास ॥
 हमारे राजा राम है । जे लक्ष्मी चरण निवास ॥१८५॥
 आपा उलरन भाजीए । यूं करो घरवास ॥
 मानव जन्म तणो फल ले रे । कर संत संगत निवास ॥१८६॥
 भला करे सो आपकुं । बूरा करे सहेय ॥
 दोनुथी न्यारा जीवणा । जहां सीतापतिको जाप ॥१८७॥
 मुख शियाला सुंघके । मडा दिया बहाय ॥
 मुखसे राम न ओचरो । तो जीवण क्यों पतियाय ॥१८८॥
 लंके श्वर मार्यो जीवणा । सो सुर मुनिजनके काज ॥
 लंक विभीषण थापीयो । एक पंथ दो काज ॥१८९॥
 भगत मनोरथ जीवणा । कहा कहा कियो रघुवीर ॥
 कबहुक ज्योत स्वरूप भये । कबहुक धर्यो शरीर ॥१९०॥
 सीता कारण जीवणा । मार्यो रावण रंक ॥
 खीला बले बांकीये । देझ विभीषण लंक ॥१९१॥

गरीबा गुमान त्यज । कर संतनकी सेव ॥
 जा दरशनकुं जीवणा । वांछत सुरमुनि देव ॥१९२॥
 वासण फूटे जीवणा । वस्तु न आवे हाथ ॥
 खीर पंचायण जीवणा । काँई भोले भजे रुघनाथ ॥१९३॥
 अनुभवे आंधो भयो । ज्ञाने न पहोतो प्रेम ॥
 भक्ति संशो भयो जीवणा । तहां सो मुगतिको नेम ॥१९४॥
 जल बल कोयला होयगा । कोई न करेंगे सार ॥
 राम नाम भज जीवणा । आ वेला आ वार ॥१९५॥
 पांच तत्त्व त्रण गुण लू । ऊपजा सब संसार ॥
 ताको करता जीवणा । जे गोकुलमां गोवाल ॥१९६॥
 नूरी मेरे लालकी । जित देखुं तित लाल ॥
 उस लाली देखन मैं गई । तब जीवण भई गुलाल ॥१९७॥
 नूरी मेरे लालकी । जित देखुं तित लाल ॥
 बिन बंदगी क्यों पाईए । जीवण लाल गुलाल ॥१९८॥
 रघुपति जश गावतां । अनेक जन ऊतरे पार ॥
 अजामिल गुणका तरी । जीवण ताकी लार ॥१९९॥

गऊ जीवाई नामाकी । पंचाली पूर्या चीर ॥
 ग्राह छेदी गज छूटीयो । जीवण यूं रघुवीर ॥२००॥
 गत जानी गजराजकी । आये हे व्रजराज ॥
 पहेले गोली जीवणा । पीछे होत अवाज ॥२०१॥
 हा हा तो कमला सुण्यो । थी सुण्यो गजराज ॥
 पहेले गोली जीवणा । पीछे होत अवाज ॥२०२॥
 कर्म कटवेकुं जीवणा । ओखद रामको नाम ॥
 आंख दुःखे गुमडो । ते बोर बावलीयो काम ॥२०३॥
 अपनो बरन जाणके । एही आराध्यो श्याम ॥
 घाट भक्ष दियो जीवणा । ऐसे रघुपति राम ॥२०४॥
 वामन रूप धर्यो जीवणा । बल चांप्यो पाताल ॥
 सुरपति संकष्ट निवारीया । सो निज जन व्रज प्रतिपाल ॥२०५॥
 कुवलयो मारो जीवणा । तोडे कंसके शीश ॥
 कुब्जा की नव यौवना । सो जन जीवणके ईश ॥२०६॥
 ज्यूं चिडैया चंच भरी । अपनी तृष्णा बूझाय ॥
 ऐसे हरिगुण जीवणा । गंगा कहा घट जाय ॥२०७॥

अजामिल गुणका तरी । पतित ओधारे कोट ॥
 ऐसो जाणी जीवणा । पकड़ी नामकी ओट ॥२०८॥
 कोई के दार पची मरे । कोई मङ्का मदीना पीर ॥
 सो साँई हमारे जीवणा । जे जमन जतीका बीर ॥२०९॥
 काहुकुं बल आपका । काहुकुं बलवीर ॥
 हमारे ए बल जीवणा । जे सीतापति रघुवीर ॥२१०॥
 त्रिवेणी त्रिकम बाहेरी । छार छबि संसार ॥
 ताके सिर पर जीवणा । कर्म धर्म आधार ॥२११॥
 त्रिवेणी त्रिकम बाहेरी । छार छबि निर्धार ॥
 संत संगत बिन जीवणा । बूढ़ा सब संसार ॥२१२॥
 जोगी जमदूत हो रह्यो जीवणा । नरक तणो अधिकार ॥
 भगवान आलो देखीये । लूटचो सब संसार ॥२१३॥
 पड़चो पटारे जीवणा । महा मस्त गयंद ॥
 आपणपे छूटे नहि । वण कृपा गुरु चंद ॥२१४॥
 राधा रवन सीतापति । सो जन जीवणके ईश ॥
 गौरीपति समरे सदा । जे चरण कालीके शीश ॥२१५॥

गुरु पीर नहि जीवणा । अलारामकी आश ॥
 वेद कतेब यूं कहे । सबही कालके पास ॥२१६॥
 काहुका गुरु जोगडा । काहुका दरवेश ॥
 राम भक्तके यूं जीवणा । कहा जाणे उपदेश ॥२१७॥
 आपो मिटे आपदा । सकल रोग मिट जाय ॥
 सीतापति रुघनाथको । जनम जनम जश गाय ॥२१८॥
 राम नाम भज जीवणा । पत्थर दिये चलाय ॥
 हत्या गई रावण केरी । और न प्रले बोलाय ॥२१९॥
 सुतपा पृश्नि तप कियो । धर्यो हरि पे ध्यान ॥
 सो साँई हमारे जीवणा । अखंड रास वरदान ॥२२०॥
 नाभि नहि तो छह्या कैसे । मुख बिन कैसे वेद ॥
 चरण नहि तो लक्ष्मी कैसे । जीवण भेद अभेद ॥२२१॥

॥ इति श्री प्रबोधका अंग ॥४॥

॥ अथ श्री अगाधका अंग ॥५॥

कबीर आद्य अंत हरि एक है। कहण सुणणकुं दोय ॥
 पाला थे जल होत है। जल थे पाला होय ॥१॥
 आद अंत सब एक है। मध्य माया विस्तार ॥
 नाम शरण जन जीवणा। गुणमें सब संसार ॥२॥
 जैसे का तैसा हरि। आदि अंत सब एक ॥
 भगत मनोरथ जीवणा। हरि धर्यो गोपको भेस ॥३॥
 निराकार आकार थे। अद्भुत एक अरूप ॥
 सो साँई हमारे जीवणा। जे सीतापतिको रूप ॥४॥
 निराकार निरधार है। आकारे आनंद ॥
 गोद खेलावे जशोमति। सो पूरण प्रेमानंद ॥५॥
 ए रूप अरूपे शामलो। खेले नंद द्वार ॥
 आदि ॐकार उपन्यो। कोटि ब्रह्मांड विस्तार ॥६॥
 ॐकार पहेलो जीवणा। सुंदर श्याम स्वरूप ॥
 सो गोकुल मांहे गोवालियो। जे दशरथकुल बडभूप ॥७॥
 नाभि कमल ब्रह्मा हवा। सो गोकुल मांही गोवाल ॥
 आदि ॐकार उपन्यो जीवणा। जे कोटि ब्रह्मांड विस्तार ॥८॥

नाभि कमल ब्रह्मा हवा । सो गोकुल मांही गोवाल ॥
 मोर पिच्छ शिर घुंघची । सो जीवण द्रज प्रतिपाल ॥१॥
 आकार कहु तो अंग नहि । अंग बिन कैसो उपदेश ॥
 वार पार नहि जीवणा । हरि धर्यो नटवर वेश ॥१०॥
 निरगुण सरगुण जीवणा । सो ब्रिजकुल चारे गाय ॥
 सरगुण वृषभानकी दावडी । निरगुण जदुपति राय ॥११॥
 आषाढ उनम्यो जीवणा । ऐसो श्याम स्वरूप ॥
 भीतर चमके दामिनी । सो राधाजीको रूप ॥१२॥
 वृदावनकी कुंजमें । खेलत गोपी गोवाल ॥
 सो प्राण जीवन मेरे जीवणा । जे वृषभानसुता नंदलाल ॥१३॥
 लाङु पायो राधिका । अंग भरी चुंबन देत ॥
 ब्रह्मादिक भूले जीवणा । सो सब सखियनके हेत ॥१४॥
 भक्ति भरवाडां भावती । रचीपची हो गये एक ॥
 ब्रह्मादिक भूले जीवणा । अपने मान विवेक ॥१५॥
 शेष सुखासन जीवणा । लक्ष्मी चरण निवास ॥
 नाभि कमल ब्रह्मा हवा । सो नंद घर पीवे छास ॥१६॥

कौन भक्ति भरवाड की । पाये राब और छास ॥
 गऊ चरावे जीवणा । बोहोतेक करी उपहास ॥१७॥
 हास विनोदे हरि मिले । मुनिजन रहे उदास ॥
 धन्य प्रीत भरवाडकी जीवणा । पाये राब और छास ॥१८॥
 कृष्णावतारे कामिनी । रघुपति कीनो जोग ॥
 वेद वचन कहे जीवणा । नारी लीनो भोग ॥१९॥
 पतिव्रता पीछे पड़ी । जे गोपीये कियो व्यभिचार ॥
 हास विनोदे जीवणा । मिल्यो पूरवलो भरथार ॥२०॥
 लाङु बाङु नंदको । त्रिविध ताप मिट जाय ॥
 कोई एक गुरु मुख जीवणा । जे हरि रस पीये अघाय ॥२१॥
 लाङु बाढो नंदको । वसुदेव दीनो जाय ॥
 कोडी बदले जीवणा । रतन दियो ढरकाय ॥२२॥
 उछीनो उधार कियो । जशोमति के देवकी ॥
 भूर जात भरवाड की । पण सामो लीनो ओलखी ॥२३॥
 पेंडा परब्रह्म नामका । तीन लोक शिर ताज ॥
 गोकुल गोवाळो प्रगट्यो जीवणा । जिने कियो अयोध्या राज ॥२४॥

दशे अवतारे शामलो । चोवीसे अखंड ॥
 सब सखीयनमां जीवणा । व्यापो कोटी बहांड ॥२५॥
 हरिए गऊ चरावी नंदकी । सब सखीयनके उपदेश ॥
 प्रेम बढायो जीवणा । न जाणे शंकर शेष ॥२६॥
 हरिए गौ चारी नंदकी । सब सखीयनके उपदेश ॥
 वारपार नहि जीवणा । हरिए धयों गोपको भेष ॥२७॥
 में दधि मही साटे जीवणा । पायो जदुपति राय ॥
 शरीर सोंपु आपणो । तो लीला कैसे थाय ॥२८॥
 सो साँई हमारे जीवणा । जाकुं शंकर धाय ॥
 सो कलि आय प्रगटे । जे गोकुळ चारी गाय ॥२९॥
 सजन हमारे रामजी । जे वृषभान सुताको ध्यान ॥
 ताकु ध्यावत जीवणा । सो सजन प्रमाण ॥३०॥
 कौस्तुभ मणि मुख मोरली । सुंदर श्याम शरीर ॥
 रूप रेख वपु नहि जीवणा । ऐसे हे रघुवीर ॥३१॥
 नयन सलूणो शामलो । राधाजीको ध्यान ॥
 जन जीवणको हिरदे बसो । जे सागरसुताको ध्यान ॥३२॥

वैकुंठ छांडी जीवणा । तक्यो गोकुल गाम ॥
 सोल कलासु शामलो । सकल सेवक सुख धाम ॥३३॥
 छप्पन भोग पूरण भये । पायो दूध और भात ॥
 कृष्णावतारे जीवणा । आरोगे रघुनाथ ॥३४॥
 पुरुष नकारो जो करे । तो नार तेडे तहां जाय ॥
 क्रषिपत्नीपे जीवणा । जदुपति भये सहाय ॥३५॥
 क्रषिपत्नीपे पाहुणा । हरि भये जीवणदास ॥
 मन वांछित फल पूरके । पूरी अबला आश ॥३६॥
 मोहे नीकी लागत जीवणा । जे गाली देत गोवाल ॥
 चार वेद ब्रह्मा पढे । सो मेरे मन काल ॥३७॥
 भरुआडे भले भोलव्यो । चौद भुवननो नाथ ॥
 रंची एक माखण कारणे । दामण बांधो हाथ ॥३८॥
 दामोदर दामण बांधीयो । माखण कारण मात ॥
 यमलाअर्जुन कारणे जीवणा । कोई न जाणे घात ॥३९॥
 दामोदर दामण बांधीयो । जे ने कह्यो जे छोड ॥
 बंधन ताके जीवणा । कटे चोरासी कोड ॥४०॥

भाग्य बडो ते जीवणा । जे मथुरा लियो अवतार ॥
 कहा पंखी कहा मानवी । कहा गोपी गाय गोवाल ॥४१॥
 वृदावनमां जीवणा । सब पंखी करत कलोल ॥
 नंदघर दुलहो प्रगटचो । हम निरखत जुगल किशोर ॥४२॥
 नंदघर दुलहो प्रगटचो । मुदित भई सब गाय ॥
 शाम सखा संग जीवणा । मुख चुंबत कंठ लगाय ॥४३॥
 भक्ति हेत भरवाडकी । गोकुल चराई गाय ॥
 कंसासुर मार्यो जीवणा । उग्रसेन दियो छोडाय ॥४४॥
 कोट ब्रह्मांडपति काहानवो । सो आयो गोकुल मांही ॥
 वेण वजाडे जीवणा । श्री बंसीबटकी छांहि ॥४५॥
 अयोध्याथी आवीयो । गोकुल चरावी गाय ॥
 ब्रह्मादिक भूले जीवणा । हाथ घसे कहे हाय ॥४६॥
 भक्ति हेत भरवाडकी । प्रगटे पूरण ब्रह्म ॥
 भक्त मनोरथ जीवणा । हरि कियो आहीरको कर्म ॥४७॥
 मोहने जग मोहिया । हरी ब्रजके प्राण ॥
 वृदावनमां जीवणा । मारे मोरलीयां बाण ॥४८॥

कछुक कांगईमां कामण कियो । शीश गूथत द्विजनार ॥
 तबथे जदुपति जीवणा । डोले घर घर द्वार ॥४९॥
 गरुड वाहन गोपाल तज । नगन पनही नहि पाय ॥
 भक्त मनोरथ जीवणा । हरि गोकुल चराई गाय ॥५०॥
 रत्नाकरकी पुत्री आवी वृखभानके द्वार ॥
 रघुपति छांडी जीवणा । सो श्यामे दियो विहार ॥५१॥
 वृदावनमां शामलो । दधि खाय सब लूट ॥
 बह्ना छल कियो जीवणा । नवी जुगति अनूप ॥५२॥
 वृदावनमां शामलो । मुख मोरली घनघोर ॥
 सब सखियनमां जीवणा । जय जय जुगलकि शोर ॥५३॥
 निरगुन सिरगुन जीवणा । दोय हमारे राम ॥
 वेद धर्ममां रघुपति । निरगुन गोपीको धाम ॥५४॥
 नंद घरुणी जीवणा । हसी हसी चुंबन देत ॥
 निरगुन थे सिरगुन भयो । सो सब सखीयनके हेत ॥५५॥
 कर कमल लई जीवणा । कालि नाथ्यो कहान ॥
 द्विज मंडल पावन कियो । अहिपति मरद्यो मान ॥५६॥

जोत स्वरूपी वेदे कह्यो । सकल भक्त प्रतिपाल ॥
 बह्यादिक भूले जीवणा । सो खेले बाल गोपाल ॥५७॥
 वृदावनमां जीवणा । शामे बजाव्यो बंश ॥
 भक्त हेत अवतार लियो । प्रगटे मान सरोवर हंस ॥५८॥
 वृदावनमां जीवणा । दीसे क्षीर समुद्र ॥
 सब सखियनमां राधिका । ज्यूं उडघनमां चंद्र ॥५९॥
 वृदावनमां जीवणा । जित देखुं तित लाल ॥
 सो लाली हरि नामकी । राधा लाल गुलाल ॥६०॥
 एह लीला तब भई जीवणा । वृखभानसुताके संग ॥
 लालीसुं लाली मली । तब नीकसो रंग सोरंग ॥६१॥
 शेष महेश सब जीवणा । वेद न पावे पार ॥
 ताथे सबथे चुप भली । गाईये नंदकुमार ॥६२॥
 शेष महेश्वर जीवणा । निश दिन मोकुं धाय ॥
 जे रस पीनो ग्वालनी । सो बुंद न चाखन पाय ॥६३॥
 चरण परसत तरुणी धसी । किया कालिंदी सु विचार ॥
 हुआं कहेत हे जीवणा । निशदिन द्रजकी लहार ॥६४॥

अपने अपने अनुमानमें । सब कोई चतुर सुजाण ॥
 हरि लीलाये न राच्यो जीवणा । ताथे देही मसाण ॥६५॥
 भेद बतायो भामिनी । जमुना भई दो भाग ॥
 वसुदेव दीनो जीवणा । जसोमति परम सोहाग ॥६६॥
 परम सोहागी श्यामलो । वसुदेवे दीनो जाय ॥
 गोहन बदले जीवणा । चिंतामणि दीनो ढाय ॥६७॥
 गुल्मलता अंग मोडके । परसत कालिंदी नीर ॥
 अखिल मानव भये जीवणा । संशा मीटा शरीर ॥६८॥
 गोवरधन गिरिराज पर । राजत है ब्रिजराज ॥
 शक्र महोषा मिटचो जीवणा । ए भक्त सुधारण काज ॥६९॥
 के ब्रिज जनकी रक्षा करी । के वाचा बद्ध हनुमान ॥
 के ऋषि रक्षा करी जीवणा । के इंद्र उतार्यु मान ॥७०॥
 गऊ चरावे ते गोवालियो । ठेसे आयो पहाण ॥
 उठाई अलगो कर्यो जीवणा । इंद्र उतार्यु मान ॥७१॥
 मही मंडल मथुरा नहि । अधर निरंतर खेल ॥
 धरा कहत है जीवणा । ता संगत ते मेल ॥७२॥

कबीर मही मंडल मथुरा पुरी । तीन लोकमां नाही ॥
 सदा अखंडित रामजी । बंसीवटकी छांहि ॥७३॥
 धर अधर सब द्रज जना । अधरे धर रमाये ॥
 ए निरगुन सिरगुन जीवणा । सदगुरु भेद बताय ॥७४॥
 रास मंडल गिरधर रच्यो । तहां धरो क्युं समाय ॥
 धरो कहत है जीवणा । जहां सदगुरु नहि सहाय ॥७५॥
 आप व्यापक व्यापी रह्यो । त्रिलोक ब्रह्मांड एकवीस ॥
 ए परमाणु परब्रह्म जीवणा । कहा जाणे विरंचि ईश ॥७६॥
 अंतर हरि हरि होत है । मुखसे कियो अनुराग ॥
 ओ नार बडभागण जीवणा । श्यामे दियो सोहाग ॥७७॥
 कनक पत्नी करुणा करी । बटूक विलंबी बांही ॥
 द्रज वृषभान भये जीवणा । राधे रसिक जन ज्यांही ॥७८॥

॥ इति श्री अघाथका संपूर्ण अंग ॥५॥

॥ इति श्री तृतीय विश्राम संपूर्ण ॥

कबीर सदगुरु कहे गोविंद जन । सुनो गर्भगत गूढ ॥
 निश्चल पद जेणे पामीये । वामे संशे मूढ ॥१॥
 मनसा देवी उपनी । ताथे भयो ॐकार ॥
 घट घट व्यापक जीवणा । सो खेले नंद द्वार ॥२॥
 आप व्यापक है जीवणा । तेज जोत आकाश ॥
 बिन मुँडका चोर है । सब जुग किया गरास ॥३॥
 आतम परमेश्वर पामे नहि । जीवण कहो बिचार ॥
 शाहुचोर आगे फिरे । सोही बडे वटमार ॥४॥
 पहेला दश अवतार है । दूजा वैकुंठ जान ॥
 त्रीजो ॐकार जीवणा । चोथा घटघट मान ॥५॥
 पंचमा सनकादिक है । छहुमी भागीरथी गंगा ॥
 सातमी एकादशी जीवणा । जीवकुं बौरा कीन ॥६॥
 सब विष्णु भक्ति मांही मिले । अपणे पद लई जाय ॥
 मोटां ओलवडां जीवणा । परमेश्वर नहि पाय ॥७॥
 सप्त शाहुचोर तजे । तब विष्णु भक्ति ज होय ॥
 तबही आतम जीवणा । मले परम पद सोय ॥८॥

जीवण ए जुग परले जात है । ॐकार बेकाम ॥
 ररंकार निश्वल रहे । सदा निरंतर धाम ॥१॥
 ॐकारसे ऊपनो । जीवण जुग संसार ॥
 ररंकारसे ऊपनो । सो सदगुरु को परीवार ॥१०॥
 ॐकारमां आतले । सुर ब्रह्मा मुनिदेव ॥
 ररंकारमां जीवणा । जे लागा सदगुरु सेव ॥११॥
 ॐकारके आशरे । भूला सब संसार ॥
 रामनाम बिन जीवणा । कोई न पोहोता पार ॥१२॥
 अक्षर अक्षर एक जीवणा । ॐकारकी आद ॥
 ममा से ररो बडो । सो सदगुरु कह्यो विचार ॥१३॥
 एक अक्षरथी जीवणा । भयो ब्रह्मांड विस्तार ॥
 ररो राख्यो हरिजना । ममो भयो संसार ॥१४॥
 शिव ब्रह्मादिक आदे । तीन गुणके आधीन ॥
 राम भगतकुं जीवणा । ताके घर सब दीन ॥१५॥
 त्रिगुण रहित गुणमां वसे । सो सदगुरु दियो बताय ॥
 निर्गुण ब्रह्म वेदे कह्यो । सो द्रज कूल चारे गाय ॥१६॥

निर्गुण ब्रह्मथे जीवणा । सो त्रिगुण भयो विस्तार ॥
 सकल गुण सेवा करे । सो आप रह्यो निरधार ॥१७॥
 को भजे आकारकुं । को निराकार निज धाम ॥
 हमारे ए व्रत जीवणा । जे सीतापतिको नाम ॥१८॥
 निज मूल निज नाम है । दासी पलोवे पाय ॥
 सो घट घट व्यापक जीवणा । जे व्रजकुल चारे गाय ॥१९॥
 शुक सनकादिक जीवणा । ध्यान धरे आकाश ॥
 बल द्वारे वामन रह्यो । ते लक्ष्मी चरण निवास ॥२०॥
 शुक सनकादिक जीवणा । जोत स्वरूपी धाय ॥
 राधा जशोदा उछंगे शामलो । सो खरक देखावत गाय ॥२१॥
 सर सनकादिक जीवणा । छोडो वैकुंठ मांहे ॥
 सीतापति भूतल वसे । संत समागम मांहे ॥२२॥
 शुक सनकादिक जीवणा । देख्यो गोकुल मांहे ॥
 अंतर पद छूटे नहि । आप रहे सिर नाए ॥२३॥
 एसो अदबद जीवणा । जे वेद भये चकडोल ॥
 शुक शारद नारद थके । सो निरखत जुगल किशोर ॥२४॥

एसो अदबद जीवणा । जात पात कुल जाय ॥
 और बातनकी बात है । जो छह्यादिक चले ठगाय ॥२५॥
 बूढ़ो कहु तो बाढ़ुओ । बाढ़ु कहु तो पीर ॥
 जोत स्वरूपी जीवणा । सीतापति रघुवीर ॥२६॥
 सागरसुता चरणे रहे । सदा अखंडित जोत ॥
 रामनाम भज जीवणा । जहाँ पाप पुन नहि छोत ॥२७॥
 जोत स्वरूपी जीवणा । सो खेले गोकुल मांही ॥
 नाच नचाई गोपिका । पण अडे आभडे नार्ही ॥२८॥
 नाम भर्लंसो रामको । सीतापति रघुवीर ॥
 जोत स्वरूपी जीवणा । कालिंदीके तीर ॥२९॥
 नामा तो सामा रह्या । कियो कबीरे भेल ॥
 रांके वांके जीवणा । कियो जोतसु खेल ॥३०॥
 रांके वांके जीवणा । सेव्यो जोत स्वरूप ॥
 सो साँई हमारे रामजी । जे दशरथ कुल बडभूप ॥३१॥
 जनम सफल कर जीवणा । भज सीतापतिको नाम ॥
 जोत स्वरूपी वेदे कह्यो । पण सर्यो न एके काम ॥३२॥

जोत स्वरूपी जीवणा । साधु सदगुरु मांही ॥
 कं स निकं दन कहानुओ । सब जग ताकी छांही ॥३३॥
 पद छूटचा बिन जीवणा । परम पद कैसे पाय ॥
 छह्या सुरनर मुनि जन । सबही चले ठगाय ॥३४॥
 मुनिजन मानव जीवणा । सबही एक भाय ॥
 राधा रवनकुं छांडके । जोत स्वरूपी धाय ॥३५॥
 बलि द्वारे वामन रह्यो । तो गऊ चरावे कोण ॥
 सब जग भूल्यो जीवणा । छह्यादिक ही कोण ॥३६॥
 अनहद मांही हद है । जहां राधा रास विलास ॥
 गुरु कृपा बिन जीवणा । सब ही गये निराश ॥३७॥
 सब सखीयनमां जीवणा । मोरली वाही शाम ॥
 नेति नेति निगम कहे । पण कबहुं न पावे ठाम ॥३८॥
 झलमल झलमल हो रहो । सब सखीयनको शणगार ॥
 ए प्रेम स्वरूपी कहानुवो । सो जीवण नंदकुमार ॥३९॥
 एक मुखे केतीएक कहुं । वृदावनकी बात ॥
 शारद नारद थके जीवणा । शंकर पखेरे हाथ ॥४०॥

अंतरजामी आपणो । रह्यो जीवण सो लौ लाय ॥
 कोई हिमसुताने अनुसरे । कोई सागरसुताने धाय ॥४१॥
 सो साँई हमारे जीवणा । सीतापति छिजराज ॥
 दसे सिर छेद गिरधरो । दियो उग्रसेन विभीषण राज ॥४२॥
 अंतरजामी आपणो । सिधी राह चलाय ॥
 तुजे दुःख कहा जीवणा । समरने रघुपतिराय ॥४३॥
 गर्भध्यान चीन्हो नहि । करे हरिजनसु विवाद ॥
 अंत भांडी वाडो जीवणा । कहा राच्यो अनहृद नाद ॥४४॥
 उतपत प्रलेय ओमकारमां । मूरख न समझे मरम ॥
 न्यारे हरिजन जीवणा । जहां सदा सनातन ब्रह्म ॥४५॥

 ॥ इति श्री गर्भावलीका अंग ॥६॥
 ॥ अथ श्री विरहिणीका अंग ॥७॥

विरहा दूँकी जीवणा । संत समागम मांही ॥
 ताके हिरदे हम जायेंगे । जहां दास कबीरकी छांही ॥१॥

विरह विमाने जीवणा । चढ़ चले सब संत ॥
 प्रेम पदमां मली गये । जहां रघुपति नाम अनंत ॥२॥
 विरह अगन भई जीवणा । मन मेरो पतंग ॥
 संत संगत काठी भई । तब जलत न मोडचो अंग ॥३॥
 विरह अगनमां जीवणा । दिया प्रेमका तेल ॥
 त्वचा मांस तन जल गया । रह्या रघुपतिका खेल ॥४॥
 विरहिणी बिलखत फिरे । समरे सीताराम ॥
 संत संगत बिन जीवणा । जनम गयो बेकाम ॥५॥
 जा घट विरह न संपजे । ता घट सदा मसाण ॥
 ललो पतो करे जीवणा । तो क्यों डरपे जमराण ॥६॥
 विरह नहि वैराग नहि । नहि प्रेम प्रकाश ॥
 स्वांग पहेरो जीवणा । ज्यूं गतरांडा घर वास ॥७॥
 स्वप्न मांही सुंदरी । अंग आलिंगन देत ॥
 जब जागी तब जीवणा । लग रही ताके हेत ॥८॥
 दर्शन कारण दोहेली । विरहा वैकुंठ मांही ॥
 को एक हरिजन मिले जीवणा । हम बैठे ताकी छांही ॥९॥

पियु बिन क्युं जीवीए । सुनो रे साँईया मित ॥
 यूं विरहा बिलखे जीवणा । आओ राम सनेही कंथ ॥१०॥
 विरहा विरहा सबको कहे । कछु विरहाका सिधाण ॥
 अंतरगत अंगीठडी । सो जीवण जन प्रमाण ॥११॥
 विरहा विरहा सबको कहे । कछु विरहाका सिधाण ॥
 राम कबीरा एक करे । जीवण जन प्रमाण ॥१२॥
 विरहा बौरी जीवणा । जहां हरिजन तहां जाय ॥
 साँईया घट खोजत फिरे । रहे राम लौ लाय ॥१३॥
 विरहा बौरी जीवणा । आतुर हाल शरीर ॥
 राम कबीरा जब मिले । तब पावे मन धीर ॥१४॥
 विरहा बौरी जीवणा । और सकल सुजाण ॥
 जा घटमां विरहा नहि । तहां भूत प्रेत मसाण ॥१५॥
 ॥ इति श्री विरहिणीका अंग ॥७॥

काल	क बाडे	॥ अथ श्री कालका अंग ॥८॥	
वेद	कु हाडे	नीसरो । काठी सब	संसार ॥
		जीवणा । सुरनर खाये	फार ॥९॥

पीता कलेजा फे फरा । सवा गजतल हाड ॥
 सीतापति बिन जीवणा । सोवत जगायो काल ॥२॥
 सीख साख सबथे बडा । खवावे लाङु भात ॥
 इतनी बूरी जीवणा । जे जम न छोडे साथ ॥३॥
 ढे ढे ढीगस मांडीयुं । खाना पीना मस्त ॥
 रामनाम बिन जीवणा । जम करेगा कस्त ॥४॥
 काल कलेजा मांहे बसे । मूरख जाणे दूर ॥
 काल सीतापति जीवणा । दोये सकल भरपूर ॥५॥
 माला पहरे जीवणा । नाए आनदेवकुं शीश ॥
 जम पे लात मराय हूं । यूं कहत है जगदीश ॥६॥
 गलकत फिरे गोसाँईडी । हम ही साधे जोग ॥
 घर छोडचो जब जीवणा । तब भये छतीसे रोग ॥७॥
 काल कूतरिये जीवणा । सब जग खायो काट ॥
 मुनिजन पर मीटडी । ब्रह्मा मेल्यो डाट ॥८॥
 काशी करवत जई ले । गाले हिमाले हाड ॥
 बाहेर हुतो जीवणा । सो भीतर आण्यो काल ॥९॥

तरकस बांधे त्रिकम बिन । नहि सदगुरु जाके सहाय ॥
 जम किंकर आगे जीवणा । ज्यूं गिदड भागा जाय ॥१०॥
 और मार सब सहेल है । पंडित करो विचार ॥
 जन जीवण श्रीमुख कहै । मोटी जमकी मार ॥११॥
 दिवस गमायो भटकते । सोवत गई सब रात ॥
 मानव जनम थो जीवणा । पण गयो भूतांके साथ ॥१२॥
 मानव जनम मोजे दियो । जाणुं होयगो मेरो दास ॥
 नर अपराधी जीवणा । सो पडे कालके पास ॥१३॥
 जम द्वारे जीवणा । गडे निरघोष निशान ॥
 हरिजनकु मिल बिछडे । ताकु ए सनमान ॥१४॥
 जीव जाणे में जन ठग्या । संगत दीनी छोड ॥
 तब समझेगो जीवणा । जब रविसुत पाडेगो रोल ॥१५॥
 माटीपणुं मन मांहे । रहेशे तारुं बापडा ॥
 जब जम ग्रहसे केश । त्यारे भाजशे सघला आफरा ॥१६॥
 प्राछी पाछो न वले । जम सरीखो जोर ॥
 राम नाम भज जीवणा । कटे चोरासी कोड ॥१७॥

ਮਾਰੁ ਤਾਰੁ ਆਪਣੁ ਰੇ । ਕੀਨੋ ਘਰਕੀ ਨਾਰ ॥
 ਤਬਕੋ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਣਾ । ਬੇਠੋ ਚੂਲਾ ਬਾਰ ॥੧੮॥
 ਕਲਿ ਆਯੋ ਤਬ ਜਾਣੀਧੇ । ਜਬ ਦ੍ਰਾਰੇ ਆਯੋ ਬੰਭ ॥
 ਮੀਡੇ ਹੁਤੋ ਜੀਵਣਾ । ਸੋ ਭੀਤਰ ਆਯੋ ਕਰਮ ॥੧੯॥
 ॥ ਸਾਖੀ ਭੇਟਕੀ ॥

ਸਾਕੁਟ ਭਾਹਿਣ ਭਰਡੀਧੋ । ਆਨਦੇਵਕੋ ਖਾਧ ॥
 ਸੰਤ ਸੇਭਾਸੇ ਜੀਵਣਾ । ਕਹੋ ਜੇ ਊਠੀ ਜਾਧ ॥੨੦॥
 ॥ ਸਾਖੀ ਸ਼੍ਰੀ ਮੁਖਕੀ ॥

ਜੂਠਨ ਜਗਤਕੀ ਖਾਧਕੇ । ਸੰਤ ਸਭਾਮਾਂ ਆਧ ॥
 ਰਵਿਸੁਤ ਆਗੇ ਜੀਵਣਾ । ਨਿਰਭੇ ਖਾਸਡਾਂ ਖਾਧ ॥੨੧॥
 ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਪਂਡਿਤ ਪਾਂਵ ਧਰੇ । ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਜਮਕਾ ਵਾਸ ॥
 ਸੰਤ ਪਾਂਵ ਧਰੇ ਜੀਵਣਾ । ਤਹਾਂ ਸੀਤਾਪਤਿ ਅਵਿਨਾਸ ॥੨੨॥
 ॥ ਸਾਖੀ ਭੇਟਕੀ ॥

ਭਾਂਡ ਭਵਾਈ ਦੂਬਡੀ । ਨਟ ਨਗਰ ਨਾਥਕਾ ਗਾਨ ॥
 ਏ ਨਾਦ ਸੁਣੇ ਜੀਵਣਾ । ਤੇ ਰਵਿਸੁਤਕੇ ਨਿਜ ਪ੍ਰਾਣ ॥੨੩॥

पंडित जोषी वेदगी । कविताने अरु सिद्ध ॥
 ते रविसुत आपे जीवणा । धरम पुरीमां निध ॥२४॥
 ॥ साखी श्री मुखकी ॥

कलि आयो तब जाणीये । वाको ए सेधाण ॥
 तन मन अरपी जीवणा । पीछे हने प्राण ॥२५॥
 शरीर पाणीको बुदबुदो । फूटत न लागे वार ॥
 राम भक्तिकु जीवणा । उधारो कै सो गमार ॥२६॥
 हाथ ताली देई जीवणा । गयो तरुणापो चाल ॥
 पाव पलकके पांच दिन । तुं वेगे राम संभाल ॥२७॥
 बूढ़ापो आयो जीवणा । श्वेत भये शिर के श ॥
 तरुणापो यूं कहत है । हमकुं दियो विदेश ॥२८॥
 बूढ़ापो आयो जीवणा । कं पन लाग्यो शीश ॥
 अंतरयामी यूं कहत है । हम समरे नहि जगदीश ॥२९॥
 बूढ़ापो आयो जीवणा । गलने लाग्यो नाक ॥
 पांच लोकमां पत गई । पीछे नार देखावे काख ॥३०॥

बूढा भगतकुं जीवणा । मत कोई पति आय ॥
 नेन बेन श्रवण थके । अब कैसे रघुराय ॥३१॥
 तरुणापे हरि ना भज्या । बूढापे कैसी आश ॥
 सरोवर सूको जीवणा । क्यों कीचड मीटे प्यास ॥३२॥
 बाल बूढापो जीवणा । तरुणापो दे बहाय ॥
 अंक बंक बचे सदा । छांडी रघुपति राय ॥३३॥
 माला पहेरी जीवणा । स्वामी होनेकुं तैयार ॥
 नर जाणे कर्म छोडहु । पण काल पसारे दाढ ॥३४॥
 स्वामीपणुं सलक्या करे । हूंस रही मन मांही ॥
 नाठो न ऊगरे जीवणा । सुमेरु केरी छांहि ॥३५॥
 तेरा कोई नहि जीवणा । जब जम पाडेगो रोल ॥
 बेटा बेटी साहेलीयां । सब रहेंगे आंखां चोल ॥३६॥
 गोबर खाये जगतको । दुनियां देन शराप ॥
 संत निंदा करी जीवणा । कोई पूरवलो पाप ॥३७॥
 जल बल कोयला होयगा । कूटे पीटे रांड ॥
 जनम जनम ए जीवणा । हरि विना होयगो भांड ॥३८॥

नवधा भक्ति नित नित करे । आतम लग अखंड ॥
 जम द्वारे जीवणा । मार करे खंड खंड ॥३१॥
 प्रेम ठरे नहि जीवणा । जहां लग आतम धरम ॥
 ज्यूं पय मांहे कांजी भई । मार करे खंड खंड ॥४०॥
 जम द्वारे जीवणा । सबका चूके न्याय ॥
 हरिजन देखी कम कमे । सो समझ जनकको दाव ॥४१॥
 वाट मारी जब विठले । दधि खायो सब लूट ॥
 जनम मिटचो तब जीवणा । तहां काल रह्यो शिर कूट ॥४२॥
 धरमपुरीमां ब्रह्मपौर । महाजन दियो चढाय ॥
 पहेलो पंडित जीवणा । पीछे पोते जाय ॥४३॥
 मात पिता सब जीवणा । मिल कर करे कलोल ॥
 को काहुका ना होयसी । जब जम पाडेगो रोल ॥४४॥
 अपनी अपनी जानमें । सब कोई भये लौलीन ॥
 आपो न छूटे जीवणा । ज्यूं पाणीको मीन ॥४५॥
 अपनी अपनी जानमें । सब हो बैठे मीर ॥
 रामनाम बिन जीवणा । जम द्वारे भई भीर ॥४६॥

हरि हीराकुं छांडके । काच कोडीको धाय ॥
 अंते पछतावे जीवणा । जम घसेटे जाय ॥४७॥
 जरा कुत्ती जोबन सस्सा । काल आहेडी लार ॥
 सीतापति बिन जीवणा । सब जग लीना मार ॥४८॥
 जंत्र बजायो जीवणा । बोले एके राग ॥
 अजामिल गुणका तरी । तहां काल रह्या शिर फाड ॥४९॥
 मूले मीरुं मेलवाने । कोप्यो भेख अनंत ॥
 तुं जीन डरपे जीवणा । शिरपर कमला कंथ ॥५०॥
 जगत चवेणो कालको । खायो वण मुख दाढ ॥
 हरिजन उबरे जीवणा । ते के वल नाम आधार ॥५१॥
 सब जग ढूँढचो जीवणा । भई पंडितकी धाड ॥
 लख चोरासीमां ले गये । ना भई बुंब ने वहार ॥५२॥
 हम ही लूटे जीवणा । वण विवेकी साध ॥
 वाट छोड उवट चलो । तब सदगुरुए दीनी दाद ॥५३॥
 पोथी सब परपंचकी । अक्षर लखे बनाय ॥
 प्रेम अक्षर बिन जीवणा । जम घसेटे जाय ॥५४॥

जित तित थे मारीयो । जेम धणी वहोणो ढोर ॥
 सीतापति बिन जीवणा । जम पाडे गो रोल ॥५५॥
 दते फाङ्गुं खत पण । अवर भोगवी छूटसे ॥
 जन जीवण जाणी कहुं । पण आखर जमरा लूटसे ॥५६॥
 हरिजन आये परोणा । ऊठी सोवे रंड ॥
 जम द्वारे जीवणा । बोहोत होएगी भंड ॥५७॥
 ॥ इति श्री कालको अंग संपूर्ण ॥८॥

॥ अथ श्री शूराका अंग ॥९॥

शूरामें शूरो शामलो । गोवाले गोवाल ॥
 लीला सलूणो जीवणा । काल मांही महाकाल ॥१॥
 अंध सूरको शामलो । मीरांको गिरधरलाल ॥
 धनुषधारी कबीरको । सो जीवण प्राण आधार ॥२॥
 खाली भड़ाके जीवणा । कायर भागी जाय ॥
 शूरा खेत न छांडसी । जो टुक टुक हो जाय ॥३॥
 खाली तबक जीवणा । बोहोत करे अवाज ॥
 गुरु शब्द गोली नहि । तो क्यों डरपे जमराज ॥४॥

शूरा घेर वधामणां । कायर घेर कागारोल ॥
 शूरा संमुख जीवणा । कायर चले मुख मोड ॥५॥
 शूर वीरको जीवणा । गीथ न खावे मांस ॥
 विरहा शोषे शरीरकुं । जे हरिके निज दास ॥६॥
 बढे विकारो जीवणा । वे तो शूरा नाहीं ॥
 शीश पडे सामा धसे । सो शूरा सत भाय ॥७॥
 शूरा संमुख जीवणा । टुक टुक होय जाय ॥
 शीश घड दोनुं लडे । सो शूरा सत भाय ॥८॥
 धनुष बाण धीरज लिये । इच्छा आहुत काहान ॥
 जन जीवण शिर उपरे । साचा राम रहेमान ॥९॥
 अब ऐसी करुं जीवणा । दुनियासु विरोध ॥
 आनदेवने अनुसरे । ताकी काढुं खोज ॥१०॥
 साँई सलूणो रामजी । रहो रुदेसु लाग ॥
 आनदेव शिर जीवणा । मस्तक मूको आग ॥११॥
 पंथ पुरातन जीवणा । सदगुरु दिया बताय ॥
 आनदेव शिर खासडो । साचे रघुपतिराय ॥१२॥

आनदेव शिर खासडो । सेवकके मुख लात ॥
 रामनाम बिन जीवणा । जो बोले दूजी बात ॥१३॥
 बाल बूढ़कुं जीवणा । राम भजनकी आश ॥
 शूरवीर भागी चले । दांते पकड़ी घास ॥१४॥
 छसियारे सब जगतमां । पड़दे बोले बात ॥
 राम भगतकुं जीवणा । शिर लगावे लात ॥१५॥
 कूक पड़ि जब जीवणा । शस्त्र धरे सब शूर ॥
 कुं वारीया रण जे वरे । जाके मोढे नूर ॥१६॥
 धरम धोरी कबीरजी । ओर अपने उनमान ॥
 जनक विदेही ज्यूं जीवणा । ओधरवा चारे खाण ॥१७॥
 धरम धोरी कबीरजी । खूंती काढचाने वली काढशे ॥
 जोसे तमाशो रामजी । वळी कोट ब्रह्मांडने तारशे ॥१८॥
 राम रघुपति जीवणा । साथे लक्ष्मण वीर ॥
 भीर पडे जब भगतने । तारे शूरधीर रघुवीर ॥१९॥
 राम रक्षा भई जीवणा । जे समरे रघुपतिराय ॥
 अंजनीसुत और लक्ष्मण । सो सदा हमारे सहाय ॥२०॥

शूरधीर रघुवीर सदा । सो जन रक्षाके काज ॥
 क्यों न भजे हरि जीवणा । जीणे दियो विभीषण राज ॥२१॥
 बोहोर न पावे जीवणा । मानव जनमकी मोज ॥
 शूरा होय तो करी ले । सदगुरु शब्दकी खोज ॥२२॥
 शूरा रण चढे जीवणा । पीछे न देखे पंथ ॥
 धीक् पडो ते मानवी । जे लाजे मोहे कंथ ॥२३॥
 मोज मानव पायो जीवणा । बोहोर न ऐसो दाव ॥
 खेलन हारा खेलीये । जे गडे निशाने घाव ॥२४॥
 कायर कमकमे जीवणा । जोई शूराका संग्राम ॥
 ले हथवासा रण चढे । तो रीझ देयेंगे राम ॥२५॥
 कायर कमकमे जीवणा । सरे न एके काम ॥
 खेत न छाँडे शूरमा । जहाँ रमे कबीरा राम ॥२६॥
 शूरा होय तो जीवणा । करे इन्द्रीसु झूझ ॥
 फोकट हसावे पिउने । फट पापी अबूझ ॥२७॥

॥ इति श्री शूराका अंग संपूर्ण ॥९॥

॥ अथ श्री प्रेमका अंग ॥१०॥

(२७५)

प्रेम रूप कबीरजी । आतम रघुपति नाम ॥
 जन तरवेकुं जीवणा । कलि कियो विश्राम ॥१॥
 सरगुण रघुपति जीवणा । निर्गुण दास कबीर ॥
 ओ विश्वकुं पोषता । ओ गुण भंजन शरीर ॥२॥
 रूप रेख कछु वपु नहि । ऐसे रघुपति राय ॥
 ऐसे हरिजन जीवणा । जे नाम निर्मल जश गाय ॥३॥
 निज कर्म निज धर्म है । निज रूप निज नाम ॥
 सोई निज जन जीवणा । जे समरे सीता राम ॥४॥
 दोई बराबर जीवणा । भगतराज रणधीर ॥
 काशी वासी कबीरजी । सरयू तीर रघुवीर ॥५॥
 दोई बराबर जीवणा । भगतराज भगतभीर ॥
 तात पावन कियो रघुपति । यहां रामानंद कबीर ॥६॥
 त्यागे त्यागी रघुनाथजी । भोगे त्यागी श्याम ॥
 ए जुगत बनाई जीवणा । एक रूप दो नाम ॥७॥
 जग तरवेकुं जीवणा । कह्हो कबीरे राम ॥
 रामानंदके शिष्यमां । कबीर राम निज नाम ॥८॥

त्रहे मूरत काशीमां जीवणा । शिव कबीर रामानंद ॥
 ए तीनुं उपासीया । जे गोकुल मांहे गोविंद ॥१॥
 गोकुल मांहे गोवालियो । जे शिव शक्ति को ध्यान ॥
 ताकुं ध्यावत जे जीवणा । सो सजन प्रमाण ॥१०॥
 कढ़ी काहानड भावती । बहोत खाई अघाय ॥
 दास मीरांपे जीवणा । दूसरी ली मंगाय ॥११॥
 छाश छबीले जीवणा । बहोत पीनी अघाय ॥
 वे बलथे गिरि कर धर्यो । मार्यो मथुरा राय ॥१२॥
 तेज पुंज प्रकाशमां । पहुंचे दास कबीर ॥
 सो साँई हमारे जीवणा । जे सीतापति रघुवीर ॥१३॥
 ए खरे पडे नहि जीवणा । अकल अविनाशी रूप ॥
 सो गऊ चरावे नंदकी । जे दशरथ कुल बडभूप ॥१४॥
 खरे पडे नहि जीवणा । अदबद एक अरूप ॥
 उतपत प्रलो जहां जई समे । सो सीतापतिको रूप ॥१५॥
 पुष्प वास पे पतला । ऐसा प्रेम प्रकाश ॥
 रूप रेख नहि जीवणा । जहां दर्शन पावे दास ॥१६॥

प्रेम रस पीवे गोपिका । सो हरिमां रही समाय ॥
 सो रस गावे हरिजना । अब जीवण कहा कहेवाय ॥१७॥
 चार मुक्ति मीडे भई । जहां प्रेम भक्ति प्रकाश ॥
 जीवन मुगत जन जीवणा । जहां सदगुरु शब्द विश्वास ॥१८॥
 उदा अखंडित ब्रत लियो । सीतापति अविनाश ॥
 बह्य जोत सब जीवणा । ज्यूं डार नितारी छाश ॥१९॥
 ऐसा अद्भुत जिन कथो । जहां नहि रूप और नाम ॥
 सीतापति बिन जीवणा । ए सब जमको धाम ॥२०॥
 ओघट घाटी जीवणा । बहुतेक हे निवार्य ॥
 पांव न टीके पपीलका । तहां क्युं कर पावे वार्य ॥२१॥
 अनहद शब्द जहां उन्मुनी । सदा प्रेम प्रकाश ॥
 सीतापतिके रूप पर । बल बल जीवणदास ॥२२॥
 अनहद शब्द जहां उन्मुनी । रवि शशी दोनुं मेल ॥
 रामनाम बिन जीवणा । जमसुं करवो केल ॥२३॥
 रामावतारे वृक्ष नीपन्थ्यो । कृष्णावतारे सफल फल्यो ॥
 सो फल जुलाहे चाखियों । तहां नाम बुंद जीवण जड़यो ॥२४॥

प्रेम रस पीवे जीवणा । शिर साटेका काम ॥
 शेष महेश पद आपणे । सो निशदिन लेवे नाम ॥२५॥
 सुर मुनि जन जीवणा । प्रेम पीवनकी आश ॥
 शरीर सांशो मिटो नहि । ताथे गये निराश ॥२६॥
 सीतापतिके रूप पर । तन मन वारु प्राण ॥
 पलक पहेलो जीवणा । छोडवे चारो खाण ॥२७॥
 संशो मिटे नहि सजणा । जे समरे सीताराम ॥
 प्रेम रस पीवे जीवणा । संत जन ताको नाम ॥२८॥
 प्रेम नेम रुदे नहि । और वाणी वचन अनेक ॥
 लोहा सांध्यो जीवणा । ज्यूं लाकड मारी मेख ॥२९॥
 वेद धरम खंडित कियो । पायो न प्रेमानंद ॥
 सदगुरु जीवण काहा कियो । रहो धंधको धंध ॥३०॥
 धंध मिटेगो जीवणा । जब छूटे तन मन आश ॥
 निरभे होई गोपालिया । भज सीतापति अविनाश ॥३१॥
 मनमें पतिव्रता हो रही । पिउ गया परदेश ॥
 घेर बेटा जायो जीवणा । यूं गोपाल उपदेश ॥३२॥

प्रेम न पीनो गोपिका । कछुक शंक रही मन मांही ॥
 सुर मुनि देखन लागे जीवणा । वर्ती ताकी छांहि ॥३३॥
 दशोदिश उमगी जीवणा । श्याम घटा घनघोर ॥
 प्रेम मगन गोपी भई । सो निरखत नंदकिशोर ॥३४॥
 जैसे जलधर उनओ । बढत पपैया प्यास ॥
 ऐसे हरिजन आये जीवणा । प्रेम भक्ति प्रकाश ॥३५॥
 रूप नाम दोनुं मिटे । रह्या प्रेम प्रकाश ॥
 को एक जाणे जीवणा । निज दासनके दास ॥३६॥
 सरगुण भक्ति मां जीवणा । निर्गुण रघुपति नाम ॥
 निर्गुण सरगुण मिट गया । रह्या प्रेम पुंज सुखधाम ॥३७॥
 नामे आप मिटायके । ले अपनो करी दास ॥
 यूं सीतापति कहै जीवणा । जाके मेरी आस ॥३८॥
 सूत पुराणी जीवणा । संजय शुकदेव व्यास ॥
 ताके शिर पर गोवालनी । जहां प्रेम भक्ति प्रकाश ॥३९॥
 साकर पाकी जीवणा । दूधे वूठा मे ह ॥
 कर्म धर्म सब थक रह्यो । लगा हरिजनसुं ने ह ॥४०॥

शाक सलूणो नामको । प्रेम प्रीति वघार ॥
 जीवण ऐसो पाईये । जो सदगुरु होय कृपाल ॥४१॥
 जीवण जन जग बाहेरा । जहां दीसे हरिका दास ॥
 प्रेम प्रीति अंतर बसे । हरि बिन और न आश ॥४२॥
 कलि कालमां जीवणा । कियो नाम प्रवेश ॥
 अजामिल गुणका तरी । सब संतनको उपदेश ॥४३॥
 जन जीवणकी बिनती । तुम सुनियो कमलांथ ॥
 नाम भर्लंसे ताहरे । राय गणे सब रंक ॥४४॥
 ताल टचूके जीवणा । कोटि कर्म भाग जाय ॥
 हरिजन बजावे प्रेमसुं । और न दूजो भाय ॥४५॥
 रूप रेख नहि जीवणा । ऐसो है रघुवीर ॥
 सीतापति तो आदि थे । पण अब भये दास कबीर ॥४६॥
 पूजा प्रेम न छाँड़ीये । यूं कहै जीवणदास ॥
 आनंदेव जंबुक है । बैठो सिंहके पास ॥४७॥
 ब्रह्मांड भोजन पाडवा । रामे कियो पसाय ॥
 ब्रह्मा शंकर जूठे पडे जीवणा । हरिजन दिये बताय ॥४८॥

व्यास कुलीन कोटिक मिले । अने पंडित कोटिक पचीस ॥
 सुपच भगतकी पनही पर । तोले न वाका शीश ॥४९॥
 प्रेम स्वरूपी जन बिन । रघुपति नाहीं अघाय ॥
 पांडव जगने जीवणा । सुपच दिये बजाय ॥५०॥
 प्रेम प्रीत विना जीवणा । भक्ति न आवे हाथ ॥
 दुनिया सब भूली भमे । बावल देवी बाथ ॥५१॥
 प्रेम विना हरि ना मिले । जो जो मन विचार ॥
 देवल दीपक नहि जीवणा । तो क्युं कर मिटे अंधकार ॥५२॥
 प्रेम प्रेम सब कहै जीवणा । कछु प्रेम तणां सिधान ॥
 मैमंता घूमत रहै । गुरु शरणा निशान ॥५३॥
 प्रेम प्रीते जीवणा । कियो विदुर घेर भोजन ॥
 शबरी भक्ति भलि करी । बोर परसां वन ॥५४॥
 प्रेम प्रीते जीवणा । बहुतेक सही उपहास ॥
 भरवाडां घेर भावती । पीधी पियारी छाश ॥५५॥
 प्रेम रस पीयो जीवणा । धन गोकुलकी नार ॥
 वृदावनमें गोपिका । नाचे नंद कुमार ॥५६॥

प्रेम पीवनकुं जीवणा । सुर मुनि अंतरिक्ष जोय ॥
 मानव मौज पाये विना । ताथे जुग जुग रोय ॥५७॥
 प्रेम पीवनकुं जीवणा । ब्रह्माए कियो विचार ॥
 कुल करणी कछु ना मिटी । गयो जनम सो हार ॥५८॥
 प्रेम प्रीते जीवणा । वृषभानसुताके साथ ॥
 आपे रह्यो आधीन होई । चित्त वित्त दीनो हाथ ॥५९॥
 सब सखीयनमां जीवणा । हरि रच्यो रास विलास ॥
 मन वांछित फल ही दियो । पूरी अबला आश ॥६०॥
 वृदावनकी मौजमां । ब्रह्मा गये निराश ॥
 अकथ कहाणी जीवणा । कहां हरिजनकी आश ॥६१॥
 श्याम सखा जहां जीवणा । तहां ऐसो अदबद खेल ॥
 सनकादिक भूले पडे । गये निसासा मेल ॥६२॥
 ज्ञान कथे सो बावरा । मुक्ति मागे सो मूढ ॥
 प्रेम भक्ति बिन जीवणा । जमकी फांसी प्रौढ ॥६३॥
 नगरा मिल कर जीवणा । करे प्रेम विचार ॥
 आपे करता हो गये । रुठे नंद कुमार ॥६४॥

प्रेम भक्ति करे जीवणा । मे ताके हाथ बेकाउ ॥
 तन मन मेरे ते सदा । जित खिंचे तित जाउ ॥६५॥
 जे जन बांधे जीवणा । प्रेम भक्ति रणधीर ॥
 ता जनको आधीन हुं । यूं कहत है बलवीर ॥६६॥
 प्रेम रूप गोपी भई । जीवण ताकी लार ॥
 सदगुरु दास गोपालजी । सब संतनके उपकार ॥६७॥
 प्रेम रूप भई गोपिका । सो हरिमें रही समाय ॥
 सो रस गावे हरिजना । अब जीवण काहा कहेवाय ॥६८॥
 गडचो गयंद मन जीवणा । जहां श्याम सखा बलवीर ॥
 दोहरी तोहरी चोहरी । पड़ी प्रेम जंजीर ॥६९॥
 प्रेम रूप कबीरजी । जीवण गयो गरकाय ॥
 नाम रूप दोनुं मिटे । अकथ कथ्यो नव जाय ॥७०॥

॥ इति श्री प्रेमको अंग संपूर्ण ॥१०॥

॥ अथ श्री पतिव्रताका अंग ॥११॥

रज वीरजथी ऊपन्यो । उदर रह्यो दश मास ॥
 चूंची न चुखी जीवणा । निज भगत रोहीदास ॥१॥

सब नारी व्यभिचारिणी । जे समरे सीताराम ॥
 पतिव्रता ते जीवणा । जे नामरूप निज धाम ॥२॥
 जरख वाहनी जगत मांही । दीसत हैं सब नार ॥
 गरुड वाहनी जीवणा । हरिजनकी पनिहार ॥३॥
 कपट भेख कोली कियो । नृप कन्याके काज ॥
 ओ नार बड भागिनी जीवणा । जे शामे दियो सोहाग ॥४॥
 पतिव्रता मेली भली । काली कुचील कुरूप ॥
 पतिव्रता पर जीवणा । वारु कोटि स्वरूप ॥५॥
 पतिव्रता फाटे लूगडे । कंठ न घाली पोत ॥
 सब सखीयनमां यूँ रहे जीवणा । ज्यूँ उडघनमें शशी जोत ॥६॥
 पतिकी गत जाणे नहि जीवणा । सो रहे दोहागिन दूर ॥
 नामे सखी सोहागणी । सो रहसी सदा हजूर ॥७॥
 बगडे ताको जीवणा । जे आनदेवको खाय ॥
 जदीप हरि ना भजे । पण आशा अनत न जाय ॥८॥
 पतिव्रता पर जीवणा । में वारु तन मन प्राण ॥
 पितुकी पते सदा रहे । सो निरभे गडे निशान ॥९॥

पतिव्रताको एक जीवणा । व्यभिभारिणी अनेक ॥
 ओ रांडी रोहण राक्षसी । जिनकुं नहि पिउकी टेक ॥१०॥
 पतिव्रता मिले जो जीवणा । मैं रहुं ताकी लार ॥
 लक्ष्मण सहित संग जानकी । सदा उनकी अनुहार ॥११॥
 मन जाणे में पतिव्रता । हरि सुने नहि कान ॥
 लोभ मोहमें जीवणा । शब्द न लागे कान ॥१२॥

॥ इति श्री पतिव्रताका अंग संपूर्ण ॥११॥
 ॥ इति श्री चतुर्थ विश्राम संपूर्ण ॥
 ॥ अथ श्री उनदेशका अंग ॥१२॥

चल मनुआ उन देशडे । जहां सीतापति रघुवीर ॥
 पुन पवित्र जहां जीवणा । सो आयो कालिंदी तीर ॥१॥
 सुरत ऊडानी गगन पर । ऊमडी जा उस ठाम ॥
 जहां संत समागम जीवणा । तहां सीतापतिका नाम ॥२॥
 सुरत ऊडानी गगन पर । फोड चली ब्रह्मांड ॥
 सीतापतिके रूप पर । जीवण जन मकरंद ॥३॥

मोज महेरामण जीवणा । उलटचो सिंधु खीर ॥
 मीठे खारो मेटीयो । ज्यूं दूधे धोयो नीर ॥४॥
 रोकी रहे नहि जीवणा । वाणी ऊमगी आय ॥
 सीतापति रघुनाथको । नाम निरमल जश गाय ॥५॥
 चल मनुआ उन देशडे । जहां राधा रास विलास ॥
 संत संगत बिन जीवणा । सब दिन गये उदास ॥६॥
 चल मनुआ उन देशडे । जहां वेण बजावे शाम ॥
 जीवण जुगते पाईये । वृखभान सुताको धाम ॥७॥
 तुं चल मनुआ उन देशडे । जहां पवन नाहीं प्रवेश ॥
 संत समागम जीवणा । अधर उनका देश ॥८॥
 हम आये उनदेशथी । सब संतनके काज ॥
 कोई जुगत न जाणे जीवणा । कैसे मिले द्विजराज ॥९॥
 हम आये उनदेशथी । फिर जानो उन देश ॥
 एह जुगत बनाई जीवणा । सब संतनके उपदेश ॥१०॥
 उन देशकी जीवणा । मे कहा कहु समझाय ॥
 कह्या कोई माने नहि । सब दुनिया भरम भूलाय ॥११॥
 ॥ इति श्री उनदेशका अंग संपूर्ण ॥१२॥

॥ अथ श्री भेखका अंग ॥१३॥

(२०७)

माला तिलक जीवणा । ए विष्णुका भेख ॥
 शरीरे शोभा देखीये । पण हरि बिना पूरा प्रेत ॥१॥
 दोऊ बराबर जीवणा । स्वांगी और संसार ॥
 भेख बनायो भगतको । मिटो न उनको आहार ॥२॥
 साबर माथे सींगडां । ऐसो माला भेख ॥
 झूझ कैसो तहां जीवणा । जहां रजबंसी नहि रेख ॥३॥
 माला भरूंसे जीवणा । गयो जनमारो बांझ ॥
 सीतापति रघुनाथकी । स्वप्ने नहि अवाज ॥४॥
 हाथ काटु ता दासका । जो माला बांधे मांड ॥
 राम नाम बिन जीवणा । भेख कियो सब भांड ॥५॥
 माला पहेरी बे चार । मनमां हरखे मूरखा ॥
 ए गतरांडानी नार । फोकट देवे फरडका ॥६॥
 लांबो जपमालो जीवणा । दुनियाकुं देखलाय ॥
 आधा नामसुं काम है । जे सदगुरु दिया बताय ॥७॥
 तिलक तुलसी भरूंसे तरे । ते जुग तो कोई और ॥
 अब कलजुग कहे सुण जीवणा । मेरे नाम बिना नहि ठौर ॥८॥

पाणी पहेले जीवणा । तुं मोजां मत उतार ॥
 राम नाम रुदे नहि । तो क्यों छूटे संसार ॥१॥
 पारस बिन परसे नहि । ज्यूं लोहाकुं पाषाण ॥
 सीतापति बिन जीवणा । फोकट भेख और ज्ञान ॥१०॥
 भगल विद्या सब भेखमां । आप कहावे दास ॥
 ब्रह्मादिक खेले जीवणा । अंते गये निराश ॥११॥
 तक त्रेवड त्रिकम बिन । कैसो जोग वैराग ॥
 ओ नार दोहागण जीवणा । जे शामे दियो सोहाग ॥१२॥
 बांझ पीयारे पुत्रकुं । हसी हसी मंगल गाय ॥
 मात पुत्रकी जीवणा । मुख मुदि मुसकाय ॥१३॥
 कोण कर्मसे जीवणा । बांझ भई जे नार ॥
 जशोदाए जायो दावडो । मंगल न गये द्वार ॥१४॥
 भेख बनायो भगतको । नहि नाम प्रतीत ॥
 बांझ मंगल ज्यूं जीवणा । आन पुत्र पर प्रीत ॥१५॥
 साख शब्द को करे । नाहीं न रघुपति नाम ॥
 हूंश घेवरकी जीवणा । अने गांठ न कोड़ी दाम ॥१६॥

थागल थीगल सब कोई करे। दो दो अक्षर जोड ॥
 गुडली वणजे जीवणा। कयुं पाईये लख कोड ॥१७॥
 इत उतथे जीवणा। शीख लई दो चार ॥
 आगे जई पंडित भयो। सो कबहु न पावे पार ॥१८॥
 मन गुरु चरणे अरपीये। तन हे कुल पच मांही ॥
 छह्यादिक भूले जीवणा। यूं हरिजन कहावत नाही ॥१९॥
 एसो अजर है जीवणा। जात पात कुल जाय ॥
 और बातनकी बात है। छह्यादिक चले ठगाय ॥२०॥
 हांनी पुनी जीवणा। सब कोई धरे वैराग ॥
 जैसे के तैसे भये। मुख मूछ शिर पाघ ॥२१॥
 कौस्तुभमणि कोटे धरे। बिच बिच कूकर हाड ॥
 राम भक्ति मां जीवणा। आनदेव संस्कार ॥२२॥
 वैरागी विवेक बिन। मागे घर घर भीख ॥
 सरवस हरि दे जीवणा। जो माने गुरुकी शीख ॥२३॥
 जूठन चाटे जगतकी। मनमां धरे अभिमान ॥
 ए गुरुकृपा नहि जीवणा। जेम घर घर भटके श्वान ॥२४॥

मन मुँडचो नहि जीवणा । तो शिर मुँडे काहा होय ॥
 गतरांडासा देखीये । नहि पुरुष नहि जोय ॥२५॥
 मुँड मुँडाये काहा भयो । काहा बढावे के श ॥
 आपो न मिटे जीवणा । वण सदगुरु उपदेश ॥२६॥
 तिलक धरे दे बंदगी । लाल छड़ी ले हाथ ॥
 ए जम गोवालो सुण जीवणा । ले चलो सब साथ ॥२७॥
 ज्यूं निमाला पूछका । त्यूं निमाला मूछ ॥
 रामनाम बिन जीवणा । ऐसी मोढे मूछ ॥२८॥
 राम नाम सब को कहे । अपने अपने उनमान ॥
 आपो न मिटे जीवणा । क्यों छूटे चारे खान ॥२९॥
 गोरख सब जोगी कहे । संन्यासी कहे दत्त ॥
 आतम धरम बिन जीवणा । दोये बात गलत ॥३०॥
 दत्त दिगम्बरे कब कह्हो । जे लांबो तरकस तीर ॥
 कलिकालमां जीवणा । भेख भयो बेपीर ॥३१॥
 मांस गली गली भूय पडे । त्वचा हाड तन जाय ॥
 मन गले बिन जीवणा । रघुपति नार्ही सहाय ॥३२॥

मन मसखरी छांड दे । सदगुरु राय सुजाण ॥
 भूत प्रेत काहा जीवणा । छोडावे जम राण ॥३३॥
 ॥ इति श्री भेखका अंग संपूर्ण ॥१३॥
 ॥ अथ श्री आनदेवका अंग ॥१४॥
 कल्पद्रुम तले बैठ कर । फोड हिंगोरां खाय ॥
 गुरुमुख होके जीवणा । आनदेवकुं धाय ॥१॥
 लडसडतो लाकड जीवणा । लागे गूडा मांही ॥
 हरिके दास कहायके । और आनदेवकुं धाय ॥२॥
 राम भक्ति माँ जीवणा । वली आनदेव उपास ॥
 खीर खानेकी हूंश है । पण भेले दूध और छास ॥३॥
 आनदेव बराबर जीवणा । जे समरे सीताराम ॥
 मुगतफल वे देत है । नहि चरण कमल विश्राम ॥४॥
 संग शार्दूल जीवणा । ऐसे हे रघुवीर ॥
 आनदेव जंबूक है । नर समरत है बेपीर ॥५॥
 गोल मकोडो जीवणा । ऐसो ए संसार ॥
 आनदेवने अनुसरे । तजी जनकसुता भरथार ॥६॥

गाडे पाडो जीवणा । बांधे बने नहि वीर ॥
 पायो चाहे परमपद । करे आनदेवसुं शिर ॥७॥
 जीवण जन जुग बाहेरा । जे समरे सीताराम ॥
 और भिस्तके मानवी । जे मुख दादुरको धाम ॥८॥
 हरिसे हाथी छांडके । गधे चढे गमार ॥
 आनदेवने अनुसरे जीवणा । ऐसो ए संसार ॥९॥
 वाणी विखरी जीवणा । गई दशेदिश फूट ॥
 सीतापति रघुनाथ बिन । ए भई जमकी लूट ॥१०॥
 सरस्वती बिचारी काहा करे । नहि गुरु वचन प्रमाण ॥
 सीतापति बिन जीवणा । भटके चारे खाण ॥११॥
 मर्डो वाल्यो जीवणा । जो करुं आनदेवकी सेव ॥
 सदगुरु सत तत्त्व कह्यो । जे साचे रघुपति देव ॥१२॥
 नाक लीटी अब जीवणा । जो करुं ऐसो काम ॥
 सीतापतिकुं त्याग कर । लेउ आनदेवको नाम ॥१३॥
 नाक लीटी अब जीवणा । जो आनदेवकुं धाय ॥
 मुडदाकुं माटी करे । छांडी रघुपति राय ॥१४॥

मूलापाणी काँई झाडमें । यूं आनदेवकी से व ॥
 फूसको लीपणो जीवणा । यूं साख कहे शुकदेव ॥१५॥
 साट ढूँढाडी जीवणा । हरि बिन कोई नहि और ॥
 आनदेव अपने ठोर है । पण हरि माथेका मोड ॥१६॥
 तनमन अरपे संतकुं । आनदेव मन मांही ॥
 सूली सभा जीवणा । बेठो कल्पद्रुमकी छांहि ॥१७॥
 चोम छेरे पाटु जीवणा । ऐसो ए संसार ॥
 आनदेवकुं अनुसरे । तजी जनकसुता शणगार ॥१८॥
 भरडो भरडी जीवणा । आनदेवको खाय ॥
 क्रि या पोहोती धरमपुरी । नेट नरक पचाय ॥१९॥
 भाटी चाटी जीवणा । खाय आनदेवकी जूठ ॥
 देवी दालद्रणे ओलगी । तारे शामे दीधी पूठ ॥२०॥
 तुलसी छे हे जीवणा । पची आनदेवकी जूठ ॥
 ताथे पिउ न आदरे । स्वामी दीनी पूठ ॥२१॥
 माला दोषी जीवणा । खाई आनदेवकी जूठ ॥
 जीव जतन बोहोतेक करे । पण स्वामी दीनी पूठ ॥२२॥

काम दियो जीवणा । अब लो हरिको नाम ॥
 आनदेव सब कर्म है । हरिजन बिन नहि ठाम ॥२३॥
 वजे वधारी डुंगली । ऐसो ए संसार ॥
 मांहे विप्र विवेकी जीवणा । ते वेद ते विचार ॥२४॥
 अब एसी करुं जीवणा । दुनियासु विरोध ॥
 आनदेवकुं अनुसरे । ताकी काढु खोज ॥२५॥
 साँई सलूणो रामजी । रह्यो रुदेसु लाग ॥
 आनदेव शिरे जीवणा । मस्तक मूकु आग ॥२६॥
 पंथ पुरातन जीवणा । सदगुरु दियो बताय ॥
 आनदेव शिर खासडो । साचे रघुपति राय ॥२७॥
 आनदेव शिर खासडो । सेवक के मुख लात ॥
 रामनाम बिन जीवणा । जो बोले दूजी बात ॥२८॥
 वाये सर सरे जीवणा । तो बहीर भोम कोण जाय ॥
 आनदेव जो मुगत आपे तो । सीतापतिकुं कोण धाय ॥२९॥

॥ इति श्री आनदेवका अंग संपूर्ण ॥१४॥

॥ अथ श्री भ्रम विध्वंसका अंग ॥१५॥

(२८५)

अटंकी मूरत जीवणा । सेवे को एक संत ॥
 टंकी पूठे तरफडे । ते वण कृपा भगवंत ॥१॥
 देवल साचो जीवणा । जे टांके ताको खाय ॥
 पायो देई पेड़ी घड़ी । सब जग दियो भरमाय ॥२॥
 देवल देखी जीवणा । भरम पडो मन मांहे ॥
 शीश दिये भूपति भयो । तो मुक्ति है उन मांहे ॥३॥
 शीश चढायो शिवकुं । दियो सो लंकको राज ॥
 नरक संपूरण जीवणा । बिन समरे द्विजराज ॥४॥
 देवल देखी थरहयो । पूजे पहेली वार ॥
 जीवण भीतर बैठो पंडितो । तिणे लगायो काल ॥५॥
 देवल घंटाओल बाजीया । पाणी और पाषाण ॥
 पंडित शिकारी जीवणा । मारे कर्मके बाण ॥६॥
 जहां जहां पंडित पांव धरे । तहां तहां जमका वास ॥
 संत पांव धरे जीवणा । तहां सीतापति अविनाश ॥७॥
 शालिग्रामकुं सेवते । हरिजन नाहीं अघाय ॥
 संत तृपत नहि जीवणा । सरव सेवा निष्फल जाय ॥८॥

शालिग्राम से वुं नहि । नहि स्वरूप सुं काम ॥
 सदगुरु समझायो जीवणा । सीतापतिको नाम ॥१॥
 शालिग्राम हरिके जना । जाके गुरु मुख एक ॥
 और भेख भांडायो जीवणा । जामे छिद्र अनेक ॥१०॥
 भेख भांडायो जीवणा । जामे छिद्र अनेक ॥
 हरिजन सोई जाणिये । जाके गुरु मुख एक ॥११॥
 पतिव्रता सो जाणीये । जाके पतिकी टे क ॥
 भेख भांडायो जीवणा । जामे छिद्र अनेक ॥१२॥
 पूछ पाणी लियो जीवणा । सब तीरथ दिये बहाय ॥
 विप्र विवेकी ले रहे । सब जग दिये भरमाय ॥१३॥
 आतम धर्म बिन आंधलो । फिर फिर गोथां खाय ॥
 तीरथ व्रत करी जीवणा । जमके द्वारे जाय ॥१४॥
 काशी चली कैलासकुं । त्रिवेणी गई त्रुट ॥
 कलिकालमां जीवणा । भई रामनामकी लूट ॥१५॥
 काशी चली स्वर्गकुं । बहुत सह्यो हम मार ॥
 अब रह न पावे जीवणा । कबीर भये अवतार ॥१६॥

काशी कहे सुण जीवणा । नहि कलजुग मेरो काम ॥
 मुक्ति क्षेत्र मगहर भयो । जहां कबीर कियो विश्राम ॥१७॥
 गंगा भरूसे जीवणा । भूल्यो सब संसार ॥
 जा चरणसे ऊपजी । सौ समयो नहि एकवार ॥१८॥
 हरि चरणसे ऊपनी । पड़ी शिव शिर धार ॥
 मृत्यु लोके आवी जीवणा । भूल्या सब संसार ॥१९॥
 जहां की तहां चल जायगी । गंगा उजल धार ॥
 रामनाम बिन जीवणा । कोई न पहोंचा पार ॥२०॥
 भाजीको पाणी जीवणा । ऐसो गंगाको नीर ॥
 लक्ष्मण सहित संग जानकी । जाके रुदे रघुवीर ॥२१॥
 गंगा चली कैलासकुं । जहां गौरी पतिको धाम ॥
 पृथ्वी पावन भई जीवणा । रह्यो रामको नाम ॥२२॥
 गंगा भरोसे जीवणा । गयो जनमारो बांझ ॥
 सीतापति रुधनाथकुं । सपने नहि अवाज ॥२३॥
 जम कसीया सब जीवणा । जप तप तीरथ दान ॥
 सरग नरक मांहे आतली । पंडित पायो विश्राम ॥२४॥

आपे हरिजन कहायके । नवे आनदेवकुं शीश ॥
 ओ झूठी बाजी जीवणा । सदा तजे जुगदीश ॥२५॥
 आनदेव सब कहे जीवणा । कछु आनदेव सिंधाण ॥
 हरिजन होकर हचमचे । ता मंदिर सदा मसाण ॥२६॥
 आनदेव देखावे दूरथी । आपे भयो आनदेव ॥
 जहां संत संगत नहि जीवणा । सदा पराई सेव ॥२७॥
 आनदेव कोई दूजा नहि । आपे भयो करतार ॥
 ओ रीते हाथे जीवणा । जाएगो जम द्वार ॥२८॥
 पोथी पढ़ी पंडित भया । काजी पढ़ी कतेब ॥
 ओ हरिजन बाहेरो जीवणा । सदा पराई सेव ॥२९॥
 आपे मनुआ आपका । आनदेवका अंग ॥
 गुरु मन बिन जीवणा । ताथे भयो ए भंग ॥३०॥
 गुरु मन बिन जीवणा । बढो बोहोत अहंकार ॥
 आपे हरिजन होय रह्यो । सो बूडचो भवकी लार ॥३१॥
 राम रटै गुरु पद विमुख रहै । आपे संत कहावे ॥
 यों तो ना बने जीवणा । ए गुणकासुत कहावे ॥३२॥

संत संगत भावे नहि । और हरखे हरिगुण गाय ॥
 ओ आनदेव बराबर जीवणा । बांध्या जमपुर जाय ॥३३॥
 आनदेव काहा करे जीवणा । जो नाम पंचायन होय ॥
 जंबूक कोटी रीता पडे । गांजि न सके कोय ॥३४॥

॥ इति श्री भ्रम विध्वंसका अंग संपूर्ण ॥१५॥

॥ अथ श्री मायाका अंग ॥१६॥

ईश्वरी माया आद्यथी अब भई संतनकी दास ॥
 काशी क्षेत्रमां जीवणा । जहां कबीर भये प्रकाश ॥१॥
 आद्य ईश्वरी माया जीवणा । दासी संतन द्वार ॥
 और दुनियाकुं मीर है । मुनिजन पर असवार ॥२॥
 को मेहरी को मावडी । को बेटी को बेन ॥
 एक रूप सब जीवणा । पण जुदे जुदे चेन ॥३॥
 काहुका लडका काहुकी लडकी । ले पकड़ाया हाथ ॥
 बेर ना होता सो बेर किया । जीवण वात उतपात ॥४॥
 शिव छह्याके शिर चढ़ी । मुनि जन छूटे हार ॥
 हरिजन ऊगरे जीवणा । सुर नर खाये फार ॥५॥

श्रृंगीक्रषिके सिर चढ़ी । पाराशर लीनो मार ॥
 रामभगतकुं जीवणा । दासी भई दरबार ॥६॥
 लंगोट बंध लूँड़ी भई । माया भई सब मीर ॥
 नाठो न ऊगरे जीवणा । बिन समरे रामकबीर ॥७॥
 संसार सुख सपनो भयु । हरि सुख वार न पार ॥
 चरण कमल पर जीवणा । तन मन वारी जर ॥८॥
 सदगुरु निशाणे जीवणा । जिने काढी कुलकी खोड ॥
 राधारवन सीतापति । तहां निशदिन खेले रोज ॥९॥
 जीवण कोटी वार कृष्ण कहो । नित समरो रघुवीर ॥
 तनकी पीडा तो मटे । जो मुखसे कहो राम कबीर ॥१०॥
 मायाए कीधो मरडको । हरिसुं तोडचो हेत ॥
 नारी वेषे जीवणा । पुरुष भयो प्रेत ॥११॥
 दांते सोनुं कापती । शिर सुधा मुख तंबोल ॥
 सीतापति बिन जीवणा । ता शिर कागा रोल ॥१२॥
 सोने रूपे सावधी । मनमां मोडा मोड ॥
 कलि कूकरी जीवणा । हरि बिन मोटी खोड ॥१३॥

राते दांते राक्षसी । सब जग खाया फार ॥
 हरिजन ऊगरे जीवणा । राम नाम पोकार ॥१४॥
 काजल घाले कामिनी । सजे कामके बाण ॥
 मुनिजन मारे जीवणा । शंकर छोड़ायो मान ॥१५॥
 माया साथे जीवणा । मिलकर कीजे बात ॥
 हरिजनकुं हरि मेलवे । ओरनकुं लगावे लात ॥१६॥
 माया हमारी आतमा । देह क्रिया के काज ॥
 परमात्म हमारे जीवणा । सीतापति ब्रिजराज ॥१७॥
 मारुं तारुं आपणुं । ए माया व्यवहार ॥
 राम भगतकुं जीवणा । सब दीसे एकाकार ॥१८॥
 छप्पन उपर नौबत गडे । जाके रुदे हरिनाम ॥
 जूठी माया जीवणा । अंत न आवे काम ॥१९॥
 जैसी माया जीवणा । तैसी निद्रा जाण ॥
 इन दोनों मिल आतमा । भटकायो चारे खाण ॥२०॥
 ऊँघ अपराधण जीवणा । हरि सुं पाडे विरोध ॥
 ज्ञान ध्यान सब बिसरे । ताकी खबर न खोज ॥२१॥

ऊँघ नफट के आतमा । जो जो मन विचार ॥
 देवल दीपक नहि जीवणा । तो क्यों कर मिटे अंधकार ॥२२॥
 ऊँघ गाडे गांठडे । ऊँघ वणसे कोट ॥
 हरिजन ऊगरे जीवणा । जब पकड़ी नामकी ओट ॥२३॥
 ऊँघ उजागर भया । जहाँ प्रेम भक्ति प्रकाश ॥
 ब्रह्म जोत सब जीवणा । ज्यूँ डार नीतारी छाश ॥२४॥
 ऊँघ आलस जीवणा । जमकी फांसी दोय ॥
 ऊँघ आलस जनकुं नहि । ता देखी रविसुत दीनो रोय ॥२५॥
 जैसी वहाली निद्रा । तैसा हरि जो होय ॥
 कलिकालमाँ जीवणा । नरक न जावे कोय ॥२६॥
 मन मायाके संग गयो । मोह मत्सर अहंकार ॥
 हरिजन ऊबरे जीवणा । राम नाम पोकार ॥२७॥
 हाडगूड मुख दंत नहि । जोगण रूप अद्भुत ॥
 हरिजने मारी होठमें जीवणा । सब जग खायो धूत ॥२८॥
 मतवाला सा देखीये । माया निद्रा माँही ॥
 राम नाम बिन जीवणा । वरते कालकी छाँहि ॥२९॥

हरि कीर्तनमां जीवणा । निद्रा आवे जे ह ॥
 विभीषण प्रतिज्ञा रामसु । सके धोखो व्यापे जे ह ॥३०॥
 एक निद्रा सूतो जीवणा । कुं भकर्ण निश्चंत ॥
 एक निद्रा अहल्या सूई रही । रुदे धरी कमलाकंत ॥३१॥
 जैसो मेलो कर्मको । ऐसी निद्रा जाण ॥
 इनथे जीवण आतमा । भटकायो चारे खाण ॥३२॥
 निद्रा निठौर जीवणा । काहुं न पामे ठाम ॥
 संत संगत भावे नहि । ताके रुदे विश्राम ॥३३॥
 जाडो पडचो अब जीवणा । दुनिया गई सब दाझा ॥
 सीतापतिके नाम बिन । माया मोटी आग ॥३४॥
 आंखे काजल जीवणा । नागी माथे मोड ॥
 ठाले कूलहे फरडका । जे हरि तजि भजवो और ॥३५॥
 साच जूठ जाणे नहि । भूसत फिरे दिन रात ॥
 नारी गांडी जीवणा । गई भूतनके साथ ॥३६॥
 कोण कर्मसें जीवणा । भई गांधारी नार ॥
 रघुपति वन पठायके । मंगल गायो द्वार ॥३७॥

माया हमारो देशडो । देह क्रियाके काज ॥
 मन हमारो जीवणा । जहां सीतापति ब्रिजराज ॥३८॥
 लंठ घर गाय न बछिया । लंठ घर कोय न कोय ॥
 छोकर बाकर नहि जीवणा । माखी कहांथे होय ॥३९॥
 ऊंधे और कीर्तन करे । जाणे वेरे काटे घास ॥
 स्वप्ने जल पीवे जीवणा । क्युं कर मिटे प्यास ॥४०॥
 आप देखावण सुंदरी । सजे सोल शणगार ॥
 वे जमकी फांसी जीवणा । मृग भयो संसार ॥४१॥
 आपो ऊंघन देखीये । मडा जैसो मुख ॥
 सीतापति बिन जीवणा । न मिटे जमको दुःख ॥४२॥
 हरि हथोडे जीवणा । माया कूटी भाँज ॥
 हरि भजे तो पार है । नहि तो हरिजन पूज ॥४३॥
 काम धाम सब खोसरो । साचे रघुपति ध्यान ॥
 जगमां जीवण जोईया । जे जा शिर सदगुरु नाम ॥४४॥
 बेटा बेटी जीवणा । जमकी फांसी एह ॥
 संत समागम छोडवे । पथथर छातीमां देह ॥४५॥

अनंत रूप अंदेशडो । माया मांही लौ लीन ॥
 हरिजन साथे जीवणा । सदा रहे आधीन ॥४६॥
 माया ए मान मुकावियुं । स्वर्ग मृत्यु पाताल ॥
 हरिजन देखी जीवणा । आपे रही शिरमार ॥४७॥
 माया ठाढ़ी जीवणा । बोले वचन आधीन ॥
 जहां राम रसायन जीवणा । ताके घरमें दीन ॥४८॥
 माया हमारी जीवणा । प्रेम भक्ति के पास ॥
 हरिजनकुं हरि मेलवे । औरनकुं करे ग्रास ॥४९॥
 माया मिल कर जीवणा । ठाढ़ी दे आशिष ॥
 मोहे टेक तुज नामकी । कब मिलिहो जगदीश ॥५०॥

॥ इति श्री मायाका अंग संपूर्ण ॥१६॥

॥ अथश्री साकुटका अंग ॥१७॥

साकुटकी सभा रची । तहां जन बेठन जाय ॥
 एक गोहाडे क्यों बने । रोझ गधा और गाय ॥१॥

साकुटांसु जीवणा । कै सो राग अनुराग ॥
 संत संगते सदा रहो । जाके हरि सोहाग ॥२॥
 आप स्वारथ जीवणा । साकुटां घेर जाय ॥
 न्या ओलगी हरि भजे । सो बांधे जमपुर जाय ॥३॥
 साकुटांसु जीवणा । काहा कीजे परसंग ॥
 कारी बारे धोइए । कबहु न लागे रंग ॥४॥
 साकुटांसु जीवणा । काहा कीजे परसंग ॥
 आपे बूडे धारमां । और साथी ले संग ॥५॥
 साकुट सरज्या जीवणा । सो परनिंदा करंत ॥
 परकी आग बूझायके । आपे आप जरंत ॥६॥
 जीवण जग सब बहे गया । कुल क्रिया अहंभेव ॥
 बह्यादिकसे भरमीया । काहा व्यास मुनि शुकदेव ॥७॥
 साकुट माता जीवणा । भरते देइ बहाय ॥
 अपने स्वारथकुं तकी । रघुपति ही बन पठाय ॥८॥
 साकुट मेरही जीवणा । कबहु न कीजे संग ॥
 ओ भूतांसु भटकत फिरे । होत भजनमां भंग ॥९॥

आप आपमां जीवणा । सब हो बैठे संत ॥
 आप मते गरजी रह्या । सो वण कृपा भगवंत ॥१०॥
 साकुट भईया जीवणा । कबहुं न कीजे प्रीत ॥
 ए केल बेरकुं कयुं बने । एही बात विपरीत ॥११॥
 आप आपणी तापणी । तापत है सब कोय ॥
 मिल कर तापे जीवणा । जो सदगुरुका होय ॥१२॥
 साकुट सब कहे जीवणा । कछु साकुटा सिधाण ॥
 हरिजनसुं जूठो पडे । नहि गुरु वचन प्रमाण ॥१३॥
 पंडित पाड़ी वाटड़ी । विष्णु भगतको घाट ॥
 जुगत जाणी यूं जीवणा । मारी साकुटां लात ॥१४॥
 काव्य चतुराई जीवणा । भाषा राग प्रबंध ॥
 साकुट मृगो मारीयो । काल अहेड़ी फंद ॥१५॥
 साकुटां संग जीवणा । कबहुं न कीजे रोध ॥
 ओ अपनी खलकमां खुशी । तुं अपनो मन परमोध ॥१६॥
 साकुट से सलील बूरा । कबहुं न पावे राम ॥
 अपने स्वारथ जीवणा । सरे न एके काम ॥१७॥

साकुटां तज जीवणा । पीयो प्रेम रसायण दास ॥
 पपीहरा ज्यूं पीउ पीउ करे । कबहुं न मिटे प्यास ॥१८॥
 साकुटांसु जीवणा । हेत करी मुखही न बोल ॥
 सलील भगतसुं मुन ग्रह । अनीनसुं अंतर खोल ॥१९॥
 शरीर साकुटां परसते । गुण गांठको जाय ॥
 रघुपति रीसावे जीवणा । तो हरिजन कैसे सहाय ॥२०॥
 साकुट साकुट सब को कहे जीवणा । कछु साकुटां सिधाण ॥
 निंदा करवेकुं शूरमा । नहि गुरु वचन प्रमाण ॥२१॥
 जम द्वारे जीवणा । साकुटनके जूथ ॥
 हरिजनकी निंदा करे । सो जमकुल बडे सपूत ॥२२॥
 भट भलेरा देखीये । साकुटके सरदार ॥
 कर्म गोहाडे जीवणा । घाल्यो सब संसार ॥२३॥
 भाट भलेरा देखीये । साकुटके सरदार ॥
 किरत बाणसे जीवणा । मार्यो सब संसार ॥२४॥
 यूं बने नहि जीवणा । अवला सवली मेल ॥
 पुरुषा पूजे रामकुं । साकुट नारी घेर ॥२५॥

जंत्र बाजे जीवणा । बोले एक ही राग ॥
 नंदककु नंदक मिला । तब जाने बडभाग ॥२६॥
 बांकी बांकी पाघडी । ने टेढे टेढे नेण ॥
 सीतापति बिन जीवणा । मुख घुवडके वेण ॥२७॥
 चीकनाई किये जीवणा । हरिकी करुणा नाही ॥
 निरदावे निरभे रहे । संत चरणकी छांहि ॥२८॥
 धीक पडचो ते जीवणा । जहां न आवे हरिके दास ॥
 साकुटसु रचीपची रहे । ता कुल जालु घास ॥२९॥
 संतको आदर न करे । देवे जगतकु मान ॥
 सो साकुट सो सलील है । सो गुरुद्रोही जान ॥३०॥
 जीवत संत न सेवीया । मुवे मोहोछा मंड ॥
 ओछव नहि ए जीवणा । ए धर्मरायको दंड ॥३१॥
 जीव न जाणे जीवणा । राम मिलनकी प्रीत ॥
 जे रीते हरजी मिले । एही बात विपरीत ॥३२॥
 सब तज मन न्यारो रहे । तजे कुलकी काण ॥
 जीवण जुगत एही बिन । हरि न पाइए निवाण ॥३३॥
 ॥ इति श्री साकुटका अंग संपूर्ण ॥९७॥

॥ अथ श्री सलीलका अंग ॥१८॥

सलीलपे साकुट भलो । जे कबहुक पावे पार ॥
 सलील बूडा कीचमें । जीवण जैसी जल बिन नाव ॥१॥
 सलील भगतकुं जीवणा । मत कोय पतिआय ॥
 कबहुं संत संगत करे । कबहु साकुटां मिल जाय ॥२॥
 हाथी बूडा कीचमें । नाहीं ऊठनकी आश ॥
 हाथ पखेरे जीवणा । भवजल बूडे दास ॥३॥
 कणबी कुलमां जीवणा । वंश न दीसे कोय ॥
 दिना दस भक्ति करे । अंते फेंहे होय ॥४॥
 भरडो भगत नहि जीवणा । कणबी और सोनार ॥
 आधा धूधा होयगा । कोए सदगुरुके उपकार ॥५॥
 सलील साकुटां ब्राह्मणां । सो खडे भेलाभेल ॥
 यूं बने नहि जीवणा । ज्यूं एरंडियु फुलेल ॥६॥

॥ ਸਾਖੀ ਭੇਟਕੀ ॥

ਸਾਕੁਟਾਂ ਘਰ ਬੇਟਡੀ । ਨ ਬਧਾਹੀਏ ਜੀਵਣਦਾਸ ॥
 ਵਾਹੀਕੋ ਮਨ ਰਾਖਤਾਂ । ਹੋਯ ਧਰਮਕੋ ਨਾਸ ॥੭॥

॥ ਸਾਖੀ ਸ਼੍ਰੀ ਮੁਖਕੀ ॥

ਮੀਟ ਮਿਲਾਵੇ ਜੀਵਣਾ । ਰੁਦੇ ਨ ਟਾਢੁ' ਥਾਧ ॥
 ਸੂਕਰ ਕੂਕਰਕੋ ਬੇਸਵੋ । ਰਾਤ ਦਿਵਸ ਮਲਿ ਗਾਧ ॥੮॥
 ਕੁਸ਼ਲ ਨ ਪ੍ਰਛੁ' ਜੀਵਣਾ । ਹਰਿਜਨ ਨ ਆਧੇ ਦ੍ਰਾਰ ॥
 ਨਰਕ ਸਮ ਬੂਰੈ ਨਹਿ । ਜਮ ਸਮੀ ਨਹਿ ਧਾਰ ॥੯॥
 ਕਮਲ ਨ ਵਿਕਸੇ ਜੀਵਣਾ । ਹਰਿਜਨ ਆਧੇ ਦ੍ਰਾਰ ॥
 ਭਠ ਪਡੋ ਤੇ ਮਾਨਵੀ । ਕਹਾ ਪੁਰੁ਷ ਕਹਾ ਨਾਰ ॥੧੦॥
 ਛਾਤੀਸੁਂ ਛਾਤੀ ਮਿਲੇ । ਜਾਕੇ ਰੁਦੇ ਹਰਿਨਾਮ ॥
 ਆਉਰ ਦੁਨਿਆਸੁਂ ਜੀਵਣਾ । ਅਪਨੇ ਕਾਮ ਬੇਕਾਮ ॥੧੧॥
 ਅਨੀਨ ਭਗਤਕੇ ਜਾਈਧੇ । ਤਜ ਸਲੀਲਕੋ ਸੰਗ ॥
 ਅਨੀਨ ਮਜੀਠ ਰੰਗ ਜੀਵਣਾ । ਸਲੀਲ ਰੰਗ ਪਤਾਂਗ ॥੧੨॥
 ਭੁਕਿ ਕਰੇ ਨਵ ਅੰਗਸੁਂ । ਆਤਮ ਲਾਂਗ ਅਖ਼ਾਂਡ ॥
 ਮੁਕਿ ਦੇਊਗਾ ਜੀਵਣਾ । ਧੂਂ ਕਹਤ ਹੈ ਕਮਲਾਕਂਥ ॥੧੩॥

मन करी करी हरि ओचरे । तन रहे कुल पच मांही ॥
 ब्रह्मादिक भूले जीवणा । सो हरिजन कहावत नाही ॥१४॥
 राम उपासी जो मिले । तासुं मलिये धाय ॥
 आन उपासी जीवणा । ता मुख देखे बलाय ॥१५॥
 भक्ति कै सी जीवणा । सलील साकुटां भेल ॥
 जैसे खारा नीरमें । पय दिया सब ठेल ॥१६॥
 कबहु बजावे डाकलुं । कब हो बैठे साध ॥
 नहि जमी असमानमें । जैसे ऊंटको पाद ॥१७॥
 ॥ इति श्री सलीलका अंग संपूर्ण ॥१८॥
 ॥ अथ श्री व्यभिचारिणीका अंग ॥१९॥

पहेले पतिव्रता होयके । पीछे करे व्यभिचार ॥
 ओ नार दोहागिन जीवणा । करत जार पर जार ॥१॥
 हरिजन साथे उन्मुनी । घेरलीयलसुं प्रीत ॥
 ओ पतिव्रता नहि जीवणा । व्यभिचारिणीकी रीत ॥२॥
 अंतःकरण अलगुं रहे । बाहेर देखावे भाव ॥
 वे पतिव्रता नहि जीवणा । खेले अपनो दाव ॥३॥

नारी वरांसी जीवणा । मडदा उपर मोड ॥
 राम भजे नहि बापडी । जे सोहागो रहे भव कोड ॥४॥
 हरि भक्ति हंसे करे । वण पण वण परतीत ॥
 धूमर वरसे जीवणा । कयुं रत पावे सीप ॥५॥
 पूत जाये बिन जीवणा । पीड न जाणे कोय ॥
 वांझ पीयारे पुत्रकुं । निश दिन बेठी रोय ॥६॥
 पित रत जाणी नहि । और कहावे सोहागण नाम ॥
 ओ पतिव्रता नहि जीवणा । अपने काम बेकाम ॥७॥
 आपे सोहागण हो रही । और पिया न देखे छांहि ॥
 ओ पतिव्रता नहि जीवणा । वांझ रत फल नाही ॥८॥
 राम भक्ति किये जीवणा । मनमां आन विचार ॥
 क्यों कर पूगे मूरखा । साँईयाके दरबार ॥९॥
 हरिजनसुं रुठचो फरे । अने मनमां मोडा मोड ॥
 ओ पतिव्रताकुं जीवणा । साँईया सेती होड ॥१०॥

॥ इति श्री व्यभिचारिणीका अंग संपूर्ण ॥११॥

॥ अथ श्री कामीका अंग ॥२०॥

परनारीसुं	प्रीतडी । जब	तब	होय	विनाश ॥
अंत विछोहो	जीवणा । होय	जगतमां	हास ॥१॥	
घेर नारीसुं	रुसणो । परनारीसुं		प्रीत ॥	
आपे समजेगो	जीवणा । जब अंधो	आथडेगो	भीत ॥२॥	
नारी साथे	नेहडो । करे सो	बडो	गमार ॥	
ललोपतो करे	जीवणा । पण अंत	ऊठावे	काल ॥३॥	
नारी साथे	नेहडो । ते नर	यहां न	आवशो ॥	
आपो रहेशे	तहां । आभडछेट	ना	लावशो ॥४॥	
परनारीसुं	प्रीतडी । जैसो	अगनको	नीर ॥	
घरकी नारी	जीवणा । शीतल	घेर	गंभीर ॥५॥	
जरख लौटणी	जीवणा । पर	त्रियासु	प्रीत ॥	
गधो न जाणे	बापडो । जो	चंदन	लाद्यो	
कूकर चाटे हाड	ज्यूं । भरे	लारसु	पीठ ॥६॥	
ऐसो जाणो	जीवणा । पर	त्रियासुं	पेट ॥	
			हेत ॥७॥	

कामी कपट तजे जीवणा । तो पामे हरिका धाम ॥
 आपे आप वगोईयुं । पण सर्यो न एको काम ॥८॥
 कामी नरकुं जीवणा । हरि कबहुं न देवे थाव ॥
 भीतर रची पची कामिनी । बाहेर देखावे भाव ॥९॥
 नारी नेह ज दाखवी । पियाको चित हरी लेय ॥
 भव जलमां बोरे जीवणा । ता पर पथथर देय ॥१०॥
 जब तुही दहुदश गई । रहु संत समागम सार ॥
 सदगुरु सबदे जीवणा । उतरीये पेले पार ॥११॥
 ॥ इति श्री कामीका अंग संपूर्ण ॥२०॥

॥ अथ श्री ब्रह्मज्ञानीका अंग ॥२१॥

सीतापति रघुनाथ बिन । को काहुको धरीये ध्यान ॥
 धूआ धरहर ज्यूं जीवणा । ऐसो ब्रह्मज्ञान ॥१॥
 सीतापति तज जीवणा । रह्यो ब्रह्मसु लाग ॥
 रुई मंदिरमें पैठ कर । द्वारे लगाई आग ॥२॥
 सीतापति तज जीवणा । ध्यान धरे आकाश ॥
 प्रगट गोदको छांडके । करे गर्भकी आश ॥३॥

प्रगट हरिजन छांडके । ध्यान धरे आकाश ॥
 वे जन जुग जुग जीवणा । रविसुतके निज दास ॥४॥
 ब्रह्मज्ञानी अनुसरे । घट घट व्यापक राम ॥
 हमारे यूं व्रत जीवणा । जे सीतापतिको नाम ॥५॥
 बूँड पंथ सब जीवणा । जप तप तीरथ दान ॥
 सीतापतिकुं त्यागके । जे कथे ब्रह्मज्ञान ॥६॥
 त्रिकुटी संजम जीवणा । ब्रह्म जोत प्रकाश ॥
 सीतापति रघुनाथ बिन । स्वर्ग नर्क मां वास ॥७॥
 अध्यातम विद्या उन्मुनी । करे सो कोठा खोल ॥
 रामनाम बिन जीवणा । ए सब जमका कोल ॥८॥
 मूल द्वारे एडी दई । पवन वलोवे आकाश ॥
 सीतापति बिन जीवणा । स्वर्ग नर्क मांही वास ॥९॥
 इंगला पिंगला सुखमणा । रवि शशी दोनुं मेल ॥
 सीतापति बिन जीवणा । जमसुं करवो केल ॥१०॥
 अष्टदल कमल जे कोई जपे । कोई ध्यान धरे आकाश ॥
 भज सीतापति जीवणा । लक्ष्मी चरण निवास ॥११॥

आंख मीचीने आंधलो । ध्यान धरे आकाश ॥
 सीतापति भूतल जीवणा । जहां संत संगत निवास ॥१२॥
 गधे लीडे जीवणा । पापड पीठो थाय ॥
 तो आनदेवने अनुसरी । जगत मुक्ति फल पाय ॥१३॥
 जुगत बनी ए जीवणा । सब हो बैठे साथ ॥
 आपे आप ठाढे भये । जनम गमायो बाद ॥१४॥
 घट घटमां हरि लेखवे । आपे हो रह्यो ब्रह्म ॥
 मीडे हतो जीवणा । ते शिर पर लीनो कर्म ॥१५॥
 ज्यूं जलमें प्रतिबिंब है । त्यूं घट घट व्यापक राम ॥
 गुरु प्रसादे जीवणा । पाईए मूल चंद्रको धाम ॥१६॥
 साँईया सेती जीवणा । कबहुं न कीजे रोष ॥
 आपे घट घट ले रह्यो । आपे बनायो घोष ॥१७॥
 श्रृति स्मृति कहे जीवणा । रहो नाम शरण विश्वास ॥
 आपमते ऊठायके । भवजल झूबे दास ॥१८॥
 घट घट तो हरि जाणिये । पण साँईया संतो पास ॥
 धूआ धरहर जीवणा । तामे कैसो वास ॥१९॥

जन जाने हरिकी गति । हरि जाने जनकी घात ॥
 अरस परस ए जीवणा । और न दूजी बात ॥२०॥
 विश्व पोखण हरि सबे करे । और विश्व पोखे सबे आप ॥
 ऐसे व्यापक जीवणा । क्यों मिटे त्रेताप ॥२१॥
 साँई लहे सब जीवकी । साँईकी लहे न कोय ॥
 साँईकी लहे जे जीवणा । जाके संत समागम होय ॥२२॥

॥ इति श्री ब्रह्मज्ञानीका अंग संपूर्ण ॥२१॥

॥ इति श्री पंचम विश्राम संपूर्ण ॥

॥ इति श्री जीवणजी महाराजनी साखीओ संपूर्ण ॥

॥ अथ श्री वैष्णव जीवणदासना दोहा ॥

मथुरा माहलो देश । काठियावाडे कटंब वसे ॥
 आयो गूर्जर खंड । संतो तणे मेलावडे ॥१॥
 जोत जुलाहो प्रगटचो । कियो नाम प्रकाश ॥
 वेद मथी माखण लियो । पंडित पीवे सर्व छास ॥२॥
 कलिमां कृष्ण के कबीर । जेणे वाट उधाडी वेदो तणी ॥
 चाल्यो सघलो साथ । छीपो पीपोने रोहीलो ॥३॥
 रघवीर दीजे एह । जेणे दशरथ तणो दालद्र हण्यो ॥
 आंधां तणो अपराध । निवारी निश्वल कर्यो ॥४॥
 हरि हाथथी मा मेल । आ वार आपणपु दाखवो ॥
 टोटे वाढे तुज । आतम अलगो कहां जसे ॥५॥
 जम सरीखो साध रे । जोतां कोय दीसे नहि ॥
 आतम तणो अपराध । तो दोषण काहासु दाखवो ॥६॥
 लाज कहां गई रांड । मोटाई मसाणां कम हसे ॥
 तन जली जासे छार रे । तारे सगा संबंधी कहां जसे ॥७॥
 बाग बगीचा चित धरे । छांड दियो अनुराग ॥
 हरि चरण विमुख पडचो । स्वांग धर्यो वेराग ॥८॥

अंतरगत आदर नहि। मुख कहत है आव ॥
 दामण बांधी लादीया। गधेका स्वभाव ॥१॥
 आदर वण आधा धसे। श्वान स्वरूपी साध ॥
 मंदिर तेह मसाण। मडां धंधोले मूरखा ॥१०॥
 भाट भणे जे दुहडा। मन मोटाई मीरा तणी ॥
 मरम नव जाणे मूरखा। मसाणां जम धणी ॥११॥
 मीरा मोटाईयां छांड दे। धर बंदगीसु चंत ॥
 वण बंदगी क्यौं पाईये। पित पूरवला मंत ॥१२॥
 आतम ओलां ले। निगल नारायण तणां ॥
 पणगी पाप तणी। भीतर भिजेस नाहीं ॥१३॥
 रजपूत राणो रण। खत्रवट वना सहु खातरी ॥
 नहि जगदीशनी जोत। जम उजड देवल पातरी ॥१४॥
 हरिजनकुं हूंशे मले। निंदा करे गुमार ॥
 कोट कलप नरके पडे। वाको वार न पार ॥१५॥
 गुरु मल्यो गुमार। कर्म एके नव कटो ॥
 वाट मल्यो वटपाड। वाहार देयंतां मुख दटो ॥१६॥

ए दैवे दीधो डंड । जुग सचराचर भोलव्यो ॥
 जप तप तीरथ दान । तामे सब जुग रोलव्यो ॥१७॥
 कांटो हाथ कबीरके । सकल धर्म तहाँ तोलीयो ॥
 जप तप तीरथ दान । ता मूले मीठो चोलीयो ॥१८॥
 कबीर के डे प्रगटे । जगमाँ जीवणदास ॥
 धजा बांधी धर्म द्वढावीयो । जम किंकर पामे त्रास ॥१९॥
 त्रिकम ताहारे नाम । त्रिभुवन ततक्षण तरे ॥
 अकरण करण अविनाश । दामण बांध्यो रडे ॥२०॥
 दामोदर तुं दयाल । जेणे गिरि गोवर्धन कर धयो ॥
 बलिको सरवस ले । शुं विप्र सुदामा घर धयो ॥२१॥
 दामोदर दामण बांधीयो । माखण कारण मात ॥
 जमला अरजुन कारणे । ते कोए न जाणे घात ॥२२॥
 हरि भजने हुशियार । पाछो पग नर काँ करे ॥
 भागे कै सो अदकार । जे प्रेत जोनी अवतरे ॥२३॥
 दांत काढे दालद्रीयो । हरि भजे जासे रोग ॥
 रह्या खंड खंड मांहे व्याप रे । ए भूताँ तणा संजोग ॥२४॥

परमेश्वर तणुं प्रमाण । ते संत समागमे पामीये ॥
 माया मोह अहंकार । तेथी वेदना वामीये ॥२५॥
 मारुं तारुं आपणुं । एहने एह अपराध ॥
 माया ठोरकी ठोर है । फोकट खांचे भार ॥२६॥
 हरि संभारे हाथ भरासे । ताहरो मानवी ॥
 माया अमूल्यक माल । जम मछ झीले जाहनवी ॥२७॥
 हुं टाळे हरि नाम । आफणीए तारे आवशे ॥
 कोट जन्मनां कर्म । ते संत संगत मूकावशे ॥२८॥
 इंद्री तणा अपराध । प्रणामे पाछा फरे ॥
 ग्रथ न लागे कांई । तो मूरख मन सांसो करे ॥२९॥
 माटीपणुं मन मांहे । रहेसे तारुं बापडा ॥
 जब जम ग्रेसे के श । तारे भाजसे सघला आफरा ॥३०॥
 आपो आतमा आप । जम सदगुरु चरणे ऊगरे ॥
 तारे नथी कसो भार । जम मरजीवो दरिये पडे ॥३१॥
 मननी मोटी ऊक । जाणुं मुने माधव मले ॥
 तो प्रह्लाद के सो अपराध । जे संत संगतमां नव भले ॥३२॥

ए शुं कीधुं अंध । ए संवाद ते शाने करो ॥
 छारी हरि मोटाई । जीव मोटाई को ऊगरो ॥३३॥
 हरि कीरतन हुंशे करे । हांसी करे गुमार ॥
 हाथी के रो नावणो । माथे घाले छार ॥३४॥
 परब्रह्मसु करे प्रीत । आतम सूधो शें न करे ॥
 मरवुं छे निरवाण । तो आंधा अलगो शुं फरे ॥३५॥
 खोटो ए संसार । मनमां नयन न आवटे ॥
 को मेहरी को माय । एम सहु को पची मरे ॥३६॥
 अण बोले तो आफरो । बहु बोले बहु कर्म ॥
 हसी बोले हरि दाससु । तो कहीये गुरुगम ॥३७॥
 जो हरि भगतांसु हेत । तो नगन होय नाचवो ॥
 तो छूटे संसार । नहींतर काँए पची मरे ॥३८॥
 कूकर कोटक वार । आ वार मानव अवतरो ॥
 राम भजे तो पार । नहींतर एहज अवसरो ॥३९॥
 उधारो कै सो अबूझ । जो गुरु सबद श्रवणे सुण्यो ॥
 कोरी धरती बीज । पण मेह वूठे महि मा फल्यो ॥४०॥

ओछी नदी नीर । भादरवे सबे भरी ॥
 त्यूं काल कलेजा मांहे । मरम न जाने मानवी ॥४१॥
 वीछण तणो विवचार । मृत्ति मांहेथी ऊपजे ॥
 मरम न जाने कांई । अचेत बुधे थयो आंधलो ॥४२॥
 कूकर कपाली कां करे । राम कहेने साध ॥
 पेट तणा परपंच । सीख सखा उपाध ॥४३॥
 भजनानंद भूले पडे । सनकादिक देई साध ॥
 अजामिल कुशल पडी । गज गुणका और व्याध ॥४४॥
 दुनिया सब दालद्री भई । हारी चली हरि नाम ॥
 दासी केरो बेटडो । कुण पालव पकडे शाम ॥४५॥
 माखण छांडे मूरखा । वलोवे सरव छाण ॥
 नाम गंगोदक छार करे । मूतर करे ओसाण ॥४६॥
 माथा उपर मांड । जम छत्र छाया करे ॥
 जाणुं मोटेरो थाय । काज अमारुं तो सरे ॥४७॥
 कूकर कटको नांखते । शुं पूर्वज तारा पामशे ॥
 हरिजनसु कर हेत । जे वेदना सघळी वामशे ॥४८॥

दावो करे सो दालद्री । रुदे नहि विश्वास ॥
 एक नरदावे नरहर भजे । सो कहीए निज दास ॥४९॥
 सुतो सघलो साथ । धारण मांहे घूघूवे ॥
 रखा करे रुघनाथ । उपर जम कंकर फरे ॥५०॥
 माथा उपर मांड । जम कंकर छाया करे ॥
 जाणे मोटेरो थाय । काज अमारुं तो सरे ॥५१॥
 मलतुं मलतुं आणे । अण मलतुं अरणो करे ॥
 अवली सवली सेर । फोगट कां ए पची मरे ॥५२॥
 माता तो सीता खरी । ओर माता मांहो माई ॥
 आधा ले बोलायके । पीछे मेले खाई ॥५३॥
 मात भई कमात । बांधव बेल कोई नहि ॥
 पूत भयो कपूत । कुल लजायो कामनी ॥५४॥
 कटंब दीसे कोड । पण श्याम सनेही कोई नहीं ॥
 कां ए अभडावे आप । भेटी मूरख मानवी ॥५५॥
 अंधारे उजेड । जे संत समागम माणवो ॥
 ऊजेडे अंधकार । जे आनंदेवसु माणवो ॥५६॥

मूरख नाहे जाहनवी । आभडछेट अलगी करे ॥
 आभडछेट आपा मांहे । तुज सरीखडो तेटले ॥५७॥
 नारी साथे नेह । ते नर यहां न आवशो ॥
 आपो रहेसे तहां । आभडछेट न लावशो ॥५८॥
 नारी निर्बल रूप छे । पण पूरी परपंच मांही ॥
 संत विरोधे कूबडा । पूरी छांडी तांही ॥५९॥
 नारी नरसु रुठी फिरे । भगतांसु विरोध ॥
 नाठी कांही न उगरे । जम पेंडेलो खोज ॥६०॥
 सापण जैसे फूफवे । नारी मूरख मूढ ॥
 जे जे वचन नीकसे । ते पडसे तहने मुँड ॥६१॥
 पूर्ढे अपराधण कां पडी । मूरख नार अचेतन ॥
 संत संगत हरि भजन बिन । भळे जमके खेत ॥६२॥
 नारि नेह न तोडीये । भला बूरा तोहे कंथ ॥
 पतिव्रता पिउकुं भजे । व्यभिचारी अनंत ॥६३॥
 नारी कीधी ताग । मुँडीये कर्यु माटीपणु ॥
 पीछे आवे वाज । जे अंतसकरण मांहेथी ऊतरी ॥६४॥

बाहर निरगुन देखीये । भीतर गुण भंडार ॥
 हेम टाढुं जीवणा । पण जाले सब संसार ॥६५॥
 नर मादा सब देखीये । ख्री पुरसका रूप ॥
 पांच तत्त्वका पुतला । आतम एक स्वरूप ॥६६॥
 जहां जहां पसारो ब्रह्मको । तहां माया जोग ॥
 कोई कोटे बांधी बूड़से । कोई करसे विभोग ॥६७॥
 एकमेक देखीये । जो अंतरे नहि कोय ॥
 कर्म संजोगे जो जीवो । तो कर्ता करे सो होय ॥६८॥
 बल जगन पावन कियो । जब वामन कियो प्रवेश ॥
 आत्म नैवेदी ऊगर्यो नहि । तो जम ग्रहे ते केश ॥६९॥
 भूलो सघलो साथ । आत्म नैवेदी आंधला ॥
 ए आत्म नहि अदीकार । मूरत शुं पूजे मूरखा ॥७०॥
 पेट तणो परपंच । साचो जूठो बोलवो ॥
 खेवट वोहोणो नाव । वे लहरी मांहे टालवो ॥७१॥
 वेद पुराणे शांभलो । शुकदेव श्री मुख व्यास ॥
 अजामिल गुणका तरी । क्युं भव जल झूंबे दास ॥७२॥

जल कूकरी जलमां बसे । यूं हरिजन माया मांहे ॥
 बाहर भीतर सरीखडी । ऊँड आकाशे जाय ॥७३॥
 हाथी हल न चल ही । सिंह न भखे घास ॥
 हंस न चूगे माछली । त्यूं आन न भाखे दास ॥७४॥
 स्वामीपणुं सलक्या करे । हूंश रही मन मांहे ॥
 नाठो काहु न ऊगरे । सुमेर केरी छांहे ॥७५॥
 डगमग मिटे नहि जीवकी । सनकादिक दई आद ॥
 संत समागम पामीये । जो होय बड भाग ॥७६॥
 संन्यासी सब शिव जाणे । जोगी गोरखनाथ ॥
 ब्राह्मण पूजे ब्रह्म लोक । भगत पूजे रुघनाथ ॥७७॥
 भेद पाया वेदका । कतेबे कछु नांहे ॥
 अंतरजामी राम है । समरी ले मन मांहे ॥७८॥
 सुंदर श्यामल वर्ण । आतम लीजो ओलखी ॥
 तुंहज सरीखडो राम । तो पावक धन पकडे वली ॥७९॥
 सीतापति सेवुं सदा । खीर समुद्रां वास ॥
 सो खेले नंदके आंगणे । जे पूरण ब्रह्म प्रकाश ॥८०॥

निराकार निरधार है । आकारे आनंद ॥
 गोद खेलावे जशेमती । सो पूरण परमानंद ॥८१॥
 ए रूप अरुपे श्यामलो । खेले नंद द्वारे ॥
 आद ऊँकार उपनो । जे कोट बह्यांड विस्तार ॥८२॥
 त्रैकोट ताहरे नार । बांद गुलामां जोईसे ॥
 अम तणो परिवार । ते वे'ची आपे विठला ॥८३॥
 कु शल तुज परिवार । आशीर्वचन अम तणो ॥
 श्यामल वर्ण सुजाण । जाचक भणतो जीवणा ॥८४॥
 दूहा दामोदर ताहरा । के हवा कोण समरथ ॥
 ज्यूं जाणे त्यूं खींचीये । दोरी ताहरे हाथ ॥८५॥
 दुहा दामोदर मोकला । तो अम कै सा अपराध ॥
 आघो पाछो अंत मांहे । फोकट माथे भार ॥८६॥
 आपा आणी वार । बापा बाढु नव महेलीये ॥
 नंद तणो दरबार । कु बेर तणा कपूत तरे ॥८७॥
 ओलग थोडी आतमा । वरतण जो ए वड मन ॥
 वैकुंठ आपे विठलो । कह्या माटे कृष्णन ॥८८॥

नामु नरहर नाम । जेणे जम तणुं लेखुं वळे ॥
 जप तप तीरथ दान । तेणे काज कशुं सरे ॥८९॥
 बाढु बे अज वार । बूचट ब्राह्मण नरहरे ॥
 नंद तणे दरबार । कुल नकारो तहां करे ॥९०॥
 शालिग्राम तोख । संत समागम कीजिये ॥
 चरणामृत हरिचरण । मांहे अमीरस पीजिये ॥९१॥
 घट घट व्यापक एक । पण प्रीत वण पाछो ओसरे ॥
 मूरख चावे वांस । ईख काज तेणे सरे ॥९२॥
 भूतां सो भटकत फिरे । ज्यूं विप्र त्यूं बेराग ॥
 रामनाम जाण्यो नहि । तीरथ गये बडभाग ॥९३॥
 सब जुग गयो विचारतां । अजहु पहेला दिन ॥
 संत समागम जाजरो । के खोटो तारो मन ॥९४॥
 नाक वहोणा नकटा । फिरे इष्ट वोहोणा साध ॥
 मूरत वहोणा देवला । ए पूजा नहि उपाय ॥९५॥
 सरस्वती संजोग आवे । तो लावे श्यामलो ॥
 राधा रास विलास । रखे मन राखे आमलो ॥९६॥

वाणी वचन ववेक । श्यामला वना न शोभीये ॥
 नवांगे खरां नीर । जम उजड कूप अंधो पडे ॥१७॥
 खधा खधा सब एक । जो जाणो तो आपजो ॥
 कर्म तणा जे वन । ते त्रिकम नामे कापजो ॥१८॥
 सहेज सहेजमां बेहे चला । राजा राय फकीर ॥
 सहेज नदी काष वहे । कबहु न पावे तीर ॥१९॥
 कायर काँए कम कमे । भूलो शूराको खेत ॥
 जे मुआ ते जीवता । जीवता तेह ज प्रेत ॥१००॥
 पतिव्रता वना जे नारी । अधिकार एके नव देखी ॥
 जम राजा वहोणा राज । माथा वोहोणा मानवी ॥१०१॥
 पंडित पढ़ी पुराण । आपणपु अदकुं करे ॥
 औंदर भरवा काज । तेणे काज कशुं सरे ॥१०२॥
 वेद तणो विचार । शुकदेवे साचो कह्यो ॥
 क्रषि राज तणो अपराध । श्रवण सुणत ततखण गयो ॥१०३॥
 तुं दोहलो कां दास । राम संभार सोहेलो हसे ॥
 जम तणां जे दाण । तुज टांडा तणा खत फाडसे ॥१०४॥

आ वेला आ वार । नर संभारे श्यामलो ॥
 कोई नहि आवे साथ । मसाण तणे मेलावडे ॥१०५॥
 वाला तणे वजोग । मलसे के मलसे नहि ॥
 सद्गुरु बांहज बेल । कोएक रहेसे मेलावडे ॥१०६॥
 दोरी ताहरे हाथ । त्रिकम त्रिभुवन ताणवा ॥
 हुंअज तणे अपराध । शुं महेली छांडेस मावजी ॥१०७॥
 मेहेले तोहज मेल । भगतांसु भेलो करी ॥
 तो एक ज लागे तेण । माहाव मोकलु शुं थशे ॥१०८॥
 हाटे वाटे हरि देखीये । अने खाली काहू नव ठाम ॥
 मरम नव जाणे मूरखा । संत रुदे विश्राम ॥१०९॥
 छह्न ज्ञाने जई टकयो । क्रिया करी सरव फोक ॥
 भूतांसु उधारडो । लेवो छे सरव रोक ॥११०॥
 सीतापति ते श्यामलो । धनुष धरे रधुवीर ॥
 मुख बजावे मोरली । केल करे आहीर ॥१११॥
 भगते खाधो भात । जाट जगदीश जोग ॥
 माया तणे वख भोग । को एक संते भोगव्यो ॥११२॥

भिखारी भगवंत । जे बल द्वारे जाचीयो ॥
 गोप तणो नवनीत । ते चोरी चोरी चाखीयो ॥११३॥
 ऊणो नहि एक वार । पूरण छह्या पूरी रहे ॥
 पण चोरी माखण खाय । अधूरांने पूरवा ॥११४॥
 क्रचा उपनिषद अंगनी । पोतानी कहेवाय ॥
 भगति करी भोलवो । ते मूकीने कं म जाय ॥११५॥
 काम करंती कामनी । ओलखती पति आद ॥
 वंश वजाडो विठले । तारे मोही तेणे नाद ॥११६॥
 ए गुंज उर नोह्या गुमार । दामोदर दामण बांधीयो ॥
 वेदे करो विचार । ते छोडतां जुग छूटीयो ॥११७॥
 प्रसाद तणो प्रताप । साते पूत्र सांभरा ॥
 श्री चंदवो काहान । नंद तणे सुते ओधरा ॥११८॥
 प्रगट तुं प्रमाण । जे गिर गोवर्धन कर धयो ॥
 दावानल दहन नाथ । जे नामे अजामिल ओधयो ॥११९॥
 गत हमारी अटपटी । कोय गुरु मुख करे विचार ॥
 कोय मसीद कोय देहरो । भूला सब संसार ॥१२०॥

दल दरिया महजूद कर । अकल पीर ऊपजाय ॥
 मन मुरीदा तेग धर । जुग जीते जन जाय ॥१२१॥
 काफरखाना देखीये । काहा हिंदु मुसलमान ॥
 ना दीनके ना दनीके । छारे दिया ए मान ॥१२२॥
 कोई राम कहो रहेमान कहो । कोई कहो खुदाय ॥
 दल भीतर देदार नहि । तो भीस्त कहांसे पाय ॥१२३॥
 मुसलमान कछु महेर कर । त्यज कहरकी बात ॥
 लगा रहे अपने दीनसु । जे भीस्त पसारे हाथ ॥१२४॥
 कलमा पढे महेमुदका । सब दे आशिष ॥
 एक पोकारे खुदा करे । बाध देखावे सीस ॥१२५॥
 नमाज गुजारे तीन बेर । तटक पीयारी पीठ ॥
 दोजग बांध्या जायेगा । तज पयगंबर रीठ ॥१२६॥
 मुसलमान मुरगा भया । काजी छाह्यण काल ॥
 वेद कतेब फांसी भई । पाडचा सब संसार ॥१२७॥
 आगे पयगंबर पूजते । सो नीयां पावता एक ॥
 छ दमडी ललचा भया । पीछे भये फजेत ॥१२८॥

सरव दीसे एकाकार । उपाधि मिटे नहि आंधला ॥
 सूत्र भीड़ी सब एक । पण जूदा जूदा आंबला ॥१२९॥
 नीर वना जैसे नदी । ऐसो हरि वना भेख ॥
 बीज खोयो मूलगो । बोहो सूको खेत ॥१३०॥
 मूरक्ष मंत्र चुड़ीया । समझेथी थाय भूत ॥
 मोह लियो मेले नहि । ज्यूं मारु को ऊंट ॥१३१॥
 मुगत कहे सब भेख । लेइ दुनियानो आसरो ॥
 मूरख न जाणे मरम । लीधो पसारो सुथरो ॥१३२॥
 भेख के सो वकेक । जो सनकादिक सांसे पड़या ॥
 इष्ट तणो अधिकार । आपणपे सरव आतल्या ॥१३३॥
 माला पहेरे बे चार । मनमां हरखे मूरखा ॥
 ए गत्राडानी नार । फोकट देवा फरडका ॥१३४॥
 वेश्या तणो व्यभिचार । बहु सबद श्रवणे सुणो ॥
 तयों न एक लगार । जम काम रत विना कामनी ॥१३५॥
 जोग वगोयो काँए । इंद्री एके नव ठरी ॥
 एह लाग्यो अपराध । आतम वगोयो आंधले ॥१३६॥

बैयर कहै मांटी माहरो । मा कहे मारो पूत ॥
 माटी सु माटी मली । आतम रह्यो अबधूत ॥१३७॥
 नारी तो निरदोख । विष्णु भगत जो ऊपजे ॥
 नहि तो व्याई भूंड । जंगल जंगल भटकत फरे ॥१३८॥
 गुरु तणो प्रताप । खाये रोटो राबडी ॥
 पेट तणो परपंच । घेरे घेर कीथी मावडी ॥१३९॥
 एने सो अपराध । मूरख नर कां परहरे ॥
 नदी तणां जे नीर । जाई गंगामां भले ॥१४०॥
 पूरव पख देखीए । जा मुख वेद विस्तार ॥
 सो घट भीतर पेखीए । आतम तणो आधार ॥१४१॥
 भगवंत भणे नहि भाट । पेट तणा परपंच ॥
 मूरख सेवे मानवी । छांडी कमलाकंथ ॥१४२॥
 भाटे पाडी वाट । देवी दालद्रणे ओलगी ॥
 सुअ दातार करतार । खोले गली गोसली ॥१४३॥
 गढवी गहेलो कांए । हरिजनसु हांसी करे ॥
 मारग भूल्यो मूढ । जम कंकर पूठे फरे ॥१४४॥

ਬਾਹਣਪੇ ਭਰਡਾ ਭਲਾ । ਜੇ ਭਗਰ ਮਾਗੀ ਖਾਧ ॥
 ਬਾਹਣ ਨ ਦੀਜੇ ਬੇਠਣੇ । ਪ੍ਰੀਤ ਦੇ ਲਗਾਧ ॥੧੪੫॥
 ਕੁਂ ਕੁ ਮਕਾ ਟੀਕਾ ਕਿਯਾ । ਭਰਡਾਕੋ ਸੋ ਅੰਗ ॥
 ਕੁ ਲਕਰਣੀ ਛੂਟੇ ਨਹਿ । ਜਧੂ ਭਗਤਾਂ ਭੇਲੇ ਭਾਂਡ ॥੧੪੬॥
 ਤੀਰਥ ਸਥ ਸਾਂਸੇ ਪਡਚਾਂ । ਜਨ ਆਵੇ ਮਤ ਕੋਧ ਮਾਂਹੇ ॥
 ਕਰਮ ਹਮਨੇ ਲਾਗਸੀ । ਜੋ ਪਡੇ ਵਿਗ੍ਰਹੀ ਛਾਂਹੇ ॥੧੪੭॥
 ਅਨੰਤ ਕੋਟ ਵਾਸੀਦਡੋ । ਸਕਲ ਪਖਕਾ ਮੂਲ ॥
 ਨਰਸਿੰਘ ਘਟ ਘਟ ਪੇਖੀਧੇ । ਗਧਾ ਤੇ ਸਾਂਸੇ ਸੂਲ ॥੧੪੮॥
 ਸਸ ਢੀਪ ਨਵਖੰਡਲੂ । ਦਧਾਪਕ ਜਾਕਾ ਰੂਪ ॥
 ਸ਼ਾਂਖ ਚੜ੍ਹ ਸੁ ਦੇਖੀਧੇ । ਨਰਸਿੰਘ ਅਨੋਪਮ ਰੂਪ ॥੧੪੯॥
 ਨਰਸਿੰਘ ਨਿਰਭੇ ਸੀਤਾਪਤਿ । ਮਨਮਾਂ ਸੋਚ ਬਿਚਾਰ ॥
 ਭਰਮੇ ਭੂਲਧੋ ਆਤਮਾ । ਧਣ ਸਦਗੁਰੂ ਸਬਦੇ ਪਾਰ ॥੧੫੦॥
 ਨਰਸਿੰਘ ਨਿਰਭੇ ਕੋਧ ਨਹਿ । ਜਾਕੇ ਭ੍ਰਮ ਗੁਣਚਾ ਭੇਲ ॥
 ਸਥ ਕਰੀ ਦੇਸੇ ਏਕਤੁੰ । ਜੈਸੇ ਘੂਤਮਾਂ ਤੇਲ ॥੧੫੧॥
 ਪ੍ਰਹਾਦ ਕਾਜ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ । ਖਾਂਭਮਾਂ ਖੁੱਖਾਰੀਧੋ ॥
 ਨ ਆਧੋ ਭਗਤਾਂਸੁ ਭੀਡ । ਸ਼ੁੰ ਬੂਢੋ ਥਧੋ ਕੇ ਹਾਰੀ ਗਧੋ ॥੧੫੨॥

सबकी जीवन रामजी । राम संतनके दास ॥
 ए बरद तबको लियो । जब नरसिंघ भये प्रकाश ॥१५३॥
 शंखासुर कारण शूरमो । पेठ गयो पाताल ॥
 नीर उडाडचो पूछ कर । तब दरिये मानी हार ॥१५४॥
 धुव अविचल राज । एकवीसमे छहांड तपे ॥
 संत तणो महिमाय । ए कहीये माहातम ते खपे ॥१५५॥
 कालो मुहँढो कां ए । हनुमान तारो क्यम थयो ॥
 ए लाग्यो अपराध । जे नाटारंग जोवा रह्यो ॥१५६॥
 राम कहत शी लाज । मुखथी न बोले मूरखा ॥
 जारे जम ग्रहेसे के श । के म बुबडी पाडे श बापडा ॥१५७॥
 शालिग्राम सेवे सदा । मन खेरका खूट ॥
 आठो पोर लादो परो । ज्यूं मारुको ऊंट ॥१५८॥
 साखी सबदी हेत कर । मिल कर गाइये गीत ॥
 राब रोटो मिल पाईये । ए परमेश्वरनी प्रीत ॥१५९॥
 पंथी चाल्यो पंथसीर । जोई गोदड खाट ॥
 पाउ पलकके पंच दिनमां । ऊठ चलेगे बाट ॥१६०॥

घणो न घालेस भार । छाह्यण वाणिया दुबला ॥
 अम तन कैसे जोर । सहेज संजागे जे मला ॥१६३॥
 वाणियो करे व्यापार । आघो पाढो ओसरे ॥
 क्रीपानाथ क्रीपाल । जाणे मले नव मले ॥१६२॥
 जे आपे आदर करी । गोद पसारी लेउ ॥
 वस्त ठोरकी ठोर है । त्रीखा होय सो पीउ ॥१६३॥
 भिखारी भगवंतका । दूका दे सो खाउ ॥
 मान अपमान कछु नहि । हरखे हरि गुण गाउ ॥१६४॥
 माला तिलक तणो महिमाय । त्रिभुवनमां सांचर्यो ॥
 जनक जम तणो विवाद । तारे ए प्रगट कर्यो ॥१६५॥
 माला पहरे एक । बहु माला ते शुं करे ॥
 भ्रमर जीवे सब वास । फूल खाय ते आफरे ॥१६६॥
 टाढ नाशे तापणे । तेम हरि नामे अपराध ॥
 रात दिवस न मेलीये । संत समागम साध ॥१६७॥
 गढ लीधो कहे गुमार । छत्रपति को ना वसो ॥
 सरव सरीखडो साथ । एक भसतां सहु भसो ॥१६८॥

बाहेर त्यागी देखीये । मांहे मायानी भूख ॥
 दो दो बातां क्युं बने । जम गोलमां चूक ॥१६१॥
 माया ब्रह्म नहि जूजवां । ज्युं पाणीमां दूध ॥
 मूरख पीवे एक करी । कोय संत वलोवे सूध ॥१७०॥
 पदमनी पीछे पडी । कुबजा आगेल कोड ॥
 दृटी लूली पांगली । पण पकडी हरिकी ओट ॥१७१॥
 मनसा देवी ऊपनी । ताथे भयो ॐकार ॥
 घट घट हरि व्यापी रह्यो । सो खेले नंद द्वार ॥१७२॥
 ब्रह्मा वेद विस्तार ते । शुकदेव श्रीमुख बोलीयो ॥
 निराकार निज रूप । सो द्वारे द्वारे डोलीयो ॥१७३॥
 दामोदर दयाल । जे आप बंधावे दामणे ॥
 जमला अरजन कारणे । बांध्यो बंध ज छोडवे ॥१७४॥
 बीजो कालो बारणे । काले कालो जे तरे ॥
 कालो कमलाकंथ । काले केले को तरे ॥१७५॥
 बाईआं बीजी वार । नहि आवे ऐसो दावडो ॥
 माया मलसे कंई वार । पण नहि होय संत मेलावडो ॥१७६॥

क हाने कीधु क हेर । अल सरीखो अणीयो ॥
 सहुको जाणे पर्दिंडार । पण त्रिभुवननाथ न जाणीयो ॥१७७॥
 बाईओ केरो बेटडो । धोयो पाना बाई ॥
 क लि कुदुंबमां जीवणा । वैष्णवजीनी सगाई ॥१७८॥
 थोरुं बोलेथी रहेसे । वदे सो अविचल वेन ॥
 द्वढ कछा कर वरसणा । सखी तोहे ठरंदा नेन ॥१७९॥
 उत्तम जनसु प्रीत कर । ज्यूं प्रेम बढंतो थाय ॥
 नीच संगत अखर सबद । सो घटत घटत घट जाय ॥१८०॥

।। इति श्री वैष्णव जीवणदासजीना दोहा संपूर्ण ।।

વचન દુજ પરમેક્ષર

કબીર સબદ સબદ સબ કો કહે । સબદકુ હાથ ન પાંચ ।

એક સબદ ઓખદ કરે । એક સબદ કરે ઘાવ ॥

શષ્ઠ વાણી હાથ પગ વાળી નથી પણ યોગ્ય વાણી આપણો ઉદ્ધાર કરે અને અયોગ્ય વાણી આપણી અધોગતિ કરે.

વચન શષ્ઠ એ ખોધક તત્ત્વ છે. અધ્યાત્મ શષ્ઠને અહ્લ કહે છે. જીવશ્શ વચનને પરમેક્ષર કહે છે.

શબદ બ્રહ્મ રે પરબ્રહ્મસુ રાતો એ । માતો એ તાહરા નામ સુ એ ॥ - વંદુ ધોળ

શષ્ઠ વચન પરભ્રતમાં આસક્ત છે, તે ભગવાનના નામમાં ભાતેલું છે.

બ્રહ્મ જ બોલે બ્રહ્મ જ સાંભળે । બ્રહ્મ દેખને પરબ્રહ્મ જપે એ ॥ - વેદ પુરાણ

વચન ખોલનાર અહ્લ ભગવાન જ છે અને વચન સાંભળનાર પણ અહ્લ જ છે, અહ્લ જ જોનાર છે અને ભગવાન જ જપ કરે છે.

અણવર શબ્દ બ્રહ્મ સુ માગું એ । હું નથી નિશ્ચે એક તુહજ આગ એ । - પૃથ્વી ધોળ

પૃથ્વી ધોળમાં કહે છે શષ્ઠ અહ્લ પરમાત્મા પાસે એવી માગણી કરવામાં આવે છે કે જેમ પરણેલી રીતી સાથે સાખી જાય છે તેમ અહ્લ ભગવાન સાથે વચન વાણી સાખી ઇપે રહે છે. પણ હું નિર્ણય કરી. શકતો નથી કે વેદ વાણી કે મંત્રવાણીથી તમને પામવાનો ભારો અહુંકાર સાચ્યો છે કે કેમ ?

સહસ્ર અઠાસી સરસા બ્રહ્મા વેદ ભણે જો રે ।

જહાં લગી હતો કુંવારડો પરબ્રહ્મ વાળીનો ભરથાર રે ।

તહાં લગી સંકષ્ટ બંધન સુખ નહિ એક વાર રે ॥ - વાણી

૮૮ હજાર ઋષિઓ તથા અહ્લા જેવા વેદ વાણીને ઉચ્ચારે છે તો પણ વાણીનો પતિ પરભ્રત

કુંવારો જ રહે છે કેમ કે કર્મકંડના બંધનો રહેવાથી ભગવદ્ પ્રાસિનું સુખ મળતું નથી.

ઇન્દ્ર ઈશ્વર બ્રહ્મા વેદ વાંચે । તહોં નિર્ગુણ નારાયણ કેમે ન રાચે ॥

સંત સોહૃદારોમાં કહે છે ઈંદ્ર, શિવ, બ્રહ્મા વેદ પાઠ કરે છે પણ નિર્ગુણ બ્રહ્મ ગુણપાતીત ભગવાન તે વેદવાણીથી રજી થતાં નથી.

કવિ શબ્દ બ્રહ્મ વિનવે । પરબ્રહ્મ રાય અવધાર ॥

તું આગલ કો જાણ નથી । હિંદોલા રે આત્માને લ્યો હવે પાર ॥

શિંદાલામાં ૨૮ કીર્તન ગાનાર અધ્યારુજી વાણીના ઇપમાં બ્યક્ત થતાં પરમાત્માને વિનંતિ કરે છે કે ભગવાન ! તમે જ નક્કી કરો કે તમારી આગણ તમારા શષ્ટ બ્રહ્મના રહુસ્યને કોઈ જાણી શકતો નથી. પણ આ કીર્તનો દ્વારા કહેલાં વચ્ચનોને સ્વીકારીને અમારો ઉદ્ઘાર કરો.

જીવણજીની વાણી અધ્યારુજીની વાણી સંતવાણી કખીર વાણીમાં શષ્ટ બ્રહ્મ રહેલું છે તે અધ્યારુના કીર્તનો જીવણજીની સાપ્નીઓ તથા દોહા આપણા માટે પરમેશ્વર ઇપે પ્રગટ છે. ગુરુ મુખવાણીથી આ પરમાત્માની પ્રાસિ કરીશું એજ શુલેચ્છા.

નામહેવ કખીરની કૃપા પાત્ર ભક્ત સમાજની કુશળતા ઈચ્છતા.

સ્વામી જગદીશના

સાક્ષ પ્રેમ રામકખીર